

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

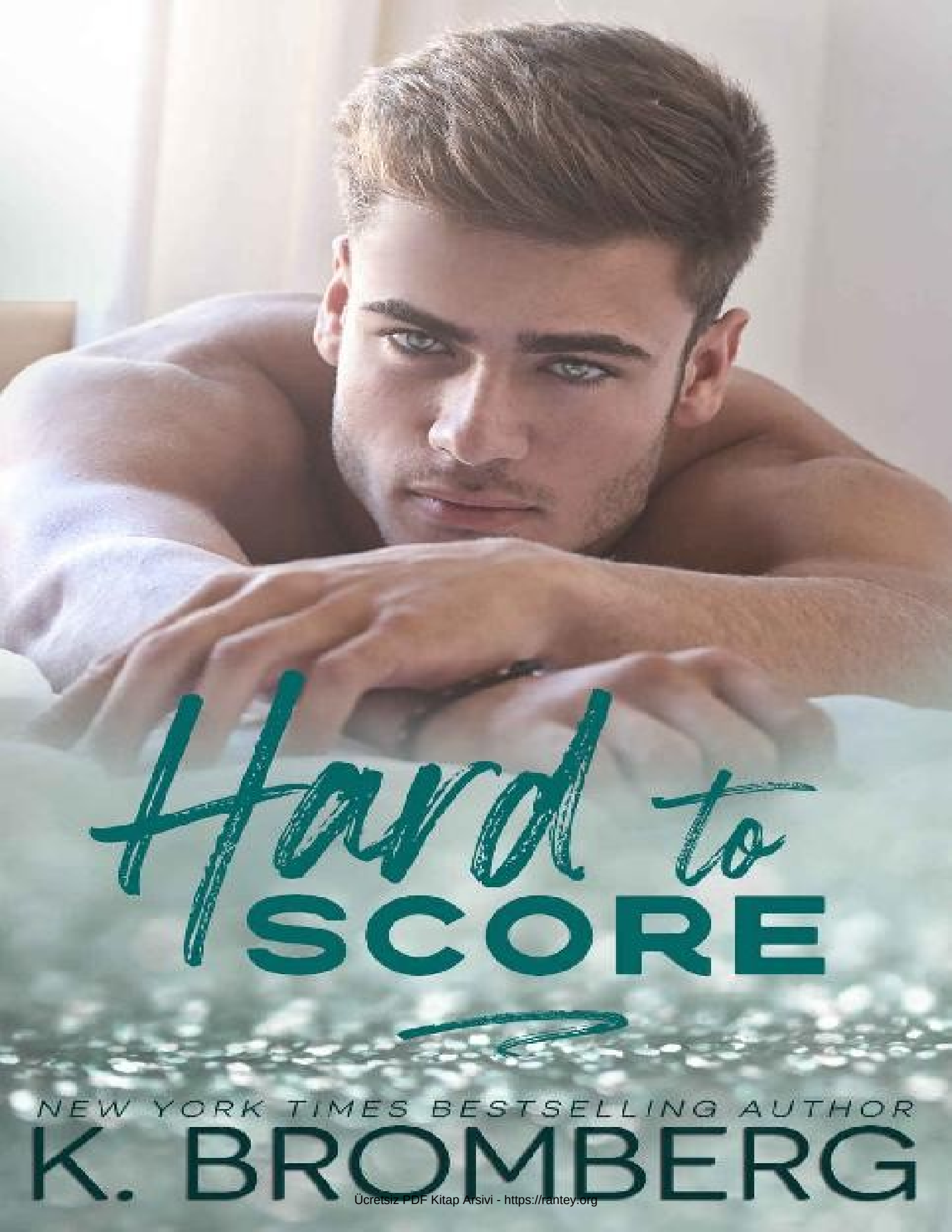
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hard to SCORE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
K. BROMBERG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hard to SCORE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K. BROMBERG

İÇİNDEKİLER

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>	
<u>K. BROMBERG ÖVGÜ İÇİN</u>	
<u>AYRICA K. BROMBERG TELİF</u>	
<u>HAKKI</u>	
<u>PROLOGUE</u>	
<u>BİRİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>	
<u>DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM YEDİ</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>	
<u>DOKUZSEKİZ</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>	
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>	
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM</u>	
<u>ON BEŞ</u>	
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>	
<u>BÖLÜM ON YEDİ ON</u>	
<u>BÖLÜM BÖLÜM ON</u>	
<u>DOKUZ SEKİZ BÖLÜM</u>	
<u>YIRMI</u>	

BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
DÖRT YIRMI BÖLÜM
YIRMI BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ
BÖLÜM YIRMI BÖLÜM
YIRMI DOKUZSEKİZ
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ BÖLÜM
OTUZ DÖRT OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
DOKUZOTUZ SEKİZ
KIRKINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK BİR
BÖLÜM KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
DÖRT KIRK BÖLÜM
KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ

BÖLÜM KIRK SEKİZ BÖLÜM
BÖLÜM ELLİKIRK DOKUZ
BÖLÜM ELLİ BİR ELLİ
BÖLÜM İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ
BÖLÜM ELLİ DÖRT
ELLİ ELLİ BÖLÜM
BÖLÜM ALTİBEŞ
BÖLÜM ELLİ YEDİ ELLİ
ELLİ BÖLÜM BÖLÜM
DOKUZSEKİZ
ALTMİŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM ALTMİŞ BİR
BÖLÜM ALTMİŞ İKİ
BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ
BÖLÜM DÖRT ALTMİŞ
BÖLÜM ALTMİŞ BEŞ
ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ
BÖLÜM ALTMİŞ BÖLÜM
ALTMİŞ DOKUZSEKİZ
YETMİŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM YETMİŞ BİR SONSÖZ 1
EPILOG 2
ÇOK YAKINDA

YAZAR HAKKINDA BİLGİLER

K. BROMBERG İÇİN ÖVGÜ

"K. Bromberg her zaman zekice yazılmış, duygusal olarak yoğun, şehvetli bir romantizm sunuyor."

-*USA Today*

"K. Bromberg sizi gerçek aşkın gücüne inandırıyor."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Audrey Carlan

"Hayatta kalma, ikinci şanslar ve aşkın iyileştirici gücüne dair dokunaklı ve akıldan çıkmayacak kadar güzel bir hikâye. Mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*New York Times* çok satan yazarı Helena Hunting

"Kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan, karşı konulmaz derecede ateşli bir aşk romanı."

- #1 *New York Times* çoksatan yazarı Jennifer L. Armentrout

"Bromberg ateşi yükseltme konusunda bir usta!"

-*New York Times* çoksatan yazarı Katy Evans

"Aşırı sıcak ve yürek dolu. Bromberg ilk sayfadan son sayfaya kadar çok başarılı."

-*New York Times* çok satan yazarı Kylie Scott

AYRICA K. BROMBERG TARAFINDAN

Sürüldü
Yakıldı
Çarpıldı
Yarışıldı
Kabul
Edildi
Slow Burn
Sweet Ache
Hard Beat
Down Shift
UnRaveled
Tatlı
Yanaklar
Tatlı Rekabet
Oyuncu
Yakalama
Kelepçeli
Yanma
Kokpiti
Kontrol
Sahteciliği
ÇıkarmaD
irenme
Ortaya
Sonra Sen Oldun
40'la Flört
Tutması Tutması
ZorZor

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Copyright© 2021 by K. Bromberg

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

JKB Publishing, LLC tarafından

yayımlanmıştır ISBN: 978-1-942832-

24-9

Kapak Tasarımı Helen Williams

Kapak Resmi Rafa G Catala

Kapak Modeli: Jorge Del Rio Romero

Düzenleme: Marion Making El Yazmaları

Biçimlendirme: Champagne Book Design

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır

PROLOGUE

DREW

KASKIMI ÇIKARIYORUM, yüzümü gökyüzüne doğru eğiyorum ve saçlarımı başıma yapıştıran tere karşı serin havayı karşılıyorum.

Ve aslında, sadece zaman kazanıyorum. Son birkaç saattir yüzeyin altında uğuldayan sinirlerimi yatıştırmak için kendime bir dakika veriyorum. Bunun içime işlemesi için kendime bir dakika veriyorum.

Burada NFL Scouting Combine'dayım ve göstermem gereken performansı gösterdim.

"İnanılmaz bir gösteriydi."

Bana doğru yaklaşan hafif güneyli aksanlı adamla yüzleşmek için dönüyorum. Uzun boylu, geniş omuzlu ve çift çeneli ama gözleri gençliğimde fotoğraflarda gördüğüm genç haliyle aynı. Ve sol göğsünde her futbolcunun ağzını sulandıracak bir amblem bulunan bir polo tişört giyiyor.

Tennessee Tigers.

Son sekiz yılın dördünde Super Bowl şampiyonu. NFL'de en çok sevilen ve bu nedenle en çok nefret edilen takımlardan biri.

Bu lanet Combine'daki tüm koçlar arasında. Tabii ki beni ilk arayan o oldu.

Kahrolası kader.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım. "Bugün şansım yaver gitti."

Adam -Roger Molleman- bir kahkaha atar. "Bana öyle geliyor ki yalan söylüyor olabilir, çünkü bu saklanması zor bir yetenek."

"Teşekkür ederim," diye tekrarlıyorum, benden birkaç adım ötede durup başını yana eğiyor ve gözlerimiz buluşuyor.

"Yine mi adın?" diye soruyor, koluyla gövdesi arasına sıkıştırdığı panoya iliştirilmiş kâğıtlarda yazılı olduğunu çok iyi bilmesine rağmen.

Ve kısa hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şey bu tek ana bağlı. Bu tek yalanı satmak için.

"Drew Hemmings." Bu isim bunca yıl sonra bile dilime yabancı geliyor. "Ya da Drewski. Hemen hemen her şeye cevap veriyorum."

"Hangi okula gittin?" diye soruyor. "İstatistik kağıdında bir şey yazıyor ama-"

"Butler Üniversitesi."

"O kolejde oynayıp profesyonel olan birini duyduğumu söyleyemem. Nerede olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Ama Tanrı aşkına evlat, neden senden haberimiz olmadı? Neden bir PAC-12'de oynamadın? Bugün verdiğin sayıların tesadüf olmadığını nereden bileceğim?"

". " Omuz silkiyorum.

"NFL tarafından seçilmeye çalışan bir adam için kendini satmaya çalıştığını görmüyorum."

"Yeteneklerime güveniyorum. Biri beni ."

Tekrar gülüyor ve yaklaşık on adım ötede duran, kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturmuş ve görünüşe göre benimle konuşmayı bekleyen diğer beş koça bakıyor.

Bu manzara karşısında nabzım hızla atıyor ama Roger'ın gördüğü tek şey soğukkanlı, sakin ve etkilenmemiş biri.

" beğenmişsin. Ukalılığı severim." "Oyun kurucular öyle olmalı."

Başını yana eğiyor ve sessiz bir dikkatle beni inceliyor. "Oyun tarzın... bana birini hatırlatıyor ama ne olduğunu bir türlü çıkaramıyorum."

Ben bebekken beni kucağına aldığını biliyor musun?

Eskiden en iyi arkadaşım dediğin adamın babam olduğunu hatırlıyor musun?

Ama bunların hiçbiri önemli değil.

Şu anda burada olduğum ve bana verilen her fırsatı değerlendireceğim tek şey.

Bu babamın geçmişi.

Bu da benim geleceğim.

"Her oyuncu birilerine birilerini hatırlatmıyor mu?" Dikkatini başka yöne çekmek için sordum.

"Doğru." Omzunun üzerinden bekleyen diğer koçlara tekrar bakıyor.

"Bana yapmak istediğin bir teklifin var mı? Bir şey için

Böylece seçme gecesinde diğer oyun kuruculardan biri yerine senin adını söyleyebilirim."

Babamın tavsiyesi aklımdan geçiyor. *Roger yalakaları sevmez. Soğukkanlı güveni sever. Sorulara kendi cevap vermeyi sever. Kontrol onda olmalı.*

"Hayır. Söyleyecek bir şey yok. Tıpkı benim istatistiklerim ve bugünkü performansım gibi, takımınız ve rekoru da kendi adına konuşuyor." Kaskımı sıranın üzerine bıraktım. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Elini sıkamak için uzattım ve o da elini uzatıp sıkmadan önce bir süre elime baktı. "Bu kadar mı?"

"İşte bu "

"Söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

Gözleriyle tekrar buluştuğumda gülümsemem yavaş ve sabit. "Dediğim gibi, her şeyi sahada bırakmayı seviyorum. Bu yeterli bir kanıt olmalı."

Bana sevdiğim bir kuşkuyla bakıyor. Bu unutulmaz olacağım anlamına geliyor. İşimi yaptım demek.

"İrtibatta olacağız," diyor, elleri ceplerinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken.

"Dört gözle bekliyorum."

Ve bu beş kelime ona Tigers için oynamak istediğime dair verdiğim tek ipucu.

Tek ipucu bu.

Ve her şey bittiğinde - koçlarla konuştuktan ve daha önce uzaktan hayranlık duyduğum diğer oyuncularla sohbet ettikten sonra - Lucas Oil Stadyumu'nun tribünlerinde oturup etrafıma bakıyorum.

Etrafımdaki koltukların yükselişini, sıraların etrafımızda bir oval oluşturan devasa duvarlar haline gelene kadar birbiri ardına yükselişini izliyorum. Tıklım tıklım bir kalabalığın sesinin nasıl olduğunu hayal edebiliyorum. Kameralar yanıp sönerken ve taraftarlar o kadar yüksek sesle tezahürat yaparken sahanın ortasında olduğumu hayal ediyorum ki, başlama vuruşundan önce tempo tutmam gerekiyor ve o zaman bile hücum hattının beni duyacağından şüpheliyim.

Adrenalin olurdu. Kafayı bulmanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebileceğim bir ... ve o zaman bile, altmış bin kişinin sizi ve takımınızı alkışlaması veya yuhalaması hissine rakip olamazdı.

Nasıl olur da savaşmadan bu işten sıyrılabilirdi?

Ama bankta oturup her şeyi içime çekerken, sırrımın saklanması gerektiğini biliyorum. Korkarım her şey ortaya çıkarsa, en çok istediğim şey

yuvarlanıp gidecek.

Sporcular söz konusu olduğunda, hayranlar ve tarih iki türü hatırlar: inkar edilemez yıldızlar ve skandallara neden olanlar.

İlk ben olabilirim.

Ama korkum ikincisinin bu olasılığı elimden alması. Babaların günahlarının çocukların üzerine yıkılacağını söylerler. Kendi iyiliğim için, bunun doğru olmadığını umalım.

BİRİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Justin Hobbs yeni duş almış alt kısmını örten havluyu yeniden düzeltmeden önce yarı alaycı bir sırıtışla, "Demek buralarda takılmanın nedeni benim," diyor.

"Buralarda takılmak için pek çok nedenim var, bunlardan biri de bu öğleden sonraki antrenmanı izlemektir," diyorum Raptors'ın sezon başlamadan önce oynadığı son hazırlık maçı için.

Onu içeri alıyorum. Tipik bir oyun kurucu vücudu. Çok fazla fazlalığı olmayan zayıf ve güçlü bir vücut, mesela ağırlığını etrafa saçmak zorunda olan bir hücum yan hakemi gibi. Bir düzine yakışıklı. Sığır eti ve birayla büyümüş herhangi bir Ortabatı çocuğuna benziyor, gömleksiz gövdesinden belli olan çiftçi bronzluğuyla tamamlanmış.

Aradaki fark, Kaliforniyalı olması, top gibi bir kolu ve buna uygun bir egosu olması.

uyarılmıştım. "Ve?" diye sordu.

"Ve takım iyi oynadı. Sezon öncesiydi ama önümüzdeki sezonun nasıl olacağına dair bir gösterge ise, harika durumda olduğunuzu söyleyebilirim."

"Öyle olduğumu biliyorum. Teşekkürler."

Burası arkamı dönüp gitmek istediğim kısım. Bu, işimin çok tahmin edilebilir hale geldiği ve bir kez olsun öyle olmamasını istediğim kısım.

"Ben genel olarak takımı
kastetmiştim." "Ve ben onun
kalbiyim, yani ..."

Orada utanılacak bir şey yok. Bir gram bile. Ama yine de
gülümsüyorum. "O zaman bu seni de kapsıyor demektir," diye
isteksizce kabul ediyorum.

"Tabii ki öyle. Oyun kurucusu olmayan bir takım ne olur ki?" Etrafına bakınıyor ve bana odaklanmadan önce takım arkadaşlarından birine kibirli bir gülümseme atıyor. "Ama ilk itiraf eden ben olacağım, isabetim kötüydü. Bunu düzeltmek için daha fazla zaman harcamayı planlıyorum."

Bir parça alçakgönüllülük. Onu yakaladım ve sıkı sıkı tuttum, çünkü bu kesinlikle üzerinde çalışabileceğim bir şey.

"Bunu duyduğuma sevindim." Başımı salladım.

"Karşımda durduğuna ve kesinlikle bir şey istediğine göre senin için ne yapabilirim?" Dudaklarını yalıyor ve vücudumda aşağı yukarı gezinerek zaman geçiriyor. Gördüklerinden hoşlandığına şüphe yok, ama yine de göre, tuttuğu şirket söz konusu olduğunda tam olarak ayrımcılık . Beni bir kez daha süzmeyi bitirdiğinde, gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. "Benden istediğin şeyi konuşmak için dışarı çıkıp bir iki kadeh bir şey içelim mi?"

"Menajerinizden memnun olmadığınızı duydum." Etrafa bir göz attım. Soyunma odasında sadece birkaç oyuncu kalmıştı, bu yüzden şimdi girmeyi seçtim. Daha az kulak misafiri olmak, daha az dedikodu yayılması anlamına geliyor.

Ama yayılacaklar. Ben buna güveniyorum.

"Herkes menajerinden mutsuz değil mi?" diye soruyor.

"Benim müşterilerim değil." Gülümsüyorum ve ona elimi uzatıyorum. "Brexton Kincade. Kincade Spor Yönetimi."

Kendisinden etkilendiğimi düşünen bir adamın çılgınlıklarını andıran bir şekilde elimi sıkmak için acele etmiyor. Verdiğim tek karşılık, elimi bıraktığında geri çekmek ve tüm bu süre boyunca bakışlarını benden ayırmamak oluyor. "*Brexton Kincade*, sanırım bana bir akşam yemeği ve bana tam olarak nasıl hizmet edebileceğinizi tartışmak için bir sohbet borçlusunuz." Bana bir adım daha yaklaştı. "Ve hata yapmayın, çok fazla hizmet talep ediyorum."

Gag.

Cidden bunu söyledi mi?

Gross-o-metrem maksimum kapasitesine ulaştığında gülümsemem hiç değişmiyor. "Bildiğim iyi oldu. Belki hafta içinde bir şeyler planlayabiliriz? Bu hafta toplantılar için konferans odalarına giriş iznim var, bu yüzden bir şeyleri tartışmak için harika bir zaman ve yer olur."

Çoğu erkeğin imaları görmezden gelindiğinde yüz ifadeleri düşerken, Justin'in havlusu "yanlışlıkla" düşüyor. Ve gerçek bir pislik gibi, eğlenen gözleri bakıp bakmadığımı görmek için benimkileri tutuyor.

Ben istemiyorum. Ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

Bunun yerine, ona bir kartvizit uzattım, orta büyüklükteki aletin çevremde öylece asılı durmasından tamamen etkilenmemiştim. "Benimle şu şekilde iletişime geçebilirsiniz."

"Bana nasıl dokunabileceğini biliyorum."

Tek bir kaşımı kaldırıyorum. " okşandı. Gerçekten, gurur duydum."

"ama." Beni ikna etmek için başka bir açı bulmaya çalışırken kıkırdıyor.

"Senden haber almayı dört gözle bekliyorum." Bir adım geri çekiliyorum.

"Oh, ve görünüşe bakılırsa sen de beni gerçekten de seninle ilgilenen biri sanmışsın.

havlu."

Topuğumun üzerinde dönüyorum, konuşmamıza kulak misafiri olan takım arkadaşlarından birkaç öksürüklü kahkaha duyuyorum ve sessiz bir selamlama için elimi kaldırıyorum. Kapı arkamdan kapanırken, çocuklardan birinin Justin'e hıyarlık ettiği için bok attığını duyuyorum.

En azından biri onu bu konuda uyarıyor.

Normalde ben olurum. Ben fikirlerimi dile getirmesiyle tanınan çenesi düşük Kincade kardeşiyim, ama bu sefer değil. Babam bana Justin Hobbs'u menajerinden, yani telefon rehberimde FuckFace olarak da bilinen olağanüstü kalles Finn Sanderson'dan uzaklaştırma görevini verdiğinde değil.

Justin başımın belası olacak. Bir menajerin hoşgördüğü bir oyuncu çünkü berbat bir insan olmasına rağmen harika bir komisyon alıyor. Ama Finn'in parıltısını azaltmaya çalıştığı Kincade Sports Management'ın parıltısını geri kazanmasına yardım edecekse, ben varım.

Ailem için her şeyi yaparım.

Ya da en azından onunla tanışmadan önce böyle demiştim.

Şimdi stadyumun alt katındaki labirent gibi koridorlardan geçip akşamki bir sonraki toplantıma doğru ilerlerken, onunla çalışma ihtimalinden dolayı içim sızlıyor.

Ancak bu utanç, New York Raptors'ın genel menajerini serbest oyuncu defans oyuncumun organizasyona harika bir uyum sağlayacağına ikna etmek için pazarlık yaparken ve ikna ederken, önümüzdeki birkaç saat boyunca katlandığım can sıkıntısı esnemelerinin yanında sönük kalıyor.

İşimi seviyorum, gerçekten seviyorum, ancak son zamanlarda saçma talepleri olan şişirilmiş egolardan biraz sıkılmaya başladım. Özellikle de bir telefona yakalanan ve artık viral olan bir şey yaptıklarında kışkırtıcı kurtarmaya çalışırken.

değilim, sadece bu saçmalıklardan bıktım. Bütün iyi adamlar nereye gitti?

Artık neredeyse boş olan stadyumun sınırlarından otoparkın uzak ucuna doğru ilerlerken bu soru tekrarlanıyor.

Topuklu ayakkabılarımla otoparkta ne kadar yürümem gerektiğine homurdanıyorum ama bu benim hatam. Hayatımda gerçekten on dakika geç bir zaman gelebilir.

Olabilir.

Ama nefesimi tutmuyorum.

Solumdan gelen bir sesle irkiliyorum. Kim bilir neyle birleşmiş homurtu ile karışık ağır nefes alma sesine benziyor. Çoğu normal kadının kaçacağı bir ses. Sese doğru yöneliyorum ve kendimi otoparkın dışında, tel örgülerin arasından takımın sözde antrenman sahasına bakarken buluyorum.

Ya da en azından takım birkaç yıl önce şehrin dışında süslü bir bina inşa edene kadar öyleydi.

Yine de ay ışığında, çimenlerin üzerinde bir figür görüyorum. Kaskına takılı, her hareketinde sallanan bir far gibi görünen bir şey var. Sahanın küçültülmüş versiyonunun dört bir yanına yerleştirilmiş yirmi kadar futbol topu var. Rastgele bir futbol topunu eline alıp kendisinden farklı mesafelere yerleştirilmiş beş hedef ağından birine atışını izliyorum.

Bir futbol topunu her yakalayışında birkaç adım geriye doğru dans ediyor, elindeki futbol topuyla kolunu geriye doğru kaldırıyor ve ardından tüfeğini doğrudan hedefe ateşliyor.

Kırmızı tişörtünü, her iki atıştan sonra ellerini kuruladığı, beline havlu sıkıştırılmış spor şortunu ve kaskının beyazını inceliyorum.

"Etkilendiğimi söyleyebilirim," diye mırıldanıyorum kendi kendime, onu burada gördüğüme şaşırmış ama çok memnun olmuş bir halde. "Justin Hobbs gerçek bir anlaşma."

Size en son ne zaman profesyonel bir sporcunun bir maçı bitirdiğini, performansından memnun olmadığını ve ardından performansını iyileştirmek için doğrudan sahaya gittiğini gördüğümü söyleyemem.

Şimdi bu mu? Temsil edebileceğim ve satabileceğim bir adam.

Birbiri ardına hedefini hem doğal yetenek hem de hayret verici bir incelikle vuruyor. Justin'in bu akşamki maçta eksik olan şey buydu. Elbette yetenekli ama şu anda sahaya yansıtması gereken içgüdüsel bir özgüven var, aksi takdirde onun için sarsıcı bir yıl olacağından korkuyorum.

Yüzüne karşı söylemediğim şey buydu.

Bunlar, insanlara sözleşmeli müşteriniz olduklarında söylemeniz gereken şeylerdir, onları kazanmaya çalışırken değil.

Ancak izlediğim şeyde büyük bir umut ışığı var ve bu başlı başına, kendimi eve götürmek yerine burada yaz gecesi havasında durmama değer.

Justin'in yeteneği karşısında dehşete düşerek ve neden antrenman sahasının üzerinde yükselen ışıklardan yararlanmadığını düşünerek park alanının kenarından ne kadar süre gözlemlediğimi bilmiyorum ama atış döngüsünü üç kez tamamlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Ancak koşarak sahanın kenarına geldiğinde, sırtı bana dönük bir şekilde banka oturduğunda ve kaskını çıkardığında çitlerdeki açık kapıdan içeri giriyorum.

Konuşmamla aynı anda topuklarımın tıkırtısını duyunca dönüyor. "Etkilendim. Maçtan sonra antrenman mı yapıyorsun? Bugünlerde pek fazla oyuncu bunu yapmıyor."

"Ne ..." Gözleri benimkilerle buluştuğu anda ağzından kelimeler dökülüyor ama kolu tüfekli adam Justin Hobbs değil.

Hiç de değil.

Hayır, benimkilerle buluşan gözler mavi ve yeşil karışımı ve gençlik yıllarımda kalbimi birçok kez durduran gözlerle aynı.

Dudaklarında yavaş, anımsatıcı bir gülümseme yayılmadan önce ifadesi düşer düşmez yüzünde bir tanıma titreşimi beliriyor. "Bu Bratty Brex değil mi?"

Onun sesiyle kalbim yerinden fırlıyor ve ilk aşkımla ilgili binlerce gençlik hayalim geri geliyor. Kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde göğsümde ters dönmüş gibi hissediyorum.

Ancak ayaklarımın altındaki zemin titriyormuş gibi hissetsem de kendi gülümsemem sabit kalıyor.

"Korkunç Drew değil mi bu?" diye tekrarlıyorum gençliğimizin çocukça lakabını, bir yandan da kız arkadaşlarımın ona taktığı gizli lakapları hatırlıyorum. *Seksi Drew. Rüya gibi Drew. *Drew.*

"Tanrım, bunu uzun zamandır duymamıştım." New York Raptors'ın ikinci yedek oyun kurucusu hafifçe kıkırdıyor ve beni içine almak için başını yana eğiyor.

Sırayla onu inceliyorum. Koyu renk, kısa saçları terden ıslanmış ve elini saçlarında gezdirdiği için her yana dağılıyor. Teni güneşte kaldığı için bronzlaşmış ve gözleri benimkilerle tekrar buluştuğunda acımasız.

"Ne? Yani, neden ya da daha doğrusu nasıl olur da..." Hissetmemem gereken sinirler sesimin sınırlarını zorlarken başımı sallıyorum.

Birbirimizden bu kadar uzun süre nasıl kaçabildik? Sen nasılsın?

Nasıl oldu da bu kadar uzun süredir aynı sektörde olmamıza rağmen yollarımız şimdiye kadar hiç kesişmedi?

Dağınık düşüncelerimi tamamlamadığımda, "Muhtemelen seninle aynı nedenlerden dolayı," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Telaşlandığında düşüncelerini tamamlamakta hep zorlanırdın. Bunun her zaman sevimli olduğunu düşünmüştümdür."

"Ben telaşlı değilim. *Ya da sevimli.*"

"Haklısın. . Hiç de sevimli değilsin." Drew'un dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırlar. "Sen harikasın."

Kısa bir süre sadece ona bakıyorum, doğru duyup duymadığımdan emin olmak için gözlerimi kırıştırıyorum, sonra da kahkahayı basıyorum. Bu Dreamy Drew'un bana söyleyeceği bir şey değil.

Bu benim hayal ettiğim ve günlüğüme yazdığım, onun söylemesini istediğim bir şey olabilir, ama bu nasıl işleyeceğimi bildiğim bir şey değil ... bu yüzden beceriksizce gülüyorum.

Ve neyse ki o da biliyor, çünkü ikimiz arasında ani bir gariplik var-anne babaları en iyi arkadaş olan, birlikte tatil yapan ... ve skandal patlak verdikten sonra diğeri yokmuş gibi davranan iki çocuk.

"Teşekkürler. Yani ... evet, teşekkür ederim." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve ondan başka bir yere bakmaya çalışıyorum. "Neden dışarıdasın? Neden ışıkları açmıyorsun? Neden-"

"Hâlâ milyonlarca soru , değil mi?"

Utangaç gülümsemesi ve şakacı ses tonu karşısında içim erimiyormuş gibi yapıyorum. *Ama kesinlikle eriyorum.*

"Ve sen hâlâ bundan rahatsız oluyorsun," diyorum elimi önümüzde uzanan tarlaya doğru sallayarak. "Karanlıkta burada ne yapıyorsun?"

"Her maçtan sonra yaptığım şeyi yapıyorum."

"Hangisi?"

"Bugün sahaya çıkamadığım için tek başıma tam bir maç değerinde pas atıyorum." Başını sallıyor. "Oynamam için çağırılma ihtimalime karşı yeteneklerimi keskin tutmalıyım."

Tepkisinden etkilendim.

Bağlılığından daha da çok.

"Raptors sizin için ışıkları yakamayacak kadar ucuz mu?"

Gülüyor. "Hayır, onları açık istemiyorum. Işıklar insanların bakması anlamına geliyor ve ben insanların bakmasını istemiyorum."

"Neden olmasın?" Bu haklı bir soru, ama belki de bunu söyleme biçimimde biraz fazla hevesliyim, çünkü Drew'un kafası kelimelerle sarsılıyor. "Az önce gördüğüm kadarıyla sen de en az Justin kadar iyisin. Hatta isabet yüzdesinin daha yüksek olduğuna bahse girerim. Diğer istatistiklerini bilmiyorum ama birçok takımda ilk 11'de oynayabilecekken neden burada ikinci sırada oturmaktan memnun olduğunu anlamıyorum."

"Humph." Drew oturduğu yerden kalkıp başını sertçe sallarken tek söylediği bu. "Ben de yıllardır kendime aynı soruyu soruyorum. Neden acaba?" Ses tonuna alaycılık karışıyor ve her parçam bu sözler karşısında donup kalıyor.

"Bunun gerçekten ... yüzünden olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"NFL'de yedi yıldır kontratım var ve bunun dördü Raptors'ta geçti. Çok sayıda insanın az önce söylediğiniz şeyi söylemesini ilginç buluyorum - oyun kurucu olmak için yeterince iyi olduğumu - ve yine de şimdiye kadar olduğum tek şey yedek."

"Anlamıyorum-"

"Denemeyin. Zihin jimnastiği yorucudur ve asla kesin bir cevaba ulaşamazsınız." Ona yardım eden kişiye bakar. "İyi misin, Steve?"

"Evet. Birkaç dakika içinde tekrar yola çıkmaya hazır olmalıyız," der Steve. "Tamam." Drew dönüp bana bakıyor. "Seni tekrar görmek güzeldi, Brex, ama işe geri dönmeliyim."

"Evet. Elbette. Ben de seni gördüğüme sevindim." Birbirimizden birkaç adım uzakta duruyoruz, gözlerimiz kilitlenmiş, ani bir tedirginlik kaplıyor içimizi. "Bölmek istememiştim. Sadece-"

"Justin Hobbs. Evet, beni öyle sandığınızı tahmin etmiştim." Kaskını tekrar takarken sesinde bir kızgınlık izi var. "Bilgin olsun, Justin asla fazladan zaman . Eğer onu işe almak için bunu bilmeniz gerekir."

"Onu işe aldığımı kim söyledi?" Birdenbire neden gözümü Drew'a dikmediğimi merak ederek soruyorum.

"Herkes." Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

"Tavsiye için teşekkürler," diyorum ve birkaç adım geri çekiliyorum, tereddütlüyüm, sanki bu konuşmanın bitmesini istemiyormuşum gibi - ani garipliğine rağmen. Söylemek istediğim çok şey varmış gibi hissediyorum ama yine de bu adamı neredeyse on yıldır görmedim. Aslında en son gördüğümde sörfçü tarzı saçları ve sörf şortu giyyordu ve ben onu uzaktan izliyordum, beni bir aile dostunun kızımdan başka biri olarak fark etmesini diliyordum.

"Eminim görüşürüz," diyor ve başka bir şey söylemeden karanlık tarlaya doğru koşmaya başlıyor.

Bir an durup arkasından bakıyorum, tuhaf bir kararsızlık duygusuna . Bu kadar şakacı ve eğlenceli başlayan bir sohbetin nasıl olup da ağzımda ekşi bir tat bıraktığını merak ediyorum.

"Peki... tamam o zaman," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ayakkabımın burnuyla hayali bir kayayı tekmelerken ve girdiğim yoldan sahadan çıkarken.

Bir menajer olarak, bir oyuncuyu antrenman yaparken rahatsız etmemem gerektiğini iyi bilirim. *Ben biliyorum*. O zaman ayaklarımı birbirinin önüne geçirip ondan uzaklaşmak neden bu kadar zor?

Arabamın sürücü koltuğuna kayıyorum, anahtarı kontağa sokuyorum, orada oturuyorum ve Drew'un bulunduğu antrenman sahasının üzerinde yükselen karanlık ışıklara bakıyorum.

Belki de bilerek izini kaybetmişimdir. Aynı sektörde çalıştığımızı düşünürsek daha önce bir noktada yollarımız kesişmiştir. Elbette binlerce sporcu ve menajer var ama belki de kaçırmamız sadece bir tesadüf değildi.

Belki de babasının etrafında kopan fırtına onun hayatını nasıl altüst ettiyse, iki hafta sonra annem öldüğünde benimki de altüst olmuştu. O da aynı şekilde mi hissediyordu? Hayatının bir kısmı -masumiyeti- sona ermiş ve normal bildiği her şey değişmiş gibi mi? Çekip gitmek ve asla arkasına bakmamak onun için daha mı kolaydı?

Belki de hiç bilmeden kalbimi çoktan kırmıştı ve bu yüzden ilk karşılıksız aşkım olan onu düşünmekten kaçınıyordum.

Kesin olan bir şey var ki, eskiden büyük bir aşkla bağlandığım o genç çocuk sonunda inanılmaz yakışıklı bir adama dönüştü.

Görünüşe göre kaybedilen zamanı umursamayan bir adam.

Ve yine de ben, eve dönerken sokak sokak gezerken onu düşünmeden edemeyen bir kadın var.

İKİNCİ BÖLÜM

DREW

MUHTEŞEM MISIN?

Topu vuruş yerinden alıyorum ve topuklarımın üzerinde birkaç adım geri gidiyorum, kolum arkada, gözlerim en uzaktaki hedefte.

Göz kamaştırıcı mısın?

Topu bırakıyorum ve bir metre uzağa gidiyor.

"Siktir!" Kimseye havlamıyorum. Steve adımlarının ortasında durup bana doğru baktı ama bakışlarımla yere yığıldı. Başını geriye atıp ıskaladığım şeye gülüyor ve ben de dişlerimi sıkıyorum.

Asla dikkatim dağılmaz. *Asla*. Brexton Kincade'le bir kez sohbet ettim diye hedefimi mi kaçırıyorum?

Ne oluyor Bowman?

Başka bir futbol topu kapıp tekrar adımlarımı atmadan önce kafamda bir tempo tutturuyorum. Hedefin üst kısmına vuruyorum ve top ağın içine değil de kenarına düşüyor. Yine ıskaladım.

Neden Bratty Brexton'a böyle bir şey söyledin? Olan onca şeyden sonra neden ona muhteşem olduğunu söyledin? Her şeyden sonra.

"Tanrım."

Yüzümü gece gökyüzüne kaldırıyorum ve kafamı boşaltmak için derin bir nefes alıyorum.

Ama tek gördüğüm onun kilometrelerce uzunluktaki bacakları, çekici vücudu ve çarpıcı yüzü.

Bu doğru. O muhteşem. Onun gerçekten Brexton Kincade olduğunu anlamam bir saniye sürdü çünkü onunla ilgili hatırladığım şeyler toplu uzuvlar, aralık dişli bir gülümseme, düz bir göğüs ve dağınık saçlardı.

Sanki zihnim birlikte geçirdiğimiz o son yazı bilerek atlamış gibi. Sanki hiç yaşanmamış gibi.

Ama bu bir şanstı.

Bu iki gencin akran baskısı altında kaldığı bir andı. Bu, kendimi asla ikna ettiğim bir şeydi. Şimdiye kadar.

Şimdi *o* oldu. Tamamen kadın, tamamen arzulanan, tamamen . . . *Yüce Tanrım*. Burada Brex'ten bahsediyoruz. Onu bu şekilde düşünemem.

Ailece gittiğimiz yaz tatillerinde Allegheny'de ateş böceklerini kovalayan deli çocuklar gibi koştururken ona nasıl asılacağımı merak ediyor olamam.

Ve eminim ki buna göre hareket edemem. Olanlardan sonra olmaz.

Babasının ellerinde hayatım alt üst olduktan sonra olmaz. Ve bir pas daha boşa giderken, hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

Aklındaki fikirleri çıkar, Drew.

Ondan mümkün olduğunca uzak durmalısın. Sadece soyadı bile sana bunu anlatmalı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BREXTON

KENDİMİ SAPIK GIBI HISSEDİYORUM.

Ya da daha doğrusu, ben bir takipçiyim. Nasıl olmayayım ki, Drew Bowman'ın evinin karşısındaki sokakta otururken, bir saatten fazla bir süre önce sahip olduğum kararlılık, gerçekler ortaya çıktıkça azalıyor. Kapıyı açıp beni eşliğinde bulduğunda tam olarak ne düşüneceğini merak ederken.

Ama bunun bırakamam.

Ne iki gece önce gördüğüm inanılmaz yetenek ne de hücum hattının arkasında onun koluna sahip olmak için can atan pek çok takım tanırken onun ikinci planda kaldığı düşüncesi.

Bunların hepsi doğru olsa da, aynı zamanda büyük bir yalan. *Binbaşı*. Belki de burada çılgın bir fangirl gibi oturuyorum çünkü . . . Onu gerçekten tekrar görmek istiyorum.

O, her gece yatmadan önce yastığımı "öpme alıştırmaları" yaptığımda yastığımmış gibi davrandığım çocuğun yüzüydü.

İlk gerçek öpücüğüm.

El ele tutuşmak, mezuniyet buluşmak, üniversitede sevgili olmak gibi çılgın fanteziler kurduğum çocuk.

Hayatlarımız geri dönülmez bir şekilde değiştiğinde tüm bu şeyler hızlı bir şekilde öldü.

Belki de onları asla düzgün bir şekilde dinlendiremedim ve şu anda onu tekrar görürsem, var olmayan bir şeyi tezahür ettirip ettirmediğimi bilecekmişim gibi hissediyorum.

Ayrıca, bana muhteşem dedi.

İçimdeki umutsuz romantik bu sözlere, bunu söylerken dudaklarında beliren yumuşak gülümsemeye iç geçiriyor ve gülünç bir şekilde bu tesadüfi buluşmanın kaderde olup olmadığını merak ediyor.

Ama iş gönül meselelerine gelince, romantizminden hiç hayır gelmedi. Sadece bir sürü kalp kırıklığı yaşadım ve en son dört ay önce aşka tövbe ettim.

Neyse ki onu araştırdığımda evli olmadığını öğrendim. Daha da iyisi, takım arkadaşı olan müvekkilime Drew'u sorduğumda, ağzından kaçırdı.

Drew'un kız arkadaşı yoktu.

Umalım da bu doğru olsun, yoksa çok garip olabilir.

Yine de başımı sallıyorum ve arabamdan inmek için kendimi zorluyorum. Buradaydım, devam etsem iyi olacaktı. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp caddenin karşısına geçerken, kafamda tekrar tekrar çalıştığım konuşmayı -şu anki menajeri Ari Longmire'dan memnun değilse onu temsil etmekle ilgilenebileceğimi- tekrarlıyorum.

Evi Hudson'ın karşısındaki sakin bir üst sınıf banliyösünde oturuyor. Olgun ağaçlar, mükemmel bakımlı çimlerin önünde cadde boyunca sıralanır. Drew'un evi büyüktür ama gösterişli değildir; ön cephesi taştan, kapısı ise ahşaptan yapılmıştır. Mükemmel çevre düzenlemesi ve taş işçiliği ile geniş bir arsa üzerinde sokaktan geride durmaktadır.

Bu banliyö resminin beni neden şaşırttığından emin değilim. Belki de onun için Central Park manzaralı şık bir apartman dairesi bekliyordum, ama bu sürprizi hoş karşılıyorum.

Ne olursa olsun, burada durmuş bakıyorum ve bu lüks mahalledeki komşulardan herhangi biri kaldırımda aylak aylak dolaşan kadın için polis çağırdıysa şaşırmamalıyım.

Bu beni harekete geçiriyor ve uzun patikadan kapı zilini çaldığım ön kapıya doğru yürümemi sağlıyor.

Kararlılığım her geçen saniye azalırken sokağın aşağısında bir yerde bir köpek havlıyor.

İçeriden boğuk bir "Bir saniye" sesi duyuluyor. Kalbim boğazımda düğümleniyor ve yaptığım şeyin aptallığı aklıma geliyor.

Kilit dönüyor.

Kapı tıkırdıyor.

Kapı açıldığında, Drew Bowman bir çift Raptor eşofmanıyla ve başka hiçbir şey giymeden karşımda duruyordu.

Konuşmakta zorlanıyorum. Yani aklı başında hiçbir kadın, önümde sergilenen sekiz karın kaslarına bakıyor olsaydı, anlaşılır düşüncelerimi tamamen kaybettiğim için beni suçlamazdı. Bakmamaya çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama o orada öyle bakarken nasıl aşağıya bakmayabilirim?

"Brex? Burada ne işin var?" Drew olabildiğince rahat bir şekilde kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken soruyor. Ve kollarını öyle bir kavuşturuyor ki, yontulmuş sertlikleri masumca sergileniyor.

"Bilmiyorum. Uzun hikâye," dedikten sonra içimi çekip onu işaret ettim. "Sen. Geçen gün 'muhtemelen seninle aynı nedenlerden dolayı' demiştin. Bununla ne demek istedin?"

Yani söylemeyi planladığım şey bu değildi ... ama yine de ortaya çıktı ve şimdi onun hatırlamamış olabileceği ama beynimde sağlam bir şekilde kök salmış bir şeyin arkasında durmak zorunda kaldım.

"Geçen geceye kadar yollarımızın neden hiç kesişmediğini mi soruyorsun?"

Başını eğip uzun süre beni inceledikten sonra omuz silkiyorum. "Sanırım."

Kıkırdıyor. "*Tahmin* mi *ediyorsun*? Yine de bunun yeterince önemli bir soru olduğunu düşündün ve bir şekilde nerede yaşadığımı öğrendin ve şimdi kapımın önünde duruyorsun?"

"Haklısın." Alt dudağımı ısıırıyorum, o garip belirsizlik durumunda. Korkmadım ama tabii ki şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Dudaklarımdan bir iç çekiş dökülüyor ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Neden burada olduğumu bilmiyorum. Geçen gün seni gördüğümü biliyorum ve o zamandan beri çocukluğumuzu düşünmeden edemiyorum ve bilmiyorum... belki eski günlerin hatırına hasret giderebiliriz diye düşündüm."

Bakışları amansız ve sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ben de tam barbeküye biftek atmak üzereydim."

"Empoze edemedim."

"Güzel. Zaten bifteğimi seninle paylaşmayacaktım. Sadece oturup beni yerken izlemeyi tercih edeceğini düşündüm." Sözleri kulaklarıma çarptığında başım irkiliyor ve sonra bir kahkaha atıyor. "Seni kızdırmak hâlâ çok kolay Brex. Zaman seninle ilgili pek çok şeyi değiştirdi ama bunu değiştirmede, değil mi?" Evine doğru bir adım atıyor ve kapıyı daha geniş açıyor. "Şaka yapıyordum. Bende çok var. Kalır mısın?"

"Beni içeri davet etmeni beklemiyordum."

"Hayır mı? Eğer beni takip etmeye devam etmek istiyorsan, şu pencereye yüzünü dayarsan mutfakı net bir şekilde görebilirsin. Ama yine de bu komşuların dikkatini çekebilir ve bence ön kapıdan içeri girmek senin için röntgencilik yapan biri olarak kelepçelenip götürülmekten daha iyi bir zaman olur."

"Çok komik." . "O zaman içeri gel."

Yanından geçip evine girdiğimde bana sırtıttığında ergen kalbimin her parçası çarpıyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Ev ona uyuyor. Ya da en azından, onu gerçekten tanımadığım halde ona uyacağını düşündüğüm şey. Gri ve mavilerin vurgu renkleriyle nötr duvarlara karşı tonlarca doğal ışıkla dolu açık bir kat planı. Keskin bir göze sahip biri dekore etmiş gibi görünse de, onu mutfağa kadar takip ederken geçtiğim her oda rahat ve yaşanmış görünüyor.

Önümde hareket ederken sırtındaki kasları inceliyorum. Geniş omuzlarını. İnce belini. Sıradaki kadın gibi iyi eğitilmiş bir fiziğe hayranım, ama tıpkı gençliğimde olduğu gibi, Drew'da da oturup bakma isteği uyandıran bir şey var.

Bu, kesinlikle bir takipçi olmadığım halde takip etmek istememe neden oluyor.

Mutfak bölümüne geçiyoruz. Boyut olarak büyük olsa da, gülünç derecede pahalı aletleri ve dolapları maskeleyen abartısız bir zarafet var. Bir şeylere çarpma ya da çizme korkusuyla bir bar taburesi çekerken kendinizi garip hissetmenize neden olmuyor.

"Ben de tam bir bira daha içmek üzereydim," diyor Drew adanın etrafında dönerken. "Bir tane ya da bir kadeh şarap ister misin? Biraz kırmızı ve biraz da beyaz şarabım var. Bana ne tür olduğunu ya da iyi olup olmadığını sormayın çünkü başka biri isterse diye elimde var." *Yani elinin altında içmediği şarap bulunduracak kadar eğlendiriyor. Ama kim? Takım mı? Kadınlar mı?*

"En azından dürüstsün." "Her zaman."

"Bir bira alacağım. Sen ne içiyorsan."

Bir kaşını kaldırıyor. "Geçen gece giydiğin kadar yüksek topuklu ayakkabı giyen kadınlar genellikle bir şişe birayı tercih etmezler."

Giydiğim topuklu ayakkabıları fark etti. Umalım ki uzun ve düzgün bacaklarım da dikkatini çekmiştir.

"Tipik olmaktan çok uzağım, Drew."

Hareketinin ortasında duruyor ve gözlerimle buluşuyor. Gözlerinde gülümsemesini sekteye uğratan hızlı bir şaşkınlık parıltısı var ve buna aldırıldığımı söyleyemem. "iyi oldu," diye mırıldanarak buzdolabının kapağını açıyor ve iki şişe çok iyi bir IPA çıkarıyor, bir şişeyi açıyor ve tezgahın üzerinden bana uzatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, onu takip etmek için döndüğümde büyük, gri deri bir kanepeye doğru yürüyor, arkasından sarkan tişörtü kapıyor ve başının üzerine geçiriyor.

Protesto ederek inlemek ve ona üstsüz olmasının beni rahatsız etmediğini söylemek istiyorum ama bu kulağa oldukça tuhaf gelecektir.

Bu yüzden kendimi düz siyah gömleğinin vücudunu sarışını takdir etmeye zorluyorum ve bana döndüğünde gülümsüyorum. Poposunu kanepenin arkasına yaslariken gözlerimiz buluşuyor.

"Demek hasret gidermek, eski günlerden bahsetmek istiyorsun... ama konuşmuyorsun."

"Sadece birkaç dakika oldu."

"Yani ısınmaya ihtiyacın var?" Başını sallıyor. "Tamam. Sen ne söyleyeceğini biliyormuş gibi yap, bu arada ben de eti hazırlayayım. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?" Kıkırdaması beni sinirlendirmeli ama tam tersini yapıyor.

İç çekişim boşluğu dolduruyor. "Bunun garip olmasını istememiştim."

"Öyle değil. Ama bu bir anlamda ilk buluşma gibi. Birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz ve bildiklerimiz de tam olarak şu anda kim olduğumuzu göstermiyor

. . konuşacağız, içeceğiz, yiyeceğiz ... ve birbirimizi tanıyacağız."

İlk buluşma mı?

Bu durumda . . . ve sonra onu bu kadar harfî harfine anladığım için kendi aptallığıma başımı sallıyorum.

Drew'da beklemediğim ve aynı zamanda takdir ettiğim bir çekicilik var, onu bir çift Fransız kapısından arka bahçesine kadar takip ediyorum. Evi gibi arka bahçesi de büyük ama misafirperver. Evden ayrı, barbekü, televizyon, lavabo ve buzdolabıyla tamamlanmış ikinci bir mutfak gibi görünen üstü kapalı bir veranda bulunuyor. Evin ön tarafıyla eşleşen özenli taş işçiliğine sahip geniş bir çim alan var ve bu alan spa gibi görünen bir yere açılıyor.

"cennetten bir parça gibi," diye mırıldanıyorum.

Biftekleri ızgaraya koyarken cızırdıyor. "Şehirde yaşamadığım için birçok kişi bana gülüyor ama"-arka bahçeyi işaret ediyor-"her şeyden uzak olmak güzel. Normal hissetmek. Hiç evde değilmişim gibi hissetsem bile."

"Oysa ben şehirde yaşıyorum ve pek çok gece arka kapımdan çıkıp dinlenmek ve eğlenmek için tüm bunlara sahip olmak isterdim. Çatılar şehir manzarası için harika ama burada olduğu gibi huzur ve sessizlik yok."

"Hiç gitmedin mi?" diye soruyor ve dönüp beni incelediğini görüyorum.

"Üniversite için, evet. Ama ailem burada. İşim de burada. Bu yüzden çok seyahat ediyorum ama Manhattan gibisi yok."

Dudaklarını büzüyor. "Ta  ındık ..." Cümlesini gözlerini kaçırdı ve az önce giydiği etleri kontrol etmek için döndü. "  lk olarak Tennessee'de askere alındım ve ilk iki yıl orada sözleşmeli olarak çalıştım. Bir yıl da Florida'da kaldım. Şimdi son dört yıldır buraya döndüm ve umarım dönmeye de devam edeceğim."

"Demek burayı seviyorsun? New York'u?"

Başını sallamadan önce neredeyse temkinli bir şekilde bana bakıyor. "Evet, biliyorum."

Yüzümü ak  şam  st   güneşine doğru tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Ne zaman bıktım desem, i   için seyahat ediyorum ve eve dönmek için ne kadar sabırsızlandı  ımı fark ediyorum."

"Hmm," diyor ve sonra sessizliğe gömülüyor. Alevi yatıştırmak için ızgaranın üzerine su p  sk  rt  rken ve sonra onları ızgaranın diğer tarafına ta  ırken birkaç dakika onu izliyorum.

Bunun nasıl gitmesini beklediğimden tam olarak emin değilim, bu yüzden ölçecek bir   ubu  um yok, ama bir parçam başarısız olduğunu hissediyor. Diğer yanım ise rahat sessizliği iyi yapabilmemizin iyi bir şey olduğunu düşünüyor.

"O zamanı hatırla-" "Vatozlar!"

diyor.

"Evet!"   kimiz de gülerken ben bağırıyorum. D    ncemi benim yerime tamamladığını kesinlikle fark ediyorum.

"Yanına her yaklaşıldığında çığlık atan o deli kadın vardı, oysa biz oradaydık, neredeydik?"

"Grand Cayman."

"Evet. Doğru. Grand Cayman'daydık ve tekneyi okyanusta tonlarca balık bulunan o sı  lı  a götürdük."

"Ama o kadın," diyorum başımı hızlıca sallayarak. "Dostum, ne zaman bir vatoz ona on adım yaklaşsa sanki büyük beyaz bir köpekbalığı onu yiyormuş gibi çığlık atıyordu."

"Harika bir yolculuktu. Bir sürü eğlenceli anı. Her şey değişmeden önce."

Biramın yudumunu bitiriyorum, ne söyleyeceğimi, nasıl bulmaya çalışıyorum ama havayı bozmak istemiyorum. Ama tam konuşmaya başladığımda konuyu değiştiriyor.

"Florida Keys'de kiraladığımız yeri hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Nasıl yapamam?

On beş yaşımdaydım ve Bowman'lar kiraladığımız eve geldiklerinde bir şeyler değişmişti. Drew'u neredeyse bir yıldır görmemiştim ama bu sefer kalçalarına kadar inen şortu, bronzlaşmış teni ve göğsü açık bir şekilde eve girdiğinde artık küçük bir çocuk olmadığını fark ettim.

Ve kesinlikle sakar küçük bir kız değildim.

Bütün o iki haftayı beni fark etmesini umarak geçirdim. Ne zaman ailesine gidip keşfe çıkacağını söylese, benim de gelmemi istemesi için dua ettim. Ve bir keresinde onu sahilde tanıştığı yerli bir kıızı öperken yakaladığımda, o kızın ben olmadığımı çok üzül müştüm.

Bu yüzden son birkaç gece, rahatlık alanımdan çıkmak ve beni gözyaşları içinde bırakan bir duruma girmek anlamına gelse bile, kendimi onun yolunda olmak için elimden gelen her şekilde manevra yaptım.

O yaz aramızda bir şeyler değişmişti -hormonlar, ergenlik, hayat- ama bu sadece tek taraflıydı.

O yolculuğun sonunda ailelerimiz yollarını ayırdı. Ben aşıktım ve onun hiçbir fikri yoktu.

"Hatırlıyorum. Her gece seni eve kadar takip eden farklı bir kız olduğunu hatırlıyor gibiyim. Verandada oturur ve annen seni içeri çağırana kadar onlarla kim bilir neler yapardın."

"Ah, yeniden genç ve kaygısız olmak."

Ona bakıyorum, o geceyi hatırlayıp hatırlamadığını görmek için neredeyse gözlerime bakmaya cesaret ediyordum.

Muhtemelen hayır.

"Adı neydi? *Zorla aile eğlencesi* mi?" Soruyorum ve gülümsüyorum. "FFF." Kıkırdıyor. "O terimi unutmuştum."

"Kız kardeşin uydurdu, değil mi?" Bir gece hep birlikte UNO oynamak zorunda kaldığımızda gözlerini alaycı bir şekilde devirini hatırlayarak soruyorum. Ama bu anıya o kadar kaptırmışım ki yüz ifadesindeki gölgeyi neredeyse kaçıyorum.

"Maggie yaptı. Bilgin olsun diye söylüyorum," diyor eti kontrol ederken, "zorla ya da değil, ailelerimizin birlikte tatil yaptığı zamanlardan kalma bir sürü harika anım var."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BREXTON

DREW'İN KAHKAHALARI YANKILANIYOR, cırcır böceklerinin sesini ve sokağın aşağısında bir yerde devrilen bir motosikletin sesini bastırıyor. Karşılıklı oturduğumuzda akşam olmuş, boş tabaklar yanlarında birkaç boş bira şişesiyle kenara itilmiş ve aramızda bir sürü kahkaha ve anı paylaşılmış.

Göze hoş görünmekten çok daha fazlası. Kapısını çaldığımda bunu biliyordum. Beklemediğim şey, kişiliğinden de etkilenmekti. Hiç düşünmediğim şey ise, onunla zaman geçirmenin gençlik aşkından daha fazlasını ateşleyeceğiydi.

Milyon yıl geçse de olmaz.

Ama oldu.

Karşısında oturmak, rahat gülümsemesi ve inanılmaz mizah anlayışı, onu benim için daha çekici hale getirdi.

Ama erkeklere tövbe ettim. Çok fazla kalp kırıklığı ve yeterince kalp doldurma yok.

Kendine bunu söylemeye devam et, Brex.

"Peki Olimpiyat denemelerinden sonra ne oldu?" diye soruyor.

Bunca yıl sonra hâlâ hissettiğim bir hayal kırıklığıyla omuz silkiyorum. "Olimpiyat Köyü'ndeki ilk gün dizimi patlattım. Çimde kramponuma takılan bir yırtık vardı ve yere düştüm."

"Kalbin kırılmış olmalı."

"En hafif tabirle. Ama ben şanslıyım. Pek çok sporcu hayatlarını yarışarak geçiriyor ve geriye dönecek hiçbir şeyleri yok. Diplomam vardı ve doktorlar bana tekrar çim hokeyi oynarsam dizimi sonsuza kadar mahvetme şansım olduğunu söylediğinde, gerçek bir hayatım olması gerektiğine karar verdim."

"Özlüyor musun?" diye soruyor.

Başımı eğiyorum ve düşünürken ona bakıyorum. "Rekabeti ve maçtan önce havadaki o beklentiye özlüyorum. Kokuyu özlüyorum

Gerçek bir çim sahanın biçildikten hemen sonraki halini görmek ve bir takımın parçası olduğumu bilmek ... ama şu anki hayatımdan hiç şikâyetçi değilim."

Dudaklarını büküp bana bakıyor, düşünceli düşünceli kısılan gözleri daha da kararıyor.

"Ne oldu, Drew?"

"Demek Justin'in peşindesin?" diye soruyor.

"Ele geçirmekle görevlendirildiğim kişi o, evet." "Nedenini sormamın sakıncası var mı?"

"Çünkü bu işte oyunun adı bu." Cevabım yetersiz ama cevaplaması zor bir şey. Rakip menajer Finn Sanderson ve son birkaç yıldır bizden çaldığı bazı müşterileri geri almak için yaptığımız aile anlaşması hakkında hiçbir şey açıklamak zorunda kalmak istemediğimden bahsetmiyorum bile.

"Büyük biletli oyuncular büyük biletli baş ağrılarına da beraberinde getirir."

"Bu seninle tartışmayacağım." Biramdan bir yudum daha alıyorum. "Sadece ona karşı dikkatli ol."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sadece dikkatli ol." Elleriyle omuz silkiyor ve gözlerimle buluşuyor. "Belli ki Kincade ile çalışıyorsun," diye devam ediyor, Kincade Sports Management'tan bahsediyor.

İkimiz de ilk kez bu alana giriyoruz. Geçmişteki aile tatillerinden, üniversite yıllarından, sıradan şeylerden bahsettik ama olanlardan ve bugünden -belki de bilerek- kaçındık.

Ama şimdi oraya gitti ve benim de cevap vermekten başka çarem yok. "Evet. Hepimiz orada çalışıyoruz." Sandalyemde arkama yaslandım.

Sessizleşiyor ve birasından bir yudum alıyor ama gözleri sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi benimkilerde sabit kalıyor. "Bu yüzden mi buradasın Brex? Beni işe almak için mi? Çünkü eğer öyleyse, nefesini boşa harcama. Ajans değiştirmeyeceğim." Öne doğru eğilir ve kollarını masaya dayar. "Ve eğer sebep buysa, buraya sadece benden bir şey istediğini bilmek için yetiştirme kisvesi altında gelmek oldukça baktan."

"Drew. Bu ... değil." Rahatsız edici bir kahkaha attım. "Soruna alınmam gerekirdi ama geldiğini anlıyorum. Evet, ben bir menajerim, ama evine gelip seni kafaladıktan sonra menajerinin sana neden hiçbir iyilik yapmadığını anlatmaya çalışacak kadar işbirlikçi değilim."

"Sanırım biraz denedin." Gülüyor ve başparmağıyla işaret parmağını birbirinden biraz ayırıyor. "Sadece birazcık."

Gözlerimi deviriyorum. "Ajan ya da değil, herkes senin kullanılmadan öylece duran bir sürü yeteneğin olduğunu görebilir. Ari denedi mi?"

"Brexton." Benim adım istifa etmiş bir iç çekiş.

"Hayır, ben ciddiym. Kolun olağanüstü. İstatistiklerine bakıyordum. Babanla olanların hiçbir yolu yok-"

"Ve sen de benim demek istediğimi anladın. Hafızanı tazelediğin için teşekkürler, ama şimdi gitsen iyi olur." Masadan kalkıyor ve tabakları toplamaya başlıyor.

Ağzımda reddedilmenin tadı ve damarlarımda dolaşan garip bir panikle orada oturuyorum. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi ya da bu kadar kolay rahatladığımı hatırlamıyorum.

Bunca yıl sonra bile onda kalbimi çarptıran bir şeyler var.

"Drew. Bekle." Peşinden koşuyorum ve tabakları yere bıraktığı anda elimi koluna atıyorum. "Özür dilerim. Buraya itip kakmaya falan gelmedim, sadece yeteneğinin neden fark edilmediğini ve senin neden bu konuda tamamen iyi görüldüğünü anlayamıyorum."

"Çünkü." Omzunun üzerinden bana pek de inanorantısız bir sırtıma fırlatıyor.

"Çünkü neden?"

"Birincisi, nedenini anlamanız umurumda değil. İkincisi, ben hayatımı seviyorum. Benden başka kimseyi ilgilendirmeyen nedenlerden dolayı sabit ve istikrarlı. Tek bir yerde kalabiliyorum, sevdiğim bir oyunu oynayabiliyorum ve-"

"Ama sen bir rakipsin ve rakipler rekabet etmeyi sever. Bu hiç mantıklı değil. Anlamıyorum."

"Denemeyi bırak. Ben senin bir zamanlar tanıdığın çocuk değilim ve sen de benim tanıdığım küçük kız değilsin." Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Çok şey değişti."

"Öyle ama geçen gece bunun baban yüzünden olduğunu ima ettin."
_"

Aniden dönüp bana baktı, karşılığında eliyle kolumu kavradı ve Yüzündeki ifade beni durdurdu. Birbirimizin kişisel alanındayız ve yüzündeki ifade sinirli olmasa cinsel olduğuna yemin edebileceğim garip bir gerginlik var.

"Bu gece çok eğlendim Brex. Birkaç saat önce verandamda belirdeğinde düşündüğümden daha fazla. Bu akşamın devam etmesini istiyorum çünkü uzun zamandır bu kadar rahat konuşabildiğim biri olmamıştı. Esprili ve zekisin ve Tanrı bilir bugünlerde bir sohbede bunu bulmak ne kadar zor. Benim tanıdığım o küçük kız artık büyüdü ve açıkçası onu daha yakından tanımak isterim... ama tek bir şartla."

"O da ne?" Boğazımdaki ani yumruyu bastırmak için yutkunurken soruyorum. Sabun ve sandal ağacı gibi kokuyor ve onunla ilgili küçük şeylere odaklandığım için kendimi gülünç hissediyorum - kirli sakalının gölgesi, gzbebeklerinin etrafındaki koyu mavi halka, yanlış giden bir kaykay kazasının sonucu olduğunu hatırladığım kaşındaki çok ince yara izi.

"Geçmiş geçmişte kaldı. Ne olduysa oldu. Onun hakkında konuşmayız, onu parçalara ayırmayız. Tarih olmasının bir sebebi var. zmeye alışmazsak iyi oluruz. Anladın mı?"

BEŞİNCİ BÖLÜM

DREW

GÖZLERİNDE eşit derecede çileden çıkarıcı ve büyüleyici bir meydan okuma var. İkisi de ifadesinde savaşıyor. İkisi de alıp veriyor ve yatışmak için mücadele ediyor.

Bir sonraki düşüncemin onun dudaklarını tatmak istemem olmasından nefret ediyorum. Ve sonra *bir sonraki düşüncem, bu nasıl aklımdan geçebilir?*

Kaderimin bir kısmının onun soyadından kaynaklandığını bile bile ona nasıl bakabilir ve onu nasıl isteyebilirim?

"Brex?" Ben soruyorum.

Nefesi titriyor. Tereddütlü. *Etkilenmiş.* Bu son kısım, olmasını istemediğime yemin etsem bile çok tahrik edici.

"Anlaştık," diye mırıldanıyor ama kolunu bırakmıyorum ve o da benim alanımdan geri adım atmıyor.

Normalde hemen dalacağım yerde kararsızlık sürüyor. Ona unutmasını söylediğim o geçmiş zihnimi bulandırıyor ve harekete geçmek istediğim düşüncelerin önüne geçiyor.

"Brexton." Onun adı niyet yüklü bir fısıltı.

Saniyeler dakikalar gibi geliyor ve her nefes onu öpmek için bir ivme daha kazandırıyor. İstememem gereken kadını.

Şimdiden sahip olmayı düşündüğüm kadın.

Kapı zilinin sesiyle sarsılıyoruz ve bir saniye sonra kapıya vuruluyor. Hızlı ve ısrarlı bir vuruş ve kalbim karnıma düşüyor çünkü bu vuruşu biliyorum.

O coşkuyu bilirim.

Şimdi değil.

Şimdi olmaz.

"Bunu almam gerek."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Neden arka tarafa gidip bir bira daha almıyorsun?" Şaşkın gözler benimkilerle buluşuyor ama yumuşak bir gülümseme onları ısıtıyor.

"Elbette."

Aralıklı ama ısrarlı kapı çalma sesine yönelmeden önce onun arka kapıdan çıkmasını bekliyorum. Derin bir nefes alarak kendimi bu kez kapıyı açtığımda ne bulacağıma hazırlıyorum.

Ama ne kadar hazırlandığımın bir önemi yok, kapıyı açıp kız kardeşimi orada, ihanetin dalgalanan etkilerinin görsel hatırlatıcısı olarak bulduğumda yine de kış üstü yere çakılıyorum. Brex'in babasının aileme yaptıkları. Bedeli. *Brex'in babasının hepimizi nasıl incittiğini.*

Burada duran küçük kız kardeşim Maggie gibi. Gözleri çukurlaşmış, köprücük kemiği, giydiği şeye ne dersiniz deyin, içinden dışarı fırlamış ve vücudu, bugün yaşadığı yoksunluktan kurtulmaya çalıştığını belli edecek şekilde seğiriyor.

Ama uzun sürmez.

Asla sürmez.

ona verecek birini bulacak ya da almak için *bir şey* satacak.

Onu görmek içimdeki tüm duyguları söküp atıyor -öfke, tiksinti, keder, boyun eğme- tıpkı bu alana her geri döndüğümüzde olduğu gibi.

Ve sayılamayacak kadar çok oldu.

"Maggs," diyorum, içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. "Uzun zamandır görüşmedik. Görünüşe göre, tekrar kullanmaya başlaman için yeterince uzun zaman geçmiş."

"Öyleyim. Öyleydim. İşler zorlaştı," diye açıklıyor kız kardeşim, seğirmeler, ayak kaydırmalar ve boyun sarsıntılarından oluşan sürekli bir hareket halindeyken.

"Anlıyorum." İç çekişim ikimiz için de yeterince ağır. "Zor derken neyi kastediyorsun? Sana gönderdiğim son çek mi bitti? Geçim masraflarına yardımcı gereken ama gördüğüm kadarıyla başka şeylere gitmiş olan mı?"

"Orada durup beni yargılamaya kalkma, Drew. Süslü evindeki, mükemmel hayatındaki ve tüm parandaki sen değilsin. Beni yargılayamazsın, bana tepeden bakamazsın ya da-"

"İyi bir koşu yaptın. Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyorum, bir yandan da son rehabilitasyon dönemindeki destekçisinin onun tedirginliğini azaltmak için bana en iyi ne söyleyebileceğini söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Bir yandan da her geçen dakika içimi kemiren öfkeyi bastırmaya çalışıyorum. "Her şey yolunda mı? Neye ihtiyacın var?" Bu hassas oyunu sayamayacağım kadar çok kez oynadık.

Maggie bir saniyeliğine dalgın dalgın bana bakıyor. Buna alışkınım ama bu saniyeler bana kız kardeşimi inceleme ve olamadığı her şey için onu daha da hor görme zamanı veriyor.

Bir zamanlar muhteşem olan kardeşim şimdi kendi kabuğuna çekilmiş durumda. Eskiden parlak ve arkadaşlarının gıpta ettiği saçları şimdi kırılğan ve mat. Mankenlere layık elmacık kemikleri artık sert açılar gibi görünüyor. Dolgun dudakları çatlamış ve lekeli dişlerini saklıyor.

"Eğer sorarsam, kızarsın."

"Dene bakalım."

Kapıyı arkamdan kapattım ve omzumu kapıya yasladım. İhtiyacım olan son şey Brexton'ın bu boktan gösteriye gelmesi ve Bowman ailesinin bir başka utancını daha açıklamak zorunda kalması.

"Neye ihtiyacınız var?"

Parmak uçlarında dans ediyor ve sonra topuklarının üzerinde sallanıyor, tüm bunlar olurken elleri sürekli yüzüne, saçlarına, kollarına dokunuyor. Yorucu olması gereken baş döndürücü bir sabitlik. "Biraz para ayırabilir misin? Lütfen, Drew? Bana yardım edebilir misin?"

"Bu sefer ne kullanıyorsun? Meth mi? Kokain mi? Yoksa eroine mi geçtik?" Sesim de ifadem gibi soğuk ve düz.

"Fark eder mi? Sadece bir vuruşa ihtiyacım var. Sadece gerginliğimi alacak bir şey ve sonra daha net düşünebileceğim."

"En son ne zaman kullandın?" Sponsoruna vermek üzere mümkün olduğunca fazla bilgi edinmeye çalışarak soruyorum.

"Sadece bugündü. Daha dün. Yemin ederim." Sesinde panik, gözlerinde çaresizlik var. "Bazı kötü haberlerim vardı. İşimi kaybettim. İşimi kaybettim. Moralim bozuktu ve moral bulmaya ihtiyacım vardı."

Damarlarımda dolaşan öfkeye rağmen umursamaz bir tavırla başımı sallıyorum.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Keşke daha güçlü olsaydım. Keşke bunu yenebilseydim ama yemin ederim Drew," diyor gözlerinden yaşlar süzülürken ve yenilgi duruşunu yansıtırken. "İçimde pençeleri var ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, beni aşağıya çekmeye devam ediyor. Rehabilitasyona geri döneceğime söz veriyorum. Daha iyi olacağıma söz veriyorum. Eğer bu gece bana yardım edersen."

Parayı verip onu serbest mi bırakayım? Düzeltme yolunu başka bir yerde - büyük olasılıkla daha tehlikeli bir yerde- bulacağını bilerek onu uzaklaştırır mıyım?

Her seferinde kendime aynı soruları soruyorum.

Her seferinde aynı zor cevaplar.

"*Lütfen.*" Bana gülümsüyor. Gözlerinin altına bulaşmış makyajıyla kırık bir palyaçoya benzediğinin farkında değil. "Bu son kez olacak

Soruyorum."

"Bir dahaki sefere kadar."

"Hayır."

"Onu bir kez bile sormadın, Maggs. Bir kere bile." "Onun iyi olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Uçmak o kadar önemli mi ki, neyin önemli olduğunu unuttunuz? Üç yaşındaki kızın gibi mi? Bilirsin işte. . . Charley?" "Onu seviyorum. Sakın beni onu sevmemekle suçlamaya kalkma."

Ne büyük kayıp. Ona baktıkça bu düşünce tekrarlanıyor ve sonra çok daha iyisini hak eden küçük bir kızın meleğini düşünüyorum.

Nasıl oluyor da tek bir şey, tek bir olay bir ailenin yavaş yavaş yok oluşunu başlatıyor? Temas ettiği her şeyi yok etmeye çalışan, yavaş yavaş hız ve güç kazanan bir top gibi.

Charley'yi ve hak ettiği hayatı, hak ettiği anneyi düşünüyorum ve daha konuşmadan kendimden nefret ederek kız kardeşime doğru bir adım atıyorum. "Olaçak olan şu. Bu gece ne yapacaksan yapacaksın ... ve yarın öğleden sonra sponsorun seninle evinde buluşacak. Oradan rehabilitasyona geri döneceksin."

İlk gözyaşı dökülür. "Oraya geri dönebilir miyim bilmiyorum. Sanmıyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak vücudunu sabit tutuyorum. "Yapabilirsin ve yapacaksın. Senden vazgeçmiyorum Maggs." Artık benim bile inanmadığım bu boş sözler karşısında kalbim göğsümde sızlıyor. "Ve seni iyileştireceğiz, tamam mı?"

Heyecanla başını sallıyor. "Ama bu gece için biraz nakit alabilir miyim? Lütfen. Bir daha sormayacağım."

"Özür dilerim. Seni seviyorum ama yapamam. Tıpkı geçen sefer yapamadığım gibi. Ondan öncekinde de. Kiranı ödemek için kullandığım paranın, kazandığın parayı uyuşturucu almak için kullanmana izin verdiği açık ... bu yüzden bu sefer programdan çıktığında bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor."

"Drew. Lütfen."

Eve giriyorum ama o . Eskiden benimle kavga ederdi, kapıyı itmeye çalışırdı ama bu sefer bana daha iyi bildiğini söyleyen teslim olmuş bir hüznü var.

"İyi geceler. Yarın sponsorunuz sizi arayıp bir zaman ayarlayacak. Ve eğer gelmezsen, Charley'i bir daha asla görmemeni sağlarım."

"Buna cesaret edemezsin!" diye
bağırıyor. "Dene beni."

Başka bir şey söylemeden kapıyı yüzüne kapattım ve kendi alnımı kapıya dayadım. Onun kasvetli, ezilmiş ve çaresiz görüntüsü zihnimde yer etmiş durumda ve tıpkı kız kardeşimin her uzaklaşışında olduğu gibi, bunun onu canlı olarak son görüşüm olup olmayacağını merak ediyorum.

Sikeyim.

Bu son seferin *o zaman* olacağını düşünmüştüm.

Bu son tesisin *son* tesis olacağını düşünmüştüm.

Ancak tıpkı kız kardeşim gibi ben de ona sahip olan pençeleri anlamıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

BREXTON

"HER ŞEY YOLUNDA MI?" Drew verandaya geldiğinde ona soruyorum ama onu gördüğümde - gergin bir gülümseme ve gergin omuzlar - yükselen sesler her ne hakkındaysa iyi olmadığını anlıyorum.

"Evet. Hayır." Kıkırdıyor. "kadar iyi."

"Bunun şifreli olduğunu ve vereceğin tek şeyin bu olduğunu varsayıyorum?"

Birasından uzun bir yudum alıyor ve başını hızlıca sallıyor. "Oldukça fazla."

Havamız değişti. En az on beş dakika önce aramızda titreşen cinsel gerilim tamamen dağıldı.

Keşke o dışarıdayken her şeyi toplamasaydım ve bulaşıkları temizlemeseydim, çünkü bu çok garip ve yapacak hiçbir şeyim yok.

"Peki o zaman," diyorum topuklarımın üzerinde sallanırken ve o dalgın bir ifadeyle sessizliğe gömüldüğünde gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Sanırım ben gidiyorum. Zaten geceni yeterince kaçırdım. Daha fazlasını almak istemiyorum."

Sanki söylediklerimi algılaması bir saniye sürüyormuş gibi bir süre bana bakıyor. Sonra bana doğru birkaç adım attı. "Özür dilerim. Bilmiyorum bile, o Maggie'ydi."

"Kız kardeşin mi?" İkimizin eskiden ne kadar eğlendiğini düşündükçe sesimin tonu yükseliyor. Başımıza açtığımız onca beladan bahsetmiyorum bile. "O nasıl? Nasıl ..." Ama yüz ifadesi kelimeleri dudaklarımda durduruyor. "*Drew?* Ne oldu?"

Başını sallıyor ve birasından uzun bir yudum daha alıyor. "Geçmiş geçmişte kaldı ve bunun hakkında konuşmuyoruz dediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor kesin bir tonda, ben de başımı sallıyorum. "İşte tam olarak buydu."

Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum ve ne demek istediğini merak ediyorum. Belli ki onu geçmişte tanımış olsam da şu anda hâlâ burada. "Tabii. Tamam. Ben ... tamam."

Ve sonra kafama dank etti. Ben buradayken ve o bunu sorun etmezken, belki de ailesinin olduğumu bilmesini istemiyordur. Belki de bu bir yarayı açacaktı.

Geçmişin yaralarını henüz onlarla yüzleşmeye hazır değil.

Özellikle de ben kimken? Sadece evine uğrayıp kendini yemeğe davet eden bir kadın mı?

Çıktığımız falan yok.

Neden Maggie'ye burada olduğumu söyleyip arayı açsın ki?

"Ben çantamı alayım o zaman," diyorum ve çantamı bulmak için içeri girmeden önce başparmağımı omzuma atıyorum.

Drew takip ediyor.

Bir parçam bana kalmamı söyleyeceğini umuyor. Arka bahçedeki o masaya tekrar oturabileceğimizi, sahip olduğumuz o kolay dostluğa geri dönebileceğimizi, ama o anın geçtiğini biliyorum.

Ve daha da kötüsü ya da tuhafı ya da ne derseniz deyin, neden bu kadar çok istediğim konusunda kafam karışık.

Ben çantamı alıp kayışını omzuma atarken sessizce beni izliyor. "Seni geçireyim," diyor.

"Gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ona gözlerime ulaştığını düşünmediğim bir gülümseme sunuyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Brex. Bekle," diyor tam elim kola uzanırken. Yüzümü ona döndüğümde, bana bu kadar yakın olduğunu görünce şaşırıyorum. "Uğradığın için teşekkür ederim. Arayı kapatmak için iyi vakit geçirdim. Bunun için özür dilerim." Aramızdaki boşlukta elini sallıyor. "Maggs, Maggs'tir. Bir şekilde farklı olacağını ummaktan vazgeçmeliyim ki öyle olmadığında hayal kırıklığına uğramayayım."

Neden bahsettiğini anlamıyorum ama gülümseyip başımı sallıyorum. "Hayatta kontrol edebileceğin tek kişi kendinsin, Drew. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum, ama bu işimi kolaylaştırmıyor."

"Biliyorum ve özür dilerim." Uzandım ve elini sıktım. "Tekrar teşekkür ederim."

"Belki bunu bir ara tekrar yapabiliriz. *Beni o zamanlardan tanıyan arkadaşlar bulmak bugünlerde çok az.*"

Arkadaş yorumuna alınmamaya çalışarak başımı sallıyorum ve usulca gülümsüyorum. "Bu hoşuma giderdi."

Ben de isterdim. Onda, yetişkinliğe adım atmadan önce hayatın ne kadar kolay olduğunu hatırlamamı sağlayan bir şey var.

"Night, Bratty Brex."

"İyi geceler, Dreadful Drew."

Bu sefer uzaklaştığımda, bana izin verdi.

Ama arabama binip evine döndüğümde hâlâ kapının önünde durmuş beni izliyordu.

El sallıyorum ve yeniden alevlenen bir aşkla uzaklaşıyorum. Ve hepsi bu kadar kalabilir. Kalbim daha önce o kadar çok incindi ki, keşke daha yorgun olsaydı, çünkü *seni ne zaman tanıdığını bilen* bir arkadaşla zaman geçirmenin rahatlığı *var*.

YEDİNCİ BÖLÜM

DREW

"ÖN KAPINI KİLİTLİ TUTMALISIN," diye uyarıyorum, akşamımın bu hale gelmesine sinirlenmiş bir şekilde ailemin evine girerken.

"Drew. Oh." Annem beni gördüğünde mutfakta durduğu yerde ellerini önünde çırpıyor. "Bizi ziyarete gelmişsin."

"Buraya herkes girebilir." Ona doğru yürüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum, babamın görünürde olmadığını fark edip minnettar oluyorum. "Biz iyi bir komşuda yaşıyoruz-" Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda sözleri kayboluyor. "Drew?"

"Yine kullanıyor."

İç çekişi de başını sallayışı gibi duyulabilir. Ama gözlerini açması bana ne demek istediğimi anladığını gösteriyor. Maggie'nin sadece alışkanlığını beslemek için bir şeyler çalmaya gelebileceğini anlıyor.

Bu ailede bazı şeyler saat gibi işler ve bu da onlardan biri.

"Nereden biliyorsun?" Her zamanki gibi anne, söylediklerimi reddediyormuş gibi başını sallıyor. Maggie onun gözünde asla yanlış yapamazdı ve bunca yıl sonra bile aksini görmek onun için hâlâ zor.

Ama ona benziyordum. Aynı sporu yapıyordum. Suçu benim üzerime yıkmak onun için çok daha kolaydı.

"Evime gelip para istedi."

"Anlıyorum," diyor sessizce. "Peki sen ne yaptın?" "Ona hayır dedim. Ona söyledim-"

"Ama Drew, para kazanmak için ne yapacak?" Çaresizlik ve korku sesinin her teline işlemiş.

Hiçbir işe yaramayacağını bildiğim için sert azarımı geri alıyorum. "Bilmiyorum anne. Her ihtiyacı olduğunda yaptığı şeyin aynısını yapıyor. Evinin ve faturalarının parasını ben ödüyorum. Onun alışkanlıklarını beslemek benim işim değil ve umarım buraya gelse sen de aynı şekilde hissedersin."

Annem sanki önerim saçmaymış gibi elini sallayarak "Tabii ki," diyor. Ama aynı zamanda, bu konuda ne kadar zorlandığımı da biliyorum.

Maggs'i uzak tutmaya karar vermişken, annemin yerinde olmanın daha da zor olduğunu tahmin edebiliyorum. "Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldin? Sadece arayabilirdin."

"Bu, telefonunuzu gerçekten yanınızda taşımanız ve cevaplamanız gerektiği anlamına gelir," diyorum, uzun süredir devam eden bir şikayetime atıfta bulunarak. Sabit hatlarından kurtuldular ama cep telefonlarına cevap vermeyi unutuyorlar.

Bana her çocuğun annesinden bildiği *o bakış* attı. Bırak artık diyen bir bakış. "Wayne'e söyledin mi?" diye soruyor, Maggie'nin eski sevgilisi ve Charley'nin babasını kastederek.

"Aradığım ilk kişi oydu," diyorum ve ön kapıda durup Brexton'ın arka lambaları caddede kaybolana kadar onları nasıl izlediğimi düşünüyorum. Bu saçmalıkla uğraşmak yerine gecemi onunla geçirmeyi nasıl dilediğimi. "Endişelenmememi söyledi. Charley iyi ve iyi olacak."

"Bu beni hâlâ geriyor." Tezgâhın etrafında dolanıyor ve kendimi evimde hissetmem için kanepeyi işaret . "Lütfen babana söyleme. Heyecanlandığında her şey alevleniyor ve son zamanlarda iyi günler geçiriyoruz."

Başımı salladım. "Evet, unutmuşum. Kaçınılmaz kavgadan kaçınmak için buralarda sessizce dolaşmaya başlamam gerekiyor."

"Ben öyle demedim."

"Söylemene gerek yoktu."

Yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. "Belki de onunla tekrar konuşmayı denemelisin."

Gülüşüm yakıcı. Anılar bana çarpıyor. Onun keskin sözleri ve soğuk omzu. Her şeyden çok sevdiğim adam, tek yapmak istediğim anlamakken benden gittikçe uzaklaşıyor.

Neden çekip gitti?

Neden benim maçlarıma gelemiyor.

Neden kendi kariyeri için savaşmadığı için benim kariyerime kızıyor?

"Eminim bunu kastetmiyorsunuzdur. Geçen sefer tam bir felaketti." Ve son sefer teşhis konulmadan önceydi.

Ona tüm detayları sormaya cesaret ettiğimde ... ve bir yıldan fazla bir süre konuşmadık.

Bana bakıyor, bence çok fazla şey bilen ve kocasının gizliliği ile oğlunun bilme ihtiyacı arasında sıkışmış bir kadın.

Onu kıskanmıyorum.

Hiç de bile.

İşte bu yüzden onun sesini duyduğumda tam rahat bırakmak üzereydim.

"Drew. Bu ne sürpriz," diyor babam sandalyesine doğru ilerleyip otururken. İlerleme belirtisi var mı diye her hareketini izliyorum ama annem haklı, ellerindeki titremelere rağmen iyi görünüyor.

Her zaman bir gün yeniden yakın olmayı umduğum dokunulmaz adam.

"Baba," diyorum gözleriyle buluştuğumda başımı sallayarak.

Bunca zaman sonra bile gerginlik hâlâ devam ediyor. İhanet duygusu hala aramızda.

Mesafe çözülemez.

Ben ailesinin isteklerine karşı gelen çocuğum. Babasının geride bıraktığı bir oyunu oynayan evlat ve o zamandan beri buna içerleyen bir baba. Maggie dokunduğu her şeyi mahvederken - tabii ki Charley hariç her şeyi - harika, namuslu bir hayat yaşayan çocuk benim ve yine de garip sessizliklerin diğer ucunda olan benim.

Hâlâ ait değilmişim gibi hisseden benim.

"Geçen gece maçı izledim," diyor. "Hobbs'un çalışmaya ihtiyacı var. Paslanmış görünüyor. Bellinger'a bir şansı hak ettiğini söylemelisin."

"Hobbs dört gol attı."

"Ama mekanıği bozuktur. Dirseği çok aşağıdaydı ve çoğu oyunda bariz pasları kaçıırıyordu."

Önümde başlayan adamla ilgili analizine devam ederken başımı sallıyorum. Çok eleştirel ve kesici olabilen bir analiz zayıflatıcı olabilir.

Tecrübelerime dayanarak söylüyorum.

Ancak bu tür eleştiriler zamanının en iyi oyuncularından birinden geldiğinde, çenenizi kapatıp dinliyorsunuz.

İyi tarafı mı? O adam benim babam.

Dezavantajı mı? Aynı şey.

"Notlar yazıp ona göndereyim mi?" Annem babamın yanına otururken ben de soruyorum. "Ya da daha iyisi, bunları menajerine vereyim de onun için daha iyi bir takım bulsun."

Gözleri benimkilere kayıyor ve titreyen parmağını bana doğrultuyor. "Yapman gereken son şey herhangi bir ajanla konuşmak."

Onun öfkeli sözleri olanları sürekli hatırlatıyor.

Brexton Kincade'in neden hayatımın geçmişte kalması gereken bir başka unsuru olduğunu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DREW

9 yıl önce

"AMA ANLAMİYORUM." Oturma odasının ortasındaki kanepeye oturup babama bakıyorum. Önce Maggs'e, sonra da bana asla unutamayacağımı bildiğim bir bakışla bakarken, 180 boyuyla o boşlukta devasa bir figür gibi duruyordu. Üzüntü, korku, kafa karışıklığı ve asla anlayamayacağım bir şey, teslimiyet. "Artık futbol oynamayacak olman ne anlama geliyor? Sen busun. Yaptığın şey."

"Bu senin anlamın gereken bir şey değil, Drew. Sadece kabullenmen gerekiyor." Bir bakış atıp annemin gözleriyle karşılaşılıyor ve annem endişeyle yutkunuyor.

Ne haltlar dönüyor burada?

Demek istediğim, neler olduğunu biliyorum, bana en az yirmi kez açıkladı ve o zamandan beri bunun sonuçlarıyla yaşıyoruz - ama bu *hiç* mantıklı değil.

O .

Bana yapmadığını söyledi.

"Anne?" Ondan açıklama istiyorum ama o sadece babama bakıyor ve devam etmesini bekliyor.

"Bugün erken saatlerde Patriots'a ve NFL Oyuncular Birliği'ne istifamı sundum," diyor üzüntüyle.

"Baba?" Maggie'nin sesi benim hissettiğim aynı belirsizlikle titreşiyor.

Son birkaç haftadır hayatımız altüst oldu-baskı bahçemizde, söylentiler çıldırmış durumda, babam açığa alındı-ve şimdi bize bu kadar olduğunu mu söylüyor?

Öylece mi?

"Öylece çekip gidecek misin?" Oturduğum yerden kalktım, öfke damarlarımda dolaşmaya başladı ve inançsızlık beni ele geçirdi. "Yanlış bir şey yapmadığını söylemiştin. Eğer yanlış bir şey yapmadıysan, o zaman neden bununla mücadele etmiyorsun? Neden sen-" Bir elimi saçlarımda gezdiriyor ve odanın bir ucundan diğerine adım atıyorum.

Futbol sadece onun kimliği değil, aynı zamanda kendimi bildim bileli benim de kimliğim. O Gary Bowman, yıldız oyun kurucu ve ben de Gary Bowman'ın oğluyum. Onun ayak izlerini takip edecek olan kişi.

Olmak istediğim tek şey bu.

Ailemin önce üniversiteye gitmem gerektiğini söylemesine rağmen planladığım tek şey buydu.

"Bu gerçek olamaz," diye mırıldanıyorum ama arkamı dönüp odadaki insanlara baktığımda -annem, babam, kız kardeşim- kendimi bir cenaze törenindeymişim gibi hissediyorum. Herkes çok asık suratlı görünüyor.

Gözlerime bakıyor ve azarlanmış bir köpek yavrusu gibi başını sallıyor ve bu görüntüde içimi kemiren bir şey var. "Bazen hayatta, Drew, en iyi olanla doğru olan her zaman aynı şey değildir."

Önce ona, sonra boş boş oturan anneme bakıyorum ve ellerimi yumruk yaparak başımı sallıyorum. "Ama bize her zaman doğru olan için savaşmamızı söylemiştin. Ve bunu sen yapmadın!" Son birkaç hafta yeterince kafa karıştırıcıyken kafam karışmış bir şekilde bağırıyorum. "Neden çekip gidiyorsun? Rekorlar kırıyorsun ve Hall of Fame'e gireceksin ve ben anlamıyorum. Neden dövüşmüyorsun?" Ona doğru adım atarken sesim kesiliyor, gözlerinin içine bakma ihtiyacı duyuyorum, anlamak istiyorum.

Anlamaya ihtiyacım var.

"Drew." Koluma dokunmak için uzandı. Öfke kabarırken ve inançsızlık yükselmeye devam ederken elini çekiyorum. "Bunun hepimiz için bir alışma süreci olacağını biliyorum ama en iyisi bu."

"Onların yanlış olduğunu söylemiştin!" Çığlık atıyorum, tepki vermemesi ateşimi daha da körüklüyor. "Bana bunun bir yalan olduğunu ve yapmadığını söyledin ve yine de öylece çekip gidiyorsun? İnsanlar ne düşünecek-"

"Bu kadar yeter!" Sesi odanın içinde gürlüyor ve odadaki tüm oksijeni emiyor.

Başım dönüyor. Kalbim hızla atıyor. Yörüngemdeki her şey ekseninden kayıyor ve dengemi bulamıyorum.

"Basından öğrenmeden önce bunu benden duymanı istedim. Ve bu odadan çıktıktan sonra bir daha asla bu konudan bahsetmeyeceğiz."

"Ama-" "Lanet olsun,
Drew!"

Sözleri beni ürkütüyor. Neredeyse yanındaki televizyon dolabına vurduğu yumruk kadar. Beni o ana, kavrayamadığım ya da kavramak istemediğim bir gerçekliğe geri götürüyorlar.

"Oyunu sen mi attın baba? *Sen mi attın?*" Saygıyı ya da onun babam olduğunu umursamadan bağıriyorum. Bu nasıl oluyor? *Bu nasıl mümkün olabilir?*

"Oğlum."

"Hayır." Bu kelimeyle geri çekiliyorum, başım titriyor, zihnim inanmak istemiyor. Babam her şeyi riske atacak, güvenliğimizi riske atacak biri değil. O güçlüdür, takımına, arkadaşlarına sadıktır, *arkadaşlarına sadıktır. Onlar için her şeyi yapar.* Hayır. Kesinlikle yapmaz. Ama başka ne olabilir ki? *Lanet olsun.* "Kenyon'dı, değil mi?" Elimden geleni yapıyorum. "Keys'te duydum. İçi yordunuz ve maçlara bahis oynamaktan bahsediyordunuz. Düşündüm ki . . . Aman Tanrım." Ayaklarım hareket ederken ense mi aşağı doğru çekiyorum, öfkemi dindirmek için yer kaplıyorum. "O yaptı, değil mi? O yaptı ve suçu sen üstleniyorsun. Bu yüzden bu konuda basına konuşmayı reddediyorsun. Bu yüzden sessizce kaçırıyorsun. Claire Kincade öldü ve sen onun suçunu üstleneceksin, değil mi?"

Annemin babama attığı endişeli bir bakış var. Her çocuğun bildiği o bakış, onları bir şey yaparken yakaladığınız anlamına gelir ve konuşmaması için onu uyarır.

Maggs gözlerinde yaşlarla bana doğru bakarken gözleri bir süre öylece kaldı. O da bakışı gördü. O da kötü bir şey olduğunu biliyor.

"Baba, saçmalama."

"Drew!" Annem bağıriyor -kesinlikle küfürlerime ve meydan okumalarıma- ama umurumda değil.

"Kenyon', değil mi?"

"Drew! Bu evde bir daha onun adını ağzına alma," diyor annem sertçe, gözleri babaminkilerle kısa bir süre buluşuyor ama ben çok heyecanlıyım, kafam çok karışık ve sadece az önce söylediklerimi pekiştirdiğini hissediyorum.

Yine yüzüne bakıyorum, göğsüm göğsüne çarpıyor, ondan bir tepki istiyorum - ondan bir tepki bekliyorum. Haklı olduğumu bilmeye ihtiyacım var. "Sen bunu asla yapmazsın. Bu mümkün değil."

Ama istediğim gibi cevap vermek yerine bana sırtını dönüp pencerelere doğru yürüyor. Son birkaç haftadır ön bahçede kamp kurmuş olan basın meraklı bakışlarını engellemek için panjurları kapalı olan pencerelere.

Onlar da en az benim kadar babamdan bir cevap bekliyorlar.

"İleride bazı değişiklikler olacak," diyor nihayet konuştuğunda. "Ailemiz için yeni bir hayat. Ayarlamaların yapılması gerekecek." Ve

Devam ediyor ama ben dinlemeyi bırakıyorum çünkü söylemesini istediğim şeyleri söylemiyor. Açıklamasını istediğim şeyleri.

Ve o odadan çıkıp bizi hiçbir cevap vermeden orada bıraktığında, ben peşinden koşarken hem kız kardeşim hem de annem kalıyorlar.

"Baba." Sesimin her telinde çaresizlik var ve yüzünü bana döndüğünde, koridorda durduğu yerde, öyle bir şekilde çerçevelenmiş ki ne kadar yenilmiş olduğu anlaşılmıyor.

Bakışlarımız buluştuğunda gözleri yaşlarla doluyor. Sırtını dönüp koridorda yürümeye başlamadan önce bana kasvetli bir şekilde başını sallayarak özür diliyor.

Ve o zamandan beri bu konu tartışılmadı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BREXTON

"YANI HER ŞEY GÜZELDİ VE SONRA BİRDEN BİRE DEĞİL Mİ OLDU?" Dekker kapı aralığında durduğu yerden soruyor. Güneş, nişan yüzüğünden yansıyıp ofisimin her tarafına prizmalar gönderirken, bir şey söylediğim için sessizce kendimi azarlıyorum.

Elbette bu küçük bilgi kırıntısına tutunacak ve tam bir ziyafet talep edecekti.

Ben ve ağzım için çok fazla. Ne zaman öğreneceğim?

"Brex? Sakın bana yakın davranmaya kalkma. Onun hakkında birilerine bir şeyler anlatmak için can attığın için bu bilgiyi verdiğini biliyorsun. O kişi benim, o yüzden bana detayları ver, kadın."

"Önemli bir şey değildi. Boş ver."

"Ha." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana dik dik baktı. "Ya bana ne olduğunu anlatırsın ya da ben gidip babama anlatırım, sen de ona ilginç detayları anlatırsın."

"İlginç detaylar yok. Peki ya babam? Gerçekten mi? Bundan daha orijinal olamaz mısın?"

"Babamdan bir sır saklamanın neredeyse imkânsız olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Omuz silkiyor. "Yani ya ben ya o."

Bakışlarını tutuyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Birine anlatmak için can atıyorum ve şu anda babamıza anlatmak gerçekten bir seçenek değil. Konu o olunca, sorular daha fazla soruya yol açıyor ve ben tam bir itiraf moduna girmeye hazır değilim.

İç çekişim cevabım oluyor ve sırtışı beni yakaladığını bildiğini söylüyor.

"Yani her şey iyiydi de sonra mı kötü oldu?" diye soruyor. kaldığımız yerden devam ediyoruz.

"Tabiri caizse. Mutfağında, öpüleceğinizi düşündüğünüz için nefesinizi tuttuğunuz o askıya alınmış anda duruyorduk-"

"Bu kelimeleri yüksek sesle söyleyebilecek tanıdığım tek kişi sensin." Gülüyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bir aşk romanı gibi konuşuyorsun."

"Ve bunda yanlış bir şey mi var? Görünüşe göre Hunter'la sonsuza dek sürecektir mutluluğu bulmuşsun, o halde bana böyle bir şeyin var olmadığını nasıl söyleyebilirsin?"

"Touché," diye mırıldanıyor sırtarak. Hunter'ı bulup ona aşık olduğundan beri o kadar neşeli ki mide bulandırıcı. Ama iyi anlamda, kıskanıyorum ama senin adına mutluyum, türünden. Yüzük parmağındaki taşla oynuyor ve ben gözlerimi devirsem de hepsi göstermelik. Onun adına çok heyecanlıyım. "Yani? Seni öpeceğini düşündün ve sonra ne oldu?"

"Kapı zili çaldı. Ortadan kayboldu ve onunla ilgilendi ve geri döndüğünde ruh hali gitmişti."

"Kapıdaki kimdi?"

Adını söylememek için kendimi zor tutuyorum. "Kız kardeşi." "Buzzkill."

"Evet, ama bundan daha fazlasıydı. Bir şey hakkında tartışıyorlardı ve Bilmiyorum, havaları gitmişti."

"Gitmediğinden eminim, ."

Homurdanıyorum. "Beni uğurlarken *arkadaşlık* terimini kullanmamayı ihmal etmedi."

Yanıt olarak tıslıyor. "Bu berbat." Önümdeki koltuğa oturdu. "Adı neydi?"

"Söylememeyi tercih ederim," diyorum ve omuz silkererek sandalyemde arkama yaslanıp aşağıdaki şehir sokaklarına bakıyorum. Kincade Spor Yönetimi on beş kat yukarıda, Manhattan'ın tam ortasında. Duvarlarının dışında her zaman bakacak çok şey vardır, özellikle de ablanıza cevap vermekten kaçınmak için kullanmak istediğinizde.

"Ooooh," diyor, kulakları ani bir ilgiyle dikiliyor. Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum çünkü bir kez daha onu daha fazla kendime çekiyorum. "Demek ki onu tanıyorum," diyor şarkı söyler gibi bir sesle ve ellerini çırparak.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu yapmana gerek yoktu. Seni senden daha iyi tanıyorum. Peki onunla nasıl tanıştın?"

"İş," dedim gözümü bile kırpmadan. Ailelerimiz arasındaki en büyük çocuktu ve iş tüm maskaralıklarımızı planlamaya geldiğinde çoğu zaman Drew'la birlikte halka lideriydi. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen Maggs'benden daha çok oynamıştır. Muhtemelen

Gary Bowman'ın skandalına yol açan olaylar dizisi hakkında daha da fazla şey hatırlıyor. Bilmesi gereken son şey kim olduğu ya da kapısının önünde kamp kurduğum.

"Eğlenceli. Müşteri olup olmadığını sorabilir miyim?" "Neden?"

"Sadece bir soru," diyor nazlı nazlı.

"Lütfen müşterilerinizle çıkmamanız konusunda verdiğiniz nutuklardan beni uzak tutun. Tencere dibin kara, seninki benden kara." Hunter'ın onun müşterisi olduğunu ve müşterilerin teknik olarak yasak olması gerektiğini düşünerek homurdandım.

"Yani bir müşteri." "Fark eder mi?"

"Sadece alanı daraltmaya çalışıyorum, böylece gizemli adamın kim olduğunu bulabilirim."

"O bir müşteri değil. Size söyleyeceklerim bu kadar."

"O zaman bu gizlilik neden?" Kaşları çatılıyor ve bunu anlamaya çalışırken zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum.

"Çünkü siz pisliklersiniz," diyorum. Onların aşk hayatımla ilgili alaylarına fazlasıyla alışkınım. Üzücü olan ne mi? Başka türlü olmasını istemezdim.

Bunu ona asla itiraf etmeyeceğimden değil.

"Peki ne demek istiyorsun?" Sırıttıyor.

"Sana aşk ilişkilerinden bahsetmeyi yıllar önce bıraktım. Alay etmek eskidi."

"Oh, hadi ama. Hepsi iyi eğlenceliydi. Yani, bizi suçlayabilir misin? Aşk hayatın pembe dizi gibi."

"Sanki hiç izlememişsin gibi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Bana doğru bir el salladı. "Aşık olmayı seviyorsun."

"Kimin yok ki?"

"Ben. Lennox. Chase," diyor kız kardeşlerimin isimlerini sayarak.

"İkiyüzlü olmayın, Bayan Çılgın Aşık." Alaycı bir ses tonum var. "Bu farklı."

"Tabii ki farklı. İlk doğan kartını o zaman mı oynuyorsun?" Daha genç olduğum için kuralların onun için her zaman benim için olduğundan farklı görünmesinden nefret ederek alay ediyorum.

"Herhangi bir kart çekmiyorum. Sadece bizden farklı bir yapıya sahip olduğunuzu, bu yüzden de bunu anlayamadığınızı söylüyorum."

"Erkeklerden uzak durmaya yemin ettiğim için anlamaya çalışmama gerek yok."

"Bu konuşmanın konusuna ve sözde Gizemli Adam'a bakılırsa pek de öyle görünmüyor."

"Evet, öyle. İncinmekten bıktım." Sanki bu hem kız kardeşimi hem de kalbimi yeminime ikna edecekmiş gibi kararlı bir şekilde başımı sallıyorum.

Dekker'ın ifadesi yumuşuyor ve sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Sen ve Micah dört ay önce ilişkinizi bitirdiniz. Hâlâ üzgün müsünüz-"

"Evet, siz soğuk kalpli sürtüklerin aksine ben yumuşak olanı seçtim."

"Taş kalpli mi?" Kelimeleri gülerek söylüyor. "Bir dahaki sefere sempatik bir kulak aradığında bunu sana hatırlatacağım." Ama kelimeler ağzından çıkar çıkmaz gülümsemesi yumuşuyor, sesi daha da yumuşuyor, abla ve şef-kollayıcı moduna geçiyor. "Onu tekrar göreceğiz misin?"

Gözleriyle buluştuğumda iç çekişim odayı dolduruyor. "Asıl soru bu, değil mi?"

Bu

mu "Burası sana erkeklerden uzak durmaya yemin hatırlattığım kısım."

"... *Tamamen*," itiraf ediyorum, haklı olduğunu bilerek. Yemin ettim Onlar. Artık gerçekten tanımadığım bir adama bir zamanlar duyduğum o aptalca aşkı unutmam gerekiyor. "Açıkçası bu sorunun cevabı tartışmalı bir konu."

"Eminim öyledir." Omuz silkiyor ve nazlı bir gülümseme sunuyor. "Belki de onu McMasters'ların düğününe davet etmelisin. Micah için bir artı bir ile cevap verdin ve şimdi artı bir yok."

"Hiç komik değil."

"Neden olmasın? Süslü takımlar, alkol ve romantik bir atmosfer olacak. Yani-"

"Öncelikle, bir erkeği korkutmanın en iyi yolu onu bir düğüne götürmektir ve ikincisi, düğüne tek başıma katılmaktan gayet memnunum. Aşık olmayı seviyor olabilirim ama bir erkeğin benimle gelmesine *ihtiyacım* yok. Tek başıma uçmak konusunda son derece rahatım."

"Bence onu getirmelisin. Gerçek karakterinin ne olduğunu öğren." "Ben ciddiyyim, Dekk. Şu anda ihtiyacım olan son şey bir erkek."

"Bir taneye ihtiyacın var. Sen-"

"Aman Tanrım, çileden çıkarıyorsun. Birine ihtiyacım yok-"

"Justin Hobbs," diyor ve konuşmayı en başta ofisime geliş nedenine getiriyor. "İhtiyacın olan adam o." Gülümsüyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. "Düzeltiyorum, KSM'de ihtiyacın olan adam o."

"O kibirli bir pislik." Homurdanıyorum ama konunun değişmesini memnuniyetle karşılıyorum.

"Onu işe alırken bunu biliyordun." Kıkırdıyor. "Ayrıca, bugünlerde norm bu değil mi? Eğer çok iyi bir oyuncuysan, o zaman bir pislik olmak zorunda mısın? Kibirli ya da değil, gözün ödül olarak onun üzerinde olsun."

"Tanrım. Artık Justin'i, Justin'in seni sevdiği kadar seviyormuşsun gibi konuşmaya başladın." Gözlerimi deviriyorum.

"O kadar kötü mü?"

"O eski, ayy, *havlumu düşürdüm* numarasını yaptı."

"Tabii ki yaptı," diyor başını sallayarak.

Erkek egemen bir sektörde kadınlar olarak, dördümüz de havlu atmaya maruz kaldık. Bir sporcunun bizi yerimize koyma ya da etkileşimimizi bir şekilde cinselleştirme ihtiyacına.

Buna alışkın olsak da, hiçbir şekilde kabul edilemez. "En azından havlu atmaya değer miydi?" diye soruyor.

"Dekker." Adını tükürerek söyledim.

"Hadi ama, fark ettiğini biliyorsun." Gülüyor.

Gülüyorum. O haklı. Fark ettim. "Oldukça ortalama."

"Belki de o bir yetiştiricidir ve bir duş değildir." Oturduğu yerden kalktı. "Onunla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ortalama ve kibirli biri olabilir ama zor biri olduğunu duydum."

"Teşekkürler. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

ONUNCU BÖLÜM

DREW

"BUGÜNKÜ ANTRENMAN HARİKAYDI, BOWMAN." Koç'a bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Teşekkürler," diyorum ama antrenmanımın ne kadar iyi olduğunun bir önemi olmadığını biliyorum çünkü bu hafta sonu maçta sahaya çıkmayacağım.

Giyineceğim. Isınacağım. Ve saha kenarında bir dizi futbol yastığının altından, aralarına hiç girmeden oturup maçı izleyeceğim.

Ama Brexton'ın geçen geceki sözlerinde içime sinmeyen bir şeyler var. Sahip olduğum yeteneğin boşa harcandığına dair dürüst yorumlar.

Yorumları olduğu gibi kabul etmek ve okumamak istiyorum ... ama yapmakta zorlanıyorum.

İyi olduğumu biliyorum.

İş ahlakım ve olduğumu biliyorum. Çok yetenekli olduğumu biliyorum.

Yine de NFL'deki ilk yıllarımda Tigers'la olan tek şansım dışında, o zamandan beri kendimi kanıtlama şansı verilmeden bu ligde yedek oyun kurucu olarak bırakıldım.

Elbette, ilk oyun kurucumuz sakatlandığında ya da saçma bir farkla kazandığımızda biraz süre alıyorum, ancak bu genellikle yaptığım şeyin sonucu gerçekten etkilemediği bir oyunda oluyor. Sanki kontratımda "sadece ikinci yedek" yazan bir madde varmış gibi.

Ve ne yazık ki, Brexton bana bu sözleri söyleyene kadar, bu kaderi kabullenmek için ne kadar büyüdüğümü fark etmemiştim. Kendime söyleyip durduğum cümleye inanmışım. Bana hala takım için bir değer olduğumu, takım arkadaşlarımı maç gününe hazırlamak için hala hayati önem taşıdığımı söyleyen cümleyi.

Kendimi bu normu kabul etmeye ikna etmişim çünkü Maggs'in işlevsizliği ve babamın hastalığı arasında, Pazar günleri merkez sahnede olamasam da, en azından bu pozisyon aileme yakın olmamı sağlıyordu. Ve eğer oyun kurucu olsaydım, büyük ihtimalle başka bir yerde olurum - başka bir şehirde, başka bir

Hobbs burada olduğu için. Ŗu anki aile durumumla bu işleri daha da zorlaştırır.

Bu yüzden mi daha fazla mücadele etmedim? Sesimi daha fazla duyuramadım mı?

Menajerimden benim için mücadele etmesini talep etmedin mi?

Ya da tüm bunların yanı sıra Tigers'ta olanlardan sonra belki de daha azının daha çok olduğuna karar verdim. Belki de kendimi, eğer çok uzun süre göz önünde olursam, başka bir suçlama yapılacağına ve uğruna çalıştığım her şeyi lekeleyeceğine ikna ettim.

Sadece kendime bile olsa bu itirafı duymak zor. Kabul etmek zor.

Ben ne zaman korkak oldum? Korktuğu için istediğı şey için savaşmayan adam? NFL'e buldozerle girdim ve sonra bir durum, bir olay ve babamın yaptığı gibi gölgelerde kaybolmama izin verdim.

Gerçekler bana pek uymuyor.

Tıpkı duş sırasında ve eve gitmek üzere olduğum saatlerde düşüncelerimin zihnimi meşgul etmesi gibi, bu da içimde ağır bir yük oluşturuyor.

Charley ile hayvanat bahçesi randevum var. New York'ta yaşamamın bana sağladığı avantajlardan biri. Çılgın ailemdeki normalim.

Çantamı omzuma atıp onu almaya gitmek üzereyken Justin'in soyunma odasına girerken telefonda konuştuğunu duyunca duruyorum.

"Bana numaranı verdikten sonra seni geri aramadan önce sosyal olarak kabul edilen uygun süreyi bekledim mi?" Justin soruyor ve sonra saf ego ve peynir olan bir kahkaha atıyor.

Adam sinsi sinsi dolaşıyor.

Yine de, her zaman öyle olduğunu düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı olmamalı. "Demek beni istiyorsun. Bana karşı koyamayacağını biliyordum." Daha yüksek bir sesle

Hepimizin onu izlediğinden emin olmak için normalden daha fazla kıkırdıyor. Soyunma odasının diğer tarafındaki bazı yan hakemlere baktığımda onların da ondan rahatsız olduklarını görüyorum.

Sorun Ŗu ki, Justin'e ancak bu kadar uzun süre kızgın kalabilirsiniz. Ondan nefret etmek istediğinizde bile onu sevmenize neden olan bir şey var.

"Hadi ama, beni şimdiye kadar bundan daha iyi tanırsın. Büyük jestler bekliyorum. Gökyüzünde bana olan aşkını itiraf eden işaretler. Atlamanız ya da dans etmeniz için çemberler. Çok şey mi istiyorum?" diye şaka yapar ve sonra

dinlerken yüzünde bok yiyen bir sırıtışla duraklar. "Tamam. Sanırım bu yeterli olacak, ama sana söylüyorum, ben anlaşılmayı seven bir adam değilim."

Konuşmanın geri kalanını yarım yamalak dinliyorum, kim olduğunu merak ediyorum çünkü Justin gerçekten saçmalamaya başladı.

"Kimdi o?" Aramayı bitirdiğinde çenemi kaldırarak soruyorum.

"Benimle yatmak isteyen bir hatun." Göz kırıyor.

"Sana göre bu her piliç olmalı."

"İyi ve arzulu olduğum için beni suçlayamazsın." Ben başımı sallarken o ellerini kaldırıp omuz silkiyor. "İkisi bir arada özel biriyim."

Onun gibi bir kolu ve berbat bir tavrı olan ukala bir pislik nasıl oyun kurucu olabilir?

Ben daha iyiyim.

Öyle olduğumu biliyorum.

"Hadi, Drewski," diyor Justin oturup spor ayakkabılarının bağcıklarını başlarken. "Bir gün *sen de* benim gibi olabilirsin."

Oyuncu mu? Pislik mi? Egoist mi? Sevildiği kadar nefret edilen?

Justin Hobbs'un birçok yönü var.

Sanki ona bir cevap borçluymuşum gibi kaşlarını kaldırıyor ama vermek istediğim cevabı hak etmiyorum. Benimki hayal kırıklığından kaynaklanıyor. Uzun zamandır kayıtsız kaldığım için yaşadığım bir hayal kırıklığı. Hoşnutsuzluk.

zaman iç çekiyor. "Brexton. Brexton Kincade'di."

Ve bu isimle, tüm dikkatim onda. Lanet kadın düşüncelerimi ele geçirdi. Yeteneklerimi ısrarla övdüğü için mi? Gözlerimi hoşnutsuzluğuma açtığı için mi?

Hayır. Bundan daha fazlası.

Kendime dürüst olursam, bunun nedeni beni etkilemiş olması.

Bıçıldikten hemen sonra gerçek bir çim alanın kokusunu ve bir takımın parçası olduğumu bilmeyi özlüyorum.

O haklı. Haklı amına koyayım.

Tabii ki gerçek çimleri koklayabiliyorum ama sadece saha kenarından. Sadece temiz bir formayla. Bir hücum hattının üzerinize hücum etmesinin, takımlarının kazanma şansı artsın diye sizi yere sermek ve kirletmek için yarışmasının nasıl his olduğunu unuttum.

Ama siz bir rakipsiniz ve rakipler rekabet etmeyi sever.

Fikirleri, yorumları, arka planda dönüp duruyor, en iyi yollarla benimle alay etmeye devam ediyor. En kötü şekilde.

Brex ve benim bir geçmişimiz var, şu anda bile birbirimize bağlıyız, ancak Hobbs gibi bir dangalağa karşı onu profesyonel nezaket çerçevesinde savunmak dışında bu konuda hiçbir şey yapamam.

"O seni kazanmaya çalışan bir spor menajeri. Senin sporcunu istediğinden şüpheliyim, Hobbs. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama seni temin ederim ki tüm kadınlar seninle birlikte olmak için can atmıyor. O sadece işini yapmaya çalışıyor."

Müstehcen bir kıkırdama çıkarıyor. "Evet, onun işi *beni becermek*."

Dişlerimi sıkıyorum. Lanet herifin, kadınların dünyaya ona boyun eğmek için gelmediği konusunda biraz terbiye alması gerekiyor.

Bu ve ona ne kadar ilgi gösterdiği konusunda biraz kıskanç hissedebileceğim gerçeği.

Saçma ama yine de doğru.

"Gerçekten klas."

"Beni suçlayabilir misin? O muhteşem vücuda sahip olma ve yüzünü o kalçaların arasına gömme fırsatını kim kaçıtır ki?"

"Kes şu saçmalığı Justin," diyorum ve bir adım öne çıkıyorum. Her zaman çok ileri gidiyor. "Hepimiz onun seksi olduğu konusunda hemfikiriz ama pislik yapma. O işini yapıyor ve senin gibi pisliklere maruz kalmayı hak etmiyor."

Başını sallıyor ve ben de bana dönmesini bekliyorum ama dönmüyor. Aksine başını arkaya yasladı ve uzun bir nefes verdi. "Siktiğimin Finn'i."

"Sanderson?" Menajerine atıfta bulunarak sordum.

"Evet." Gözlerime bakıyor ve sesini alçaltıyor. "NYC'ye alınma."

NYC mi? Sadece dangalaklar böyle şeyler söyler.

"Ama Finn sonsuza kadar burada kalmamı çok isterdi, dostum, ama bu benim tarzım değil. Biraz Cali güneşi ve o muhteşem kadınları kullanabilirim. Büyük memeler. İnce beller."

"İyi bir kişilik. İyi ahlak. Zeka." Ne kadar sığ olduğunu vurgulamak için söyledim.

Özür dilemeden omuz silkiyor. "Hey dostum, kuantum fiziğini anlayıp anlamadıkları önemli değil. Önemli olan tek şey kolumda nasıl göründükleri ve onları arkadan becerirken kıçlarının nasıl görüldüğü."

Farkına vardığımda bir elimi saçlarımda gezdirdim. Gerçekten de yakınlarda kendisinden alıntı yapacak bir muhabir olup olmadığına bakmadan bunu uluorta söylemişti.

Şükürler olsun ki yok.

"Eğer oraya taşınmayı planlıyorsanız, yapmanız gereken son şey oraya Cali demek olmalıdır.

Büyük gaf."

"Sahte ne?" diye soruyor.

"Boş ver. Sadece Cali deme. O zaman kışına tekme yersin."

"Not edildi." Havlusunu odanın karşısındaki kirli havlu kutusuna atıyor.

"Finn hakkında bir tavsiye var mı?"

"Finn hakkında tavsiye mi? Sadece Kincade ile konuştuğunu sanıyordum?" Ahlaki ikilemeyle savaşıyor soruyorum. Şu anki menajeriyle kalırsa, Finn onu New York'ta tutacak gibi görünüyor. Ajansını değiştirip Kincade'e geçerse, belki Kaliforniya'ya takas edilir ve ben de başlama şansı yakalarım.

Sorun ne? Bu onu Brexton'ın alanına itiyor ve geçmiş olsun ya da olmasın, uzun bir süre onun yakınında olması fikrinden nefret ediyorum.

"Hayır, dostum. Bunu neden yapayım ki? Benim için savaşmasını istediğim kişi Finn.

Becermek istediğim kişi Brexton."

"Kes saçmalamayı, Justin."

"Tanrım, dostum. Sakin ol. Sadece takılıyorum. Kız çok ateşli. Karşı koymak zor. Birlikte iyi oluruz."

"Uzun süreli bir erkek arkadaşı olması çok kötü," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. *Ne oluyor Bowman?* Brex büyük bir kız. Bu sektörde çalışıyor, bu yüzden kendini idare edebileceğini biliyorum.

O bir prenses değil. Kurtarılmaya ihtiyacı yok.

Yine de Justin yorumum üzerine tek kaşını kaldırdığında irkilmiyorum.

"Doğru ya. Onu tanıdığını unutmuşum. Steve onunla konuştuğunu söyledi. Geçen geceki maçtan sonra." Başımı salladım. "Yani gerçekten bir erkeği mi var?" "Anladığım kadarıyla."

"Ve bunun beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?" Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Kimse bana karşı koyamaz."

"Ciddi bir zihinsel yardıma ihtiyacın var."

"Hayır, dostum. İhtiyacım olan şey tavsiye. Bana biraz vermek ister misin? Bu oyunda benden çok daha uzun süredir yer alıyorsun."

Gerçek bir gibi konuştun. *Ben sonsuza dek sürecekmis gibi hissederken senin iki yıldır olduğunu belirttiğin için teşekkürler.*

"Temsilcinize ne istediğinizi söyleyin ve size bunu veremiyorsa, verecek birine geçin."

Dramatik bir tavırla başını sallıyor. "Evet, ama o orospu çocuğu bana burada kalmamı söyleyip duruyor. Olmam gereken takım burası. Makyajı, yönetimi, hücum koordinatörü doğru."

Ve Finn haklı. Bu takım, bu hücum, Justin'inki gibi bir kola çok uygun, tıpkı benimkine uygun olduğu gibi.

Ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Finn senin için çalışıyor. Tam tersi değil. Sen onun maaş çekisin ve sen ödeme yapmazsan o da ödeme alamaz."

Sanki az önce bir aydınlanma yaşamışım gibi boş gözlerle bana bakıyor. Bu sağduyu. Nasıl oluyor da oyun sırasında oyun kitabımızı hatırlıyor?

"Huh. Bu sağlamdı, adamım."

Başımı sallıyorum ve şaşkınlıkla başımı sallamakla savaşıyorum. "Sezon sonunda sözleşmesi bitecek olan sensin. Menajerine ne istediğini söyle ve eğer buna uymazsa, o zaman uyacak yeni bir menajer bul."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BREXTON

"SİZİ YENİDEN GÖRMEK DE HARİKAYDI" diyorum ve eski bir arkadaşına sarılıyorum, o da uzun zamandır görmediğine yemin ettiği başka bir çifte doğru uçuyor.

Düğün güzeldi ve çoğu düğünde olduğu gibi *sıkıcıydı*. O ana gelene kadar kimsenin gerçekten dinlemediği bir sürü kelime. "*Ben yaparım*". *Gelini öpebilirsin*. Çiftin Bay ve Bayan olarak seyirciye döndüğü ilk an.

Eski üniversite arkadaşım ve damadı düğün fotoğraflarını çektirirken kokteyl resepsiyonu daha da güzeldi. Peri ışıkları ve yemyeşil yeşilliklerle aydınlatılmış ikonik Tavern on the Green - bu beton yüklü şehirde küçük bir kır parçası - elinizde bir kadeh şarap ve anın romantizmiyle dolu bir kalple olmak için kötü bir yer değil.

Akşam yemeği servisinin başlaması için çağrıldığımız kapıya doğru kaldırım taşları üzerinde ilerlerken gece ılık ve müzik yumuşak.

Ama başımı kaldırıp Drew'un avlunun karşısında durduğunu gördüğümde ayaklarım titriyor ve kalbim küt küt atıyor.

Drew Bowman futbol forması içinde çok seksi. Evde de seksi, eşofmanlarıyla yalınayak. Ama koyu renk bir takım elbise ve kravatla? Kesinlikle yıkıcı.

İçimde dönen tüm duyguları işlemeye çalışırken bir an için gözlerimi kaçırıyorum. Belki de sadece onu gördüğüm için duyduğum şehvettir.

Sorun ne?

Başımı kaldırdığımda bana bakıyordu ve artık saklanacak bir yerim yoktu. İstedğimden değil.

Bana doğru yürüyor, bir eliyle içkisini tutarken diğer eliyle blazer/takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyor. Yüz ifadesinden şaşkın olduğu anlaşılıyor ama gülümsemesi geceyi aydınlatıyor.

Ne yazık ki konuştuğunda sesindeki kızgınlık gülümsemesine hiç benzemiyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar. "Şu püslenmiş haline bak."

"Burada ne işin var?" diye tekrarlıyor, ses tonunda suçlama var.

"Jules üniversiteden iyi arkadaşlarımdan biri."

Başını sallıyor ve içkisinden bir yudum alırken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı utanmadan geziniyor. Bir erkeğin gözlerindeki arzuyu gördüğümde anlarım, ve o arzu oradadır.

"Dünya küçük," diye mırıldanıyor ve beni tamamen şaşkına çevirerek uzaklaşmaya başlıyor.

"Ne? Bekle!" Kolunu tuttum ve arkasını döndü. "Neden buradasın?"

Çenesindeki kaslar titriyor. "Çünkü Archer McMasters benim arkadaşım."

"Dünya küçük," diye tekrarlıyorum misafir sürüsüyle birlikte hareket etmeye başladığımızda.

balo salonunun içinde. Karmaşık çiçek aranjmanları beyaz ve bej tonlarında her bir yüzeyi kaplıyor. Tavandan kumaş perdeler sarkıyor ve masalar kristallerle kaplanıyor. Her nasılsa, aynı anda hem zarif hem de salaş bir şıklık var.

"Kesinlikle öyle," diyor.

Sizden haber almayı umuyordum.

"Umarım geçen gece her ne olduysa ... bunu çözebilmişsinizdir."

"Evet. Sorun yok." Gözleri gözlerimi tutuyor ve yemin ederim sanki bir şeylerle mücadele ediyor. Sonra bana sıkı bir gülümseme sunuyor. "Seni görmek güzeldi ama izin verirsen masama gitmem gerekiyor."

Drew'un uzaklaşmasını izliyorum, bu adamın geçen gece yemek yediğim adamla nasıl aynı kişi olduğuna şaşıyorum.

Yanlış bir şey mi yaptım? Bir şey mi söyledim?

Evinde ondan aldığım titreşimi nasıl yanlış yorumladım? Neredeyse öpüşecektik, bundan eminim. Bir ara tekrar yapmamızı öneren yorumu?

O kadar mı kafayı sıyırmışım ve aşka muhtacım? O kadar zavallı mıyım? Olmadığımı biliyorum.

Bunu biliyorum, ama yine de... belki de Dekker haklıydı. Belki de hiçbir şey yokken bile her şeyi umutsuz romantik gözlerle görüyorum.

Düşüncelerime hakim olan ve ruh halimi bozan kafa karışıklığıyla, bana tahsis edilen masaya doğru ilerliyorum. İroni mi? Masaya yaklaştığımda Drew'u ayakta dikilirken buldum.

Orada, biri onun, biri benim olmak üzere yan yana duran yer kartlarına bakıyorduk.

On üçüncü masaya atandığımda bunun kötü bir alamet olduğunu tahmin etmeliydim.

Artık öyle olduğunu biliyorum.

"Görünüşe göre yan yana oturuyoruz," diyorum ve sesime gerçekten hissetmediğim bir neşe katıyorum. Çok samimi olmasa da en azından terbiyeli davranıyor ve benim için sandalyemi çekiyor.

Diğerleri yerlerini alırken ve ilk tur yemekler servis edilirken o oturuyor ve nefesinin altında homurdanıyor.

Masadaki herkes kendini tanıttı. Gelin ve damadı iş yerinden tanıyan iki çift, iki çocukluk arkadaşı ve eşleri, benim artı birimin olması gereken yerde boş bir sandalye ve bir de Mildred var.

Kumral saçları ve kahkahalarıyla tatlı Mildred, doksan beş yaşında olduğunu ilan etmiş ve önüne salata konduğunda "Bu saçmalık için çok yaşıyım" demiştir.

O benim akraba ruhum ve sanırım o da bunu biliyor ki masanın üzerindeki süslemeden bana bakıp gülümsüyor.

"Mildred? Archer ve Jules'u nereden tanıyorsun?" Ben soruyorum.

"Ben Archie'nin büyük büyükannesiyim." Elini sallıyor. "Çok dayanıyoruz."

Masadaki herkes onun yorumunu çiğnemeyi bırakıyor ve şakasını anladığımızda gülmeye başlıyor.

"Ailenizle oturmak istemiyor musunuz?" diye soruyor sağdaki bayan.

Mildred homurdanır. "Aile sıkıcıdır. Onların sırlarını zaten biliyorum. En azından bakacak güzel bir şeyim olsun diye ateşli genç erkeklerle aynı masaya oturmak istedim."

Çiğnemenin ortasında birkaç öksürük geliyor. Neyse ki ana yemeğin servis edilmesiyle hepimiz kurtuluyoruz, çünkü Mildred'in kaldırması gereken çok şey var ve onu cesaretlendirmeli misiniz yoksa sessiz mi kalmalısınız emin değilsiniz.

"Pazar günü için hazır mısınız?" Drew'a sessizce, gizlice yaklaşan maçlarını soruyorum, böylece normalde bir NFL oyuncusu olduğunuzu öğrendiğinizde peşinden gelen milyonlarca soruyla karşılaşmasın diye açıkça sormuyorum.

"Drew?" Cevap vermeyince, tekrar sormak için elimi koluna dokunduruyorum ve o da kıbarca ama kasıtlı olarak kolunu yoldan çekiyor.

"Bunu yapamayız," diye mırıldanıyor. "Bu ."

Odanın öbür ucundaki birine el sallarken dönüp ona bakıyorum ve yemin ederim bunu benden kaçmak için yapıyor. "Ne olamaz ki? Seninle oturmam mı?" İnanmayan bir kıkırdama çıkarıyorum. "Nerede oturacağımıza Archer ve Jules karar verdiği için bu konuda söz hakkın olduğunu sanmıyorum."

"O değil. *Bu*."

"Bu mu?" Ben soruyorum.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz canım?" Mildred masanın karşısındaki meraklı tüneğinden sekiz çift gözü üzerimize çekerek soruyor.

"Hayır," diyor Drew.

"Evet," diyorum aynı anda.

Sunucuların tabakları temizlemesinin ve daha fazla içecek isteyip istemediğimizi sormasının, cevap vermek zorunda kalmamamız için yeterli dikkat dağıtıcı olacağını umarak yanıt olarak sıkı bir gülümseme sunuyorum.

Drew'la yüzleşmek için döndüm ve eğildim. "Sorununun ne olduğunu anlamıyorum. Geçen geceyle mi ilgili?"

"Bırak onu, Brex."

"Neden?" Kısık bir sesle soruyorum. "İyi bir gece geçirdik. Sonra yapmadık."

"Karmaşık bir durum."

"Nasıl yani? Arkadaşıktan başka bir şey istemiyordum," diyorum ve içten içe yalan söylediğimi biliyorum. Senin olmayan bir müşteriye ev ziyareti yapmak, kendi kulaklarım için bile çok kötü bir bahane, ama yine de başka ne söylemem gerekiyor?

"Siz ikiniz eski sevgili misiniz?" Mildred yüksek sesle soruyor. İkimiz de hep bir ağızdan

"Hayır," diyoruz.

"Sadece arkadaşız," diye düzeltiyor Drew.

"Görünüşe göre siz ikiniz sulu bir kavganın ortasındasınız ve açıkçası doksan beş yaşındaki benliğim, ellerinizi birbirinizden çekemeyecek hale gelene kadar birbirinizi tırmaladığınız bu tür kavgaları özlüyor." Omuzlarını oynatıyor. "İçinde bulunduğumuz durum bu mu? Buradaki personelin ikiniz için bir nefret-sikiş odası temin edip edemeyeceğini öğreneyim mi?"

"Aman Tanrım," diye gülüyor Drew'un solundaki konuk, ben Mildred'e gevşek bir çene ve şokla bakarken. Bütün bunları gerçekten de söylemişti.

Bu arada yanlışlıkla Drew'un dizine benimkiyle vurdum ve o da dizini çekti, bunu az önce söylediğini biliyorum.

"Hardal sever misin evlat?" diye sorar Drew'a. "Eminim seviyorsundur. Hardal sevmek inatçı olmanın bir işaretidir. Ve inatçı aşıklar en iyi türdür."

Dudaklarında bir sırtış belirmeden önce sanki bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi ürperiyor. "Haksız mıyım?"

"Hayır. Biz değiliz. O değil." Kelimelerim kifayetsiz kalıyor.

"Biz sadece *arkadaşız*," diyor Drew ve ben bu kelimenin bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. Sanki gençken Deadman's Cove'da şişe çevirmece oynadığımız günlere dönmüşüz gibi. Herkesin *sadece arkadaş* olduğumuzu bildiğinden emin olduğu zamanlara.

Reddedilmenin tadı şimdi de en az o zamanki kadar acı.

Aradaki fark ne? Fark şu ki bu sefer kendime güveniyorum ve omurgam var.

"Oldukça aktif bir hayal gücün var Mildred, ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Drew çok eskiden, biz daha çocukken tanıdığım biri."

"Daha da iyi." Ellerini birbirine sürtüyor. "Bazı havai fişeklerin patlaması için hâlâ zaman var."

gariplik arttıkça ikimiz de kibarca kıkırdıyoruz.

"Onunla hasret gidermek güzeldi, ama izninizle ben gidip biraz takılacağım."

Masadakilere nasıl göründüğümü umursamadan ayağa kalkıp şarabımın kalanını içiyorum ve kadehi yere bırakıyorum.

Dışarıdaki dans pistinde eğlenceli bir şeyler oluyor gibi görünüyor ve şimdi gevşeyip aynı şeyi yapmanın zamanı geldi.

Drew Bowman'ın canı cehenneme.

İsteddiği kadar çekici ve seksi olabilir. Sizi gülümseten bir kahkahası ve sizi düşündüren bir zekası olabilir.

Ama bana hıyarlık yapamaz.

Ona daha önce de ihtiyacım yoktu, şimdi de yok.

ON İKİNCİ BÖLÜM

DREW

Arkadaşıktan başka bir şey istemiyordum.

Onun sesi -o dudaklar- bu cümleyi kafamın içinde tekrar tekrar söylüyor.

Özellikle de kafamı her kaldırdığımda, tam orada, önde ve ortada, dans pistinde kıcını sallarken.

Kimi kandırıyorum ben? Bir kere bile aşağı bakmadım. Gözlerimi ondan ayırmadım. Kendimi avlunun karanlığında durmuş, elimde içkiyle parmaklıklara yaslanmış, ona bakan ürkütücü bir pislik gibi hissediyorum.

Arkadaşlıkmış, kıcımın kenarı.

Beni rahatsız eden bu mu? Bu kadın söz konusu olduğunda dostluk aklıma gelen son şey ama o bunu mu iddia ediyor? Bu yüzden mi kızgıyım?

Yoksa sadece *bu kadının kim olduğu* sorusu mu?

İlgi odağı olmaktan korkan o genç kızdan çok farklı. Gruplardan uzak duran ve zaman zaman aşk romanlarını etkileşime tercih eden kızdan. Artık kesinlikle parlayan bir duvar çiçeğiydi.

Dans pistinin ortasında kollarını havaya kaldırmış, başını geriye atmış ve kalçalarını yasadışı olması gereken bir şekilde ritme göre sallıyor. Nefes kesici.

Kendinden

emin.

Seksi.

Büyüleyici.

Her parçam bunu yapmam gerektiğini bildiği halde gözlerimi ondan alamıyorum. Ailesi benim ölümüne sebep olan bir Juliet gibi.

Yine de hala bakıyorum, hala izliyorum ... hala her şey bittiğinde onun gibi bir kadınla nasıl birlikte olabileceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Ya ailem öğrenirse? Birkaç yıl önceki kavgamız bunun yanında sönük .
Riske girmeye istekli miyim

Bu mu?

Ama kendi günahları için onu suçlarken babamın günahları için suçlanmadığımı nasıl söyleyebilirim?

"Siktir," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Bu gece burada başka çarpıcı kadınlar da var. Aslında, onlardan var. Bazılarıyla konuştum. Bazılarının gözleriyle odanın öbür ucunda karşılaştım ve kibarca gülümsedim.

Ama hiçbir Brexton kadar ilgimi çekmedi.

Bir adam dans pistine girip bir grup kadınla dans etmeye başladığında dişlerimi sıkıyorum. Ama gözünü kadına dikmişti. Bunu herkes görebilir.

Belki de izleyen tek benimdir.

Adam onun önüne geçtiğinde ve ikisi de ritme geçmeden önce güldüklerinde, eski moda kadehimin kalanını geriye yatırıyorum.

Gitme vaktim geldi.

Yoksa pişman olacağım bir şey yaparım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BREXTON

Bahçelerden geçip verandaya ve lobiye doğru ilerlerken arkamdaki açık avluda hâlâ çalan müziğe eşlik ediyorum.

Ayaklarım ağrıyor, heyecanım hala güçlü ve yüzümde bir gülümseme var çünkü bu eğlenceliydi. En son ne zaman kiminle dans ettiğimi ya da kimin izlediğini umursamadan gece boyunca dans ettiğimi hatırlamıyorum.

Tam da ihtiyacım olan şeydi.

Stresli birkaç haftadan biraz kurtuluş. Gerçek aşkın gerçekten var olduğuna dair bir sürü umut. Eski dostları yeniden görmenin mutluluğu.

Ve evet, Drew'un başına gelenleri görmezden geliyorum. Günün sonunda, fırtına olmayı seçtiği için benim güneş ışığımı çalamaz.

Girişten çıkarken adımlarımda bir sıçrama var, henüz eve gitmek isteyip istemediğimden ya da sadece bir nefes almak isteyip istemediğimden emin değilim. Ne olursa olsun, Drew'u orada gördüğümde irkiliyorum.

Kıçı yolu çevreleyen tuğla istinat duvarına dayanmış, bira şişesinin boynu parmaklarının arasında ve birkaç adım önünde durduğum yerde beni içine alırken başı yana eğik.

Birini görmemek için yıllar ve yıllar harcadıktan sonra bir hafta içinde o kişiyi birkaç kez görmeniz çok komik. Sanki vücudunuz bir kez *onun* farkına vardığında, ona doğru çekilir.

Ve inanın bana, benimki onun farkında - olmasını istemediğim zamanlarda bile. "Hâlâ buradasın," diyorum.

"Evet, öyleyim," diyor gülerek. "Burada çok uzun zamandır duruyorum, kalmalı mıyım yoksa gitmeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum."

"Aferin sana." Başımı salladım.

"Arkadaş olduğumuza göre." Gözlerimiz buluştuğunda gözleri kısılıyor. "Evet. Arkadaşız." Sıkı bir gülümseme sunuyorum ve kelimeyi duyunca yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu bir içki oyunu haline getirmeliyiz. Bu kelime her söylendiğinde bir kadeh içelim. Bunun gibi. *Arkadaşlar*." Bira şişesini dudaklarına götürür ve

uzun bir yudum alır. "Arkadaşlar." Ve bir tane daha. "Arkadaş olmak çok eğlenceli," diye bağılıyor kollarını yana açarak. O zaman gülümsemesinin biraz orantısız olduğunu fark ediyorum. O da en az benim kadar sarhoş. "Arkadaş olmayı seviyor musun, Bratty Brex?"

"Şimdi de benimle dalga mı geçiyorsun?" Bir adım öne çıkıyorum, ondan daha fazla ilgi mi istiyorum yoksa ona kızgın mıyım emin değilim. Bu arkadaş saçmalığının hiçbir anlamı yok. "Artık ergen değiliz, Drew. Artık kendimi savunmakla ilgili bir sorunum yok."

"Eminim bilmiyorsundur."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Savunmaya geçerek soruyorum. Onun saçmalıklarıyla işim bitti.

"Bu, hayır cevabını kabul etmeyen bir sürtük olarak ün saldıgın anlamına geliyor."

"Peki bunun sorunu ne?" Şak diye söyledim.

"Hiçbir halt değil," diyor ama çıkardığı alaycı kıkırdama beni yiyip bitiriyor.

"Madem dürüst olmaya başladık," diyorum. "Sana küçük bir haber vermeme ne dersin?"

"Anlat bakalım Brex," diyor kendini duvardan iterek ve kollarını açarak, yanından kimin geçtiğini ya da bir şey görüp görmediklerini umursamadan. "Can kulağıyla dinliyorum."

"Sana bakıyorum ve gördüğüm en yetenekli oyun kuruculardan birini görüyorum ama altındaki adam ilgi odağı olmaktan çok korkuyor. Eğer sahaya hiç çıkmak istemiyorsan gol atmak zordur Bowman."

"Burada konuşmayı keseceksin," diyor, sesinde öfke var ama garip bir şekilde kavgacı değil. Gözlerinde bir açıklık, bir meydan okuma var, açıkçası bana şimdiye kadar gösterdiği en dürüst şey bu.

"Artık bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip değilsin," diye bağııyorum. "Tıpkı Keys'de gençken yapmadığın gibi."

"Saçmalık," diye alay etti. "Buna hakkım vardı."

"Yapabileceğinizi düşünmeniz için bana bir neden söyleyin."

"Çünkü ..." Gözleri vücudumu boydan boya dolaşıyor, ama bu kez daha önce yaptıkları gibi düşündüklerini saklamakta pek başarılı değiller. Bu sefer her lanet olası düşünceyi telgrafla bildiriyorlar. Şehvet. İhtiyaç. Açgözlülük. Ve bana öyle baktığında neden kavgaya ettiğimize şaşıyorum. "Çünkü

...

Ve Drew Bowman hiçbir numara yapmadan, elindeki şişeyi çimlere bırakırken bana doğru adım atıyor. Elleri yüzümü çevreliyor ve beni öpüyor.

Sıcaklık ve ihtiyaç. Talep ve arzu. Yumuşak bir dil ama açgözlü bir ağız.

Öfke ve özlem kokuyor ve ona karşı hissettiğim bastırılmış hayal kırıklığının her zerresini ondan geri hissediyorum.

Arkamızdaki insanları hiç düşünmüyoruz. Nerede olduğumuzu ya da bunun nasıl olduğunu düşünmüyoruz. Sadece Drew, ben ve bir gencin fantezisi gerçekleşiyor.

"Bu yanlış," diye mırıldanıyor ve sonra beni tekrar öpüyor. "Çok yanlış." Alnını benimkine yaslıyor, elleri hala yüzümün yan tarafında, kendi nabzım kulaklarımda o kadar yüksek ki duyabildiğine yemin edebilirim.

"Drew." Nefesim dengesiz.

Tıpkı kalbim gibi.

"Sadece arkadaşız."

Gülme sırası bende, geri çekiliyorum ve ona sanki bir deliymiş gibi bakıyorum.

"Yine içki içme oyununa mı döndük?" Ben soruyorum.

Dudaklarında mahcup bir sırıtma beliriyor ve şu anda onunla ilgili her şey - dağınık saçlar, çarpık kravat, inanılmaz gözler - beni tamamen ele geçiriyor.

"Arkadaş olduğumuzu söylemeye devam edersem, bana arkadaş olduğumuzu hatırlatacak. Son birkaç gündür seni çok fazla düşünmediğimi. İkimizin de ele almak istemediği karmaşık bir geçmişimiz olmadığını."

"Tarihimiz hakkında konuşmamıza izin verilmediğini sanıyordum."

Başını arkaya atıyor ve öyle çılgın bir kahkaha atıyor ki, kafamı sallayarak aklını kaçırıp kaçırmadığını anlamaya çalışıyorum.

"Bunu yapmak için kaç yıl beklediğimi biliyor musun? *Bunu denemek için?* O aptal şişe çevirme oyunundan beri." Başını mahcup bir şekilde eğerken elini saçlarında gezdiriyor, hafifçe tökezliyor ve kıkırdıyor. "*Artık biliyorum.*"

"Artık biliyorsun," diye tekrarlıyorum, itirafı karşısında şoktan da öte.

Şişenin boynu üzerime düştüğünde beni öpmekte tereddüt eden o değil miydi? Daha da önemlisi, ilk öpücüğümüz onu da benim kadar etkilemiş miydi?

Ama madem ilgileniyordu, neden hiç harekete geçmedi? Nasıl oldu da . . . Ama ben nedenini biliyorum. Yolculuğumuzun son gecesiydi ve gençlik aşkları

aile hayatınız parçalandığında yol kenarında.

Bir adım daha geri çekiliyor ve bana şaşkınlıkla bakıyor. "O taşak patlatan kaltak şey mi? Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Sadece seni öpmek istememek için sana kızacak bir şeye ihtiyacım vardı."

Drew birkaç saniye içinde öfkeli halden tatlı bir hale geçerken, "Belli ki," diyorum.

"Çünkü senin bu yönünü seviyorum. İstedğin şeyin peşinden gitmekten korkmaman hoşuma gidiyor. Kendin için ayağa kalkmanı seviyorum."

"Peki bunu tam olarak nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü etrafa sordum." Küçük bir çocuk gibi omuz silkiyor, az önce beni öpen kişinin tamamen erkek olduğu düşünüldüğünde garip. "Senin hakkında daha fazla şey bilmek istedim. Aslında bilmeye ihtiyacım vardı."

"Tamam." Sanki söylemesi gerekeni söylediğinden emin olmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırırken gülümsememle savaşıyorum.

Ama ikimiz sonbaharın ilk akşamında orada durmuş, birbirimize bakıyor ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorduk.

Ya da ne olduğundan ziyade, ne yapılması gerektiği konusunda o.

"Siktir," diye bağıyor ve çılgınca gülüyor.

"Ne?"

"Neden *sen* olmak zorundasın?"

"Pardon?"

"O kadar insan varken, Brexton Kincade, neden sen?" diye bağıyor, iki eliyle beni işaret ederek, "kafamdan atamadığım o şey var ya?"

"I-uh . . ." Ne diyeceğimi bilemiyorum, çünkü bağıyor ama kızgın değil. Aynı anda hem şaşkın hem de hayret içinde görünüyor ve bu durum onu bana daha da sevimli kılıyor.

Ona cevap veremeden önce benden birkaç adım uzaklaşıyor, sonra geri dönüp gülüyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"İçiyordum."

"Açıkça."

"Ve içki içtiğimden beri" - sanki aklına gelmiş en iyi fikirmiş gibi parmağını havaya kaldırıyor - "eve gitmem gerekiyor."

"Tamam o zaman." Kelimeleri çekip . Sarhoşken kesinlikle çok tatlı oluyor.

"Oh, ve benim de bir oyunum var. Bir uçakta." Kollarını uzatıyor ve küçük bir çocuk gibi daire çizerek uçuyor.

"Artık uçaklarda mı çalışıyorsun?"

"Oraya gitmek için bir tane almam gerekiyor, aptal." Bana bir el sallayıp gözlerini deviriyor, sonra yüzü birden ciddileşiyor. "Yani bu henüz gerçekleşemez."

"*Bu* mu? *Bu* tam olarak ne ?" Ben soruyorum.

"Benim seni istemem."

Bunu o kadar kesin bir dille söylüyor ki kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Brexton Kincade," diye bağırıyor.

"Evet?"

"Bir dahaki sefere öpüştüğümüzde ..."

"Bir dahaki sefer olacak mı?" Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

"Tanrım, umarım öyledir," dedi ve aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Çünkü bir dahaki sefere? Bir dahaki sefere ayık olacağım, böylece az önce yaptığımız şeyle ilgili hiçbir şeyi kaçırmayacağım."

"Öpüşmeyi mi kastediyorsun?"

"Evet. *O*." Benden uzaklaşmaya başladı ve tökezledi. "Mildred haklı, biliyorsun," diyor, yüzünü bana dönüyor, kollarını iki yana açmış, patikanın ışığı tam tepesinde, etrafındaki bir daireyi aydınlatıyor.

"Hangi konuda? *Hardal konusunda* mı?"

"Hayır. *Sikişlerden nefret ediyorum*. Müthişler. Ama ilk kez değil." Başını sallıyor.

"*Oh*." Sözlerindeki karanlık vaatle vücudumun bazı kısımları tutuşuyor. "Bunu öğrendiğim iyi oldu," diye ciyaklıyorum.

"*Sen*." Beni işaret ediyor. "Lanet olsun sana, Brexton Kincade. İnanmaya başlamamı sağladın. İstememi sağladın. Ve şimdi bunun ne anlama geldiğini çözmem gerekiyor."

Eminim bu ona çok mantıklı geliyordur ama şimdi bunu sormanın zamanı değil. Şimdi burada durup kahkahası etrafımda yankılanırken ve dudaklarının sıcaklığı hala dudaklarımdayken uzaklaşmasını izlemenin zamanı.

Az önce ne oldu?

Ve daha da önemlisi, bir ne zaman olabilir?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DREW

10 yıl önce

DÖNDÜR.

Döndür.

Deadman's Cove'un etrafında oturan yirmi kadar genç bu sataşmayı tekrar tekrar söylüyor.

Geç oldu ama hiç endişem yok. Bu Keys'teki son gecemiz ve ailemiz bizi serbest bıraktı. Kincade ailesiyle iki haftalığına bir ev kiraladığımız bu küçük cennette güvendeyiz ve bunun yanı sıra, birkaç ay içinde on yedi yaşında olacağım, yani kendi başımın çaresine bakabilirim.

Buna ek olarak mı? Annem ve babam bugün Kincades'lerle biraz fazla eğlendiler ve şüphesiz derin bir uykudalar.

Bugün mü? Daha çok tüm yolculuk boyunca.

Ama sorun değil. Bu, kaç bira içtiğimi bilmeyecekleri anlamına geliyor çünkü kaç tane içtiklerini hatırlamayacaklar.

Benim için bir zafer.

Bu aynı zamanda buranın yerlileriyle hızlı arkadaşlıklar kurduğum anlamına da geliyor. Bira tedarik edebilen herkesi seviyorlar. Ayrıca, onları bu küçük kasaba, ada hayatının sıkıcılığından kurtaracak yabancılar için açlık çekiyorlar.

"Gidelim, Bowman. Sıra sende. Kime denk gelersen Coconut Shack'in arkasında onunla baş başa cennette beş dakika geçireceksin," diyor yerel elebaşı Hank, şu anda kapalı olan sahil kenarındaki dondurma standına atıfta bulunarak.

Bir karton parçasının üzerinde duran boş şişeye bakıyorum ve kimin üzerine düşeceğini merak ediyorum.

"Peki. Ben ," diyorum, her şeyi bir kez denemeye hazırım. "Yani kuralları biliyorsun?" diye soruyor.

"Evet. Dört sayı çekiyorsunuz ve bu sayılar kimdeyse yarışmacılar o oluyor. Ben dönüyorum ve kime denk gelirsem onunla zaman geçiriyorum."

"Evet."

"Tamam. Tabii. Devam et dostum."

Bir sürü kızı öptüm. Hoşlandıklarımı. Benden hoşlananları. Sadece Gary Bowman'ın oğlunu öpmek isteyenler, böylece geleceğin Hall of Famer'ına çok daha yakın olduklarını söyleyebilirler.

Yani ben varım. Hangi erkek tatilinin geri kalanında kiminle tekrar takılmak istediğini görmek için malların tadına bakma şansını geri çevirir?

Bu adam değil.

Hayatın üzerine değil.

Hank, arkamızda yanan şenlik ateşinin yanındaki bir ağaç kütüğünün üzerinde duruyor. "Davul çalın lütfen," diyor elini bir kovaya daldırıp sayıları çıkarırken. "On numara."

"Tam burada!" Sassy Sarah elini kaldırmış ve göğüsleri zıplarken öne doğru adım atıyor. Giymeyi çok sevdiği minicik bikiniyle ve babasının iskelenin aşağısında sahibi olduğu yem dükkanından atıştırmalık aldığımızda bize indirim yapmasıyla tanınıyor.

Bu hiçbir şikayetim yok. "İki numara," diye devam ediyor

Hank.

Kennebunkport'tan Delilah koşarak ilerlerken karanlıktan "Woohoo!" sesi geliyor. Büyükannesi ve büyükbabası kiraladığımız evin yanındaki evin sahibi ve şu ana kadar piliç her şeye hazırdı. Bu beni korkutuyor mu yoksa heyecanlandırıyor mu emin değilim.

Belki ikisi de.

"Üç numara," diye bağırıyor Hank ve alkışlar onun sağından yükseliyor.

"Seçileceğimi umuyordum," diyor Glenda. Buradaki erkekler ona arkasından İyi Cadı diye hitap ediyor, çünkü hızlı, kolay ve genellikle istekli. "Biraz çeşitliliğe ihtiyacım var."

Onun sadece konuştuğunu sanıyorum, ama ben elini ve interneti ilham almak için kullanmaktan bıkmış on altı yaşında azgın bir adamım.

"Ve son olarak," diyor Hank, üç bayan tahtanın etrafındaki kumda bağdaş kurup otururken, "on iki numara."

"O burada," diye bağırıyor arkadan biri.

Karanlığın içinden yavaşça ilerleyen kızı görmek için zorlanıyorum. Onu gördüğümde itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama tek kelime etmiyorum. Bu Brexton.

Lanet Brexton.

O kocaman ela gözleri ve utangaç gülümsemesiyle. Tüm *bunlarla* birlikte. Bu, bu gece burada bulunan her erkeğin şu anda çembere doğru ilerlerken baktığı her parçası anlamına geliyor. Noel kayak gezimizde yollarımız ayrılmıştı ve o yavru bir zürafa gibi görünüyordu.

-Ama yaz gezimiz için buraya kıvrımları ve şu anda giydiği kırmızı puantiyeli bikinisiyle geldi.

Sorun değil.

Bu iyi.

"Döndür şu sikiği artık," diyor Hank, "*döndür*" sloganları havayı tekrar doldururken.

"Evet. Elbette." Şişenin üzerinde durduğu kartona bakıp Sarah, Delilah ve Glenda'ya gülümsüyorum. Kendimi Brex'e bakmaya ikna edemiyorum. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz.

O sadece bir
çocuk. O sadece

...

Ben dönerken kumsaldaki dalgaların gürültüsüne karşı yuh sesleri ve çığlıklar yükseliyor. Kahverengi cam şişe yavaşlayıp doğrudan Brexton'ı gösterecek şekilde yere inene kadar dönüp duruyor.

Herkes alkışlamaya ve bağırmaya başladığında boynuna bakıyorum ama onunla göz göze gelmiyorum.

Şimdiye kadar herhangi birini öpebilirdim. Sarah. Delilah. Glenda'yı. Dudaklarımı onların dudaklarına bastırırdım ve kendime daha sonra şaplak bankası için hatırlayacağım bir şey verirdim.

Ama Tanrım, bu Brexton, ve . . .

"Gidelim Bowman. Korkaklık etme."

Orta parmağımı havaya kaldırıyorum, çocuklar gülerken gözlerimi deviriyorum ve kumdaki yerimden kalkarken buradaki her erkeğin onunla ne düşündüğünü ve ne yapmak istediğini bildiğim için bundan nefret ediyorum.

Ama bu Bratty Brex ve ben böyle bir şey için hiç gergin olmazken neden birdenbire onu öpmek için gergin olduğumu anlamaya çalışıyorum.

"Merhaba," fısıldıyor yanına yaklaştığımda. "Özür dilerim, ben geldim."

"Üzülme. Sadece ..." Ama bana bakışında kelimeleri dudaklarımda durduran bir şey var. Saçlarına yansıyan ateşin alevleri. Hızlı hızlı aldığı nefesi. Bana bakarken kirpiklerinin titremesi.

Tanrım, ne zaman bu kadar güzel oldu?

"Sadece ne?"

Ne zaman Bratty Brex'ten Beautiful Brex'e geçti? Nasıl fark etmedim?

"Gidelim dostum. Zaman kaybediyoruz. *Yoksa*," diyor dramatik bir duraksamayla, "siz ikiniz bunu yapamayacak kadar korkak mısınız?"

"Evet, evet," diyorum ve sonra fazla düşünmemi durdurmak için bir adım öne çıkıp dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Vay anasını.

Bir sürü kızla öpüştüm. Dudaktan öpüşmeler, dil hareketleri, aklınıza ne gelirse.

-Ama dudaklarım onunkilerle buluştuğunda, dillerimiz birbirine değdiğinde, parmakları göğsümde gerildiğinde, her parçam sanki canlı bir kabloya dokunmuşum gibi hissediyor.

Henüz tam olarak anlayamadığım, öfkeyle karışık bir arzuyla elektriklenerek geri sığıyorum ve ona bakıyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken, gözlerinde şaşkınlık.

Sadece ona bakıyorum. Ateşin dudak parlatıcısındaki yansımasına. Bana bakarken gözlerini kaçırıyor. Ağzının nasıl açıldığına ve nefesinin biraz daha hızlı gibi görüldüğüne -benimki gibi- ve neden aniden başımın döndüğünü, midemin neden aniden düğümlenmiş gibi hissettiğini merak ediyorum.

"Vay anasını, millet!" diye bağılıyor Hank, benim bile duymadığım bağırış çağırışları durdurarak. Birden etrafımızdaki herkesin farkına vararak başımı ona doğru çevirdim. "Sanırım Drew ve Brexton arasında şimdiden bir şeyler dönüyor. Geceleri anne ve babalarınız uykuya daldığında birbirinizin yataklarına gizlice giriyor musunuz? Siz-"

"Saçmalamayın kes, Hank." İçtiğim biradan olmalı. "Seni temin ederim, biz sadece arkadaşız," diyorum olabildiğince inanarak.

Kesinlikle bira.

"Çıkarları olan arkadaşlar," diye bağılıyor ve herkes gülmeye başlıyor. Ateşten uzaklaşıp gölgelerin arasına giren Brexton'a bakıyorum.

Ona bakarsam yalan söylediğimi düşünecek ama yüzündeki o yaralı ifade bana üzgün olduğunu söylüyor.

"Hiç de değil, dostum."

"O zaman neden Coconut Shack'in arkasında beş dakikanı onunla geçirmiyorsun?" diye alay ediyor.

"Hayır, teşekkürler. Biz büyük F ile *arkadaşız*. İnan bana."

Hank sırtıma bir tokat atıp bir bira daha kırarken, "Sadece seninle dalga geçiyorum," diyor. "Sana bir şans daha vereceğim. Sırada kimi öpeceksin, belli ki ağzındaki arkadaş tadını temizlemen gerekiyor?"

Gölüyorum ve çocuklarla birlikte gidiyorum ama omzumun üzerinden arkama baktığımda Brexton gitmişti ve ben de az önce ne olduğunu merak ediyordum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Dün gece hakkında.

Onu görünce rahat bir nefes aldım. Üzücü gerçek şu ki Jules ve Archer'ın düğününden bu yana bir gün geçti ve ben bir belirsizlik içinde sıkışıp kaldım. Size ilk kez mesaj bırakan adamı geri aramadan önce ne kadar zaman geçmesine izin vermeniz gerektiğini merak ettiğiniz türden.

Olanları hatırlayıp hatırlamadığını ya da olanlardan pişmanlık duyup duymadığını ya da ikisinin arasında bir yerde olup olmadığını bilmek için.

Ama mesaj attı.

Ve en azından bu bir başlangıç.

Şimdi sorun ne? Ona bakakalmış durumdayım ve tam olarak nasıl yanıt vermem gerektiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Ortaya çıkıp çatılardan onun iletişim kurma zamanının geldiğini mi haykırmalıyım yoksa sakın mi davranmalıyım?

Derin bir nefes alıyorum ve yazıyorum.

Ben: Uçak gibi davrandığın kısmı mı diyorsun? O kısmı mı?

Evet. İşte bu. Aynen öyle.

Ben: lol.

Her şey için özür dilerim.

Ben: Her şey mi?

Seni öpme kısmı.

Kalbim düşüyor. Yanıp sönen imlece bakıyorum ve söz konusu o olduğunda her şeyin bir akıl tutulması gibi görünmesinden nefret ediyorum. İki adım ileri ve sonra on adım geri.

Dudağımı ısııyorum ve nasıl cevap vermem gerektiğini merak ediyorum. Çünkü cevap vermek *zorundayım*.

En kötü ne ki? Gerçekten söylemek istediğim şeyi söylerim ve o da bundan ürker ya da hoş karşılar? Her iki durumda da, neredeyse on yıldır onun yoluna çıkmadım, bu yüzden eğer bu bir felaket olursa, önümüzdeki on yıl boyunca ondan uzak durmanın bir yolunu bulabileceğimden eminim.

Ne istiyorsun, Brexton? Erkeklerle ve ilişkilere tövbe ettin. Yakın zamanda kimseye aşık olmayacağına dair kendine söz verdin.

Ve şimdi bir kaya ile sert bir yer arasında sıkıştınız ve o sert yerin bir Drew Bowman olmasını istiyorsunuz.

Mesajlarımızı tekrar okuyorum, dişlerim alt dudağımı endişelendiriyor ve diğer uçta onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Geçmişinden gelen eski bir aile dostuyla nasıl bu duruma düştüğünü merak ediyorum.

Belki de onu sistemimden atmam gerekiyordur. Eğer karşılıksız gençlik fantezilerimi gerçekleştirsem -ama şimdi daha yetişkin bir ölçekte- belki de gizem ortadan kalkar ve aramızda hiçbir şey olmaz.

Parmaklarımı yazmaya hazırlıyorum, omuzlarımdaki melek ve şeytan spot ışıkları altında günlerini gün ediyor.

Nefesimi tuttum ve gönder tuşuna bastım. Sadece bir kez yaşarsın, değil mi?

Ben: Ya üzgün ?

en popüler çocuğun önünde bir şey söylediğine ya da yaptığına inanamayan bir ergen gibi ciyaklıyor ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum ... ve onun yanıt vermesini bekliyorum.

O yazarken ekranda üç nokta bir süre yavaşça yanıp sönüyor, ben ise sessizce çıldırıyorum.

Bu Bratty Brexton'dan mı yoksa Gorgeous Brexton'dan mı geliyor?

Güm. Kalbim gülünç bir şekilde etkilendi ve bu basit anda olması umurumda değil.

Ben: İkisi de.

Sadece birinden ya da diğerinden olabilir. Seç.

Ben: İkincisi.

Drew: Söyle. Sahiplen. Bu doğru. Bekliyorum.

Ben: Muhteşem Brexton.

Yani resmi olarak bir ikilemimiz var.

Ben: ???

Bana yine şişe çevirmece oynamak istediğini mi söylüyorsun Brex?

Ben: Döndür. Döndür.

O geceki ilahiyi hâlâ hatırlayabiliyorum. Herkesin gözlerinin üzerimizde olmasının farkındalığını. Kalbim onun çıplak ayaklarının dibinde yere düşerken dudaklarının dudaklarıma verdiği hissi.

Telefonumu elimde tutarken gülümsemekten yanaklarım acıyor, anılar aklıma geliyor. İlk öpücüğüm. İlk aşkım.

"de değil, dostum. Biz büyük F ile arkadaşız. İnan bana."

"Sadece seninle dalga geçiyorum," diyor Hank, Drew'un sırtını sıvazlayarak. Ben gölgelere doğru süzülürken o bir bira daha kırıyor. "Sana bir şans daha vereceğim. Sırada kimi öpeceksin, belli ki ağzındaki arkadaş tadını temizlemen gerekiyor?"

Drew gülüyor. Yüksek sesle.

İlk kalp kırıklığım.

Ve şimdi, bu ikinci şans.

Geri döndüğümde, bunu görmemiz gerekebilir. İyi geceler, Bratty Brex.

Ben: 'Night Dreadful Drew.

Ama saatler sonra, o gülünç gülümseme hala dudaklarımda ve düşünce sürecimle ilgili her şeyi yavaşlatmam gerektiğini söyleyen her parçamı görmezden geliyorum.

Yine de zor.

Hem de çok zor.

ON ALTINCI BÖLÜM

DREW

Kalabalığın kükremesi göğsümde yankılanıyor. Tezahüratları bir araya gelerek beyaz bir gürültü duvarı oluşturuyor ve hücum oyuncularının Hobbs'un çağrısını duymasını imkansız hale getiriyor.

Vücudum uzun zamandır hissetmediğim bir beklentiyle titriyor.

İliklerime kadar işleyen, açık ve kabul etmeyi reddettiğim ilgisizliğin ardında kaybolmuş bir şey.

Şimdiye kadar.

Sana bakıyorum ve gördüğüm en yetenekli oyun kuruculardan birini görüyorum ama altındaki adam ilgi odağı olmaktan çok korkuyor.

Hobbs'un kolunu kaldırarak geriye doğru koşmasını ve topu atacak boş birini bulmaya çalışmasını izlerken Brexton'ın sözleri kafamın içinde tekrarlanıyor. Topu dışarı atsa da, oyunu zihnimde net bir şekilde görebiliyorum. Sağa doğru hamle yapsaydı, Grinkleman'ın pası yakalaması ve on yarda kazanması gereken yerde olması için bir saniye kazanmış olacaktı.

Saha kenarından söylemesi kolay. Devasa yan hakemler üzerinize gelirken baskı altında bunu yapmak daha da zordur. . . ve yine de o oyunu yapabileceğimi *biliyorum*.

Justin bir pas daha atarken yüzümü buruşturuyorum. Hücum koordinatörü Klaus, Hobbs'un zorlandığı her maçta yaptığı gibi bana dönüp bakıyor ve bana *girmeye hazırsın bakışı atıyor*.

Ama artık eskisi gibi heyecanlanmıyorum. Bana istediği bakabilir. Asla içeri girmeyeceğim.

En azından ben hep böyle düşünmüşümdür ama Brexton'ın güvenoyu beni yeniden büyük hayaller kurmaya itmiyorsa ne olayım.

Benim kabul etmemem gereken bir kaderi kabul ettiğim için mi kığımın üstüne oturup dinleniyordum?

Gemiye sallamamak için kendimce nedenlerim var, bundan eminim, ama sevdiğim oyunu kendi şartlarımla oynamak için mücadele etmeyi ne zaman bıraktım - sahada?

Klaus elindeki panoyu yere fırlatıyor, ardından da Hobbs'un bir sonraki atışı engellenirken kulaklığını. Lions sahanın sonuna kadar koşup gol atıyor.

Ve dört dakika sonra, saat yirmi saniyenin altına indiğinde ve hala topa sahip olduklarında maçı kazanıyorlar.

* * *

Hobbs'un yanından geçerken "Bugün zor bir maç oynadık," diyorum. Başı öne eğik, ön kollarını kalçalarına dayamış ve omuzları yenilgiyle çökmüş durumda.

"Saçmalığın daniskası."

Başımı sallıyorum ve dolabımın önüne oturup basının çıkmasını bekliyorum. "Olur böyle şeyler. Her maç kahraman olamazsınız."

"Kim demiş? Tüm kariyeri boyunca yedek oynamış bir adam mı söylüyor bunu? Dedikodulara göre tıpkı baban gibi maç atacakmışsın ama yakın zamanda sahaya çıkacağını sanmadığım için insanların neden artık senden bahsettiğini bile anlamıyorum."

"Bunu bana bir daha asla söylememen konusunda seni uyarmıştım." Ayaklarını birbirinden ayırırken öfkem olgunlaşıyor. Şok içinde başını kaldırdı ve ben tam suratının ortasındaydım. Babam insanları yola getirmek için fazla korkak olabilir ama ben kesinlikle yapacağım. "Bunu söyleyen de bu ligde on sekiz aydan az kalmış sümüklü bir çaylak." Soyunma odasındaki diğer adamların bunu ne kadar ileri götüreceğimi merak ederek bir adım öne çıktıklarını görüyorum.

Soğukkanlılığımı kaybetmem için çok şey gerekiyor - bunu bilecek kadar uzun süredir bu takımdayım - ama şu anda gergin değilsem ne olayım. Bu saçmalığa katlanmak istemiyorum.

Ayrıca, Hobbs'un geçmişinde -bana, başkalarına- ne zaman kendini beğenmese saldırmak gibi bir alışkanlığı var ve ben onun bu saçmalıklarına katlanmayacağımdan eminim. Hayal kırıklığım artarken ve bütün maçı sağlı sollu hatalar yaptıktan sonra oynarken olmaz.

"Geri çekil lan."

"Sana bir iyilik yapıyorum ve söylediklerini görmezden geliyorum." Elimi gömleğine sokup onu ayağa kaldırıyorum. "Bunu, sahaya bir meteor düşüp kaybetmene neden olsa bile bunun bir önemi olmadığını anlayamayacak kadar genç ve aptal olmana yoracağım."

Bu takımın liderisin ve bu yüzden mağlubiyetin sorumluluğunu üstleniyorsun." Elini sıktım. "Sen iyisin Hobbs. Belki kendi iyiliğin için fazla iyisin ama böyle devam edersen kimse sana on metrelik bir sopayla dokunmak istemeyecek. Zarafetle kaybet. Alçakgönüllülükle kazan."

Onu tekrar aşağı itiyorum, başımı sallıyorum ve etrafta soyunmuş halde bizi izleyen tüm takım arkadaşlarımızı işaret ediyorum. "Hepsine bir özür borçlusun. Birinin sana saygı duyması için önce senin onlara saygı duyman gerekir."

Ve başka bir şey söylemeden soyunma odasından çıkıp sahaya geri .

Görevliler, ben sahaya çıktığımda elli bin taraftarın geride bıraktığı pisliği temizlemekle meşgul. Bazı medya mensupları hâlâ çekim yapıyor. İnsanların olmasını istemediğim zamanlarda insanlar var ama burada gidebileceğim bir antrenman sahası yok ve soyunma odasına geri dönmeyeceğimden eminim.

Ben de Raptors'ın personeline baktım.

Telsizden benim için Steve'i bulmalarını istedim. Ona talimlerimi yapmaya hazır olduğumu söyledim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BREXTON

NEW YORK RAPTORS önümdeki sahada. Justin ve Drew'un sırayla pas attığı alıştırma üstüne alıştırma yapıyorlar. Antrenörler ortada toplanmış, kim bilir neler konuşuyorlar.

Ayaklarımın üzerinde kayarken ve her şeyi içime çekerken, kaskların vuruş sesleri ve ritim sesleri havayı dolduruyor.

Soran olursa, müvekkilim Whittier için buradayım. Kendisi şu anda özel takımlar koordinatörüyle bazı sorunlar yaşayan bir punt alıcısı ve ben de işleri yoluna koymak için buradayım.

Yine de kafamda, geçen gece Drew'dan aldığım öpücüğü, flört mesajlarımızı unutmaya çalışıyorum ve muhtemelen, *belki* de onu tekrar görmek için biraz çaresizim.

"Ajanlığın nasıl yapıldığını görmeye mi geldin?" diyor sağımdan bir ses. Sesin sahibi Finn Sanderson'a zerre kadar ilgi göstermek için dönmüyorum.

"Bakın oluktan ne çıktı ve gün ışığını görmeye karar verdi?" En neşeli ses tonuyla söylüyorum, çevremde onun yanıma geldiğini görüyorum.

"Siz Kincade kadınlarının nesi var, ha? Düşmanlık bir aile özelliği mi?"

"Bu bizim büyüklüğümüzle el ele gidiyor." Ona doğru bir bakış attım ve Gülümse.

"Büyüklük, ha?" Kıkırdıyor. "Geceleri kendine söylediğin tüm o yalanlar kafanda dolaşırken uykuya dalmak zor olmalı."

"Müşterilerine anlattıkların gibi mi yani?" Yüzümü ona dönmek için yer değiştiriyorum.

"Bu numaranın eskiyeceğini sanırsın. Dördünüz haftalık ofis toplantınızda pratik mi yapıyorsunuz? O hafta bunu kullanan kız kardeşe verilen bir ödül var mı?" Sesi alaycı ama eğlenceli.

Aramızda her zaman olduğu gibi.

Dangalağı seviyor muyum? Pek sevmem. Ama zaman zaman eğlendiriyor. Ona bu kadarını vereceğim. Chase'e yaptıkları yüzünden hala onun tam bir pislik olduğunu düşünüyorum ama Chase bunu atlattıysa ben de atlatmışımdır.

"Evet, aynen öyle, bu yüzden bu haftaki yarışmayı kazanmama izin verdiğiniz için teşekkürler."

"Hizmet edebildiğime sevindim," diye mırıldanıyor ve takım bir dizi antrenman daha yaparken, üç oyun kurucunun her biri yeteneklerini sergileme şansı bulurken ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. "Whittier için burada olduğunuzu varsayıyorum?"

"Haberler hızlı yayılır."

"Haber yok. Sadece son maçta koordinatörle girdiği kavgadan sonra varsayımlarda bulundum. Koçunuzla kavga etmek asla iyi bir şey değildir."

" anlaşılabileceğimiz tek şey bu."

Kalabalık bir oyuncu grubu yaklaşırken konuşmayı kesiyoruz. Drew'u grubun içinde gördüğümde midemin alt üst olması aptalca mı? Güneş gözlüklerimin ardında kayıtsız kalmaya çalışıyorum ama Drew suyunu içerken bana bakıp sırttığı çok küçük bir an oluyor. Dudaklarımın tadının neye benzediğini bildiğini söyleyen yarı sırtıma, yarı bilme hissi var. Bir sırrımız olduğunu biliyor.

O da öpüşmemizi düşünüyor.

Ve huzursuz zihnimi ve kalbimi rahatlatmak için bilmem gereken her şey -Rahat.

"Peki onun hakkında ne yapacaksınız?" Finn, oyuncular hâlâ yakınlarda olduğu için çenesini Whittier'a doğru hafifçe kaldırarak soruyor. "Onu takas mı edeceksiniz? Üzerine mi titreyeceksiniz? Ona sineye çekmesini mi söyleyeceksiniz?"

"Yukarıdakilerin hepsi mi?" Omuz silkiyorum. "Duruma göre değişir. Los Angeles ile görüşmelerim var ve onunla ilgileniyorlar. Duyduğuma göre yeniden yapılanma döneminde oldukları için şu anda pek çok pozisyona ihtiyaçları varmış. Bir oyun kurucu, birkaç defansif bek"-oyuncuları işaret ediyorum-"O-line. Belki Raptors yönetiminin ne düşündüğünü öğrenir ve oradan devam ederim."

"Huh," diyor ve kollarını kavuşturarak benim duruşumu taklit ediyor. "Müşterilerimden birini çalmak için burada olduğuna ikna olmuştum. Sen bir Kincade'sin. Söz konusu ben olduğumda sizin hep bir art niyetiniz vardır."

Gözlerimi devirip gülüyorum ama haklı olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. "Komik olan ne Sanderson? Tipik bir pislik olmana rağmen

Görgü kuralları üzerinde *çok* çalışmam gerekiyor ama seni herkes kadar umursamıyorum. Aslında, geri dönüş oyunumu kontrol altında tutmak için bu şakalaşma seanslarını dört gözle bekliyorum."

"O soğuk kalbin biraz çözülüyor mu?" Kıkırdıyor. "Yoksa müşterilerimden birini çalabilmek için benimkini çözmeye çalışma şeklin mi bu?"

"Bu ekipte sekiz ya da dokuz müşteriniz var. Birini çalarsam gerçekten hiçbirini kaçırarak mısın?" Şakacı bir şekilde sordum.

"Bazı sonuçlar çıkarabilirim."

"Çekil." Drew kusursuz bir pas atıyor, o kadar güzel ki gülünç. *Tanrım, bunu yaptığında çok seksi oluyor.* Hobbs ikinci bir pas atıyor ve o da aynı güzellikte ama o kadar mükemmel değil.

"Hobbs," diyor bir süre sonra. "Bu paranızın karşılığını alabileceğiniz en büyük patlama olur. O yükselen bir yıldız, herkesin hakkında konuştuğu parlak bir çaylak. Eğer akıllı bir menajer olsaydınız, oraya bakardınız."

"Onu boşaltmaya mı çalışıyorsun?" Gülerек soruyorum. "Çünkü bu bir satış konuşması gibi geldi bana. Eklemeyi unuttuğun şey, onun genç ve kendini beğenmiş olduğu ve menajeri olarak ona bunun uzun ömürlü bir oyun olduğunu açıklamak için işini düzgün yapmadığın."

"Gördün mü? İşte düşünce tarzımız burada ayrılıyor. Ben derim ki, alabildiğin kadarını al. Bowman'a bak. Ne zamandır bu işi yapıyor ve sahaya nadiren çıkıyor. Çoğu adam uzun ve gölgelerde saklanmak yerine kısa ve görkemli anları tercih eder."

"Yine de çok iyi," diye mırıldanıyorum bir başka kusursuz pas atarken. "İnanılmaz biri," diye katılıyor Finn.

Başka bir ajandan gelen büyük övgü. Aynı fikirde olduğum bir övgü. *Drew'un ilk 11'de bile olmaması çok yanlış.*

"Neden ona hiç şans verilmiyor, Finn?" Düşüncelerimi yüksek sesle söylüyorum. Öpüşelim ya da öpüşmeyelim, Drew'un ne kadar yetenekli olduğu konusunda objektif olabilirim.

"Şansı vardı ve Tigers'ta harika işler yapıyordu. İkinci sezonunun başında bir maçta çok kötü düştü. Yani, sahada aynı oyuncu gibi görünmüyordu. Geniş paslar, düşen toplar. Drew Hemmings adıyla oynuyordu -büyükannesinin kızlık soyadı- ama biri bir şekilde babasıyla bağlantı kurdu. Lanet olası tazılar. Sosyal medyada bir şeyler paylaşmaya başladılar,

babasının yaptığı gibi oyunu bırakmaya çalıştığını ima etti. O dönemde büyük tartışmalara neden olmuştu."

Finn'e ilk kez bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Bunların hiçbirini hatırlamıyorum." Ama eğer Drew askerden yeni geldiyse, o zaman ben de üniversitede ikinci ya da üçüncü yılımdaydım ve bunun getirdiği tüm iyi şeylerle meşguldüm - ders çalışmak, parti yapmak, erkekler ve antrenman yapmak.

O noktada, onu hayatımdan çıkarmıştım, bu yüzden neden farklı soyadına sahip birine dikkat edeyim ki?

"Her neyse, Tigers internet yemini halının altına süpürdü, bunu yapıp yapmadığına dair gizlice bir soruşturma yürütürken ikinci plana attı ve herhangi bir yanlış yapmadığı ortaya çıktığında Hemmings'i bırakıp Bowman'ı kullandı."

"Bunların hiçbirini nasıl bilmiyorum?"

"İyiym, ne diyebilirim ki?" Gülümsemesi hızlı ve gözlerinin köşelerindeki çizgileri belirginleştiriyor. En sevdiğim menajer olduğunu söyleyemem ama sporun içini dışını, özellikle de futbolu iyi biliyor. O kadar ki, söylediklerinin doğruluğuna bakmama gerek kalmadan güvenilebiliyorum. Bir köpekbalığı olabilir ama bilgili olma konusundaki ünü tartışılmaz. Küçük kız kardeşim Chase'le çıktıklarında ona kötü davranması çok kötü, yoksa bu adamı biraz daha fazla sevebilirdim. "Ayrıca, oyuncuların grevinden hemen önceydi, bu yüzden zamanlama ilk başta suçlamayla ona yardımcı oldu ve sonra aklandığında ona zarar verdi, çünkü her şey grevin gölgesinde kaldı."

"Yani aklandı, öyle mi?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor oyuncularından biri pası kaçırdığında yüzünü .

"Peki ne oldu? Sonra oyun yeniden başladığında ilk on bire geri mi alındı?" Tüm bu olanları anlamaya çalışırken soruyorum.

"Hayır. Nedenini bilmiyorum. Kontratının sonuna kadar kenarda oynadı. Bir yıllığına başka bir yere takas edildiğinde de aynısı oldu. Şimdi de burada."

Söylediklerini başımla onaylıyorum ama gözlerim Drew'a sabitlenmiş durumda. "Yani sonsuza dek ikinci plana mı düştü?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi, ama menajeri Longmire. Yani, ne kadar kontrollü olabilirsin ki? Hiç menajerinin olmaması gibi bir şey."

"Yani kimse onun için savaşıyor mu demek istiyorsunuz?"

"Doğru. Ama bu dövüşte şapkanızı ringe atmak istiyorsunuz gibi görünüyor."

Keşke bilseydi.

"Ben her zaman ringe çıkmak isterim. Asıl soru, oyuncu seninle birlikte savaşmaya istekli mi?" Finn'den çok kendi kendime mırıldanıyorum çünkü düşüncelerim az önce verdiği bilgi yığınıyla meşgul.

Raptors'ın genel menajeri sanki bir işaretmiş gibi tünelden çıkıyor ve görüşmemiz için hazır olduğunu belirtiyor.

"Çağrıldı," diye mırıldanıyor Finn ve gülüyor.

"Ben aldım." Bacağıma yaslanmış evrak çantamı elime alıyorum. "Benim için oyuncuma göz kulak olmayı unutma."

"Whittier?" diye soruyor.

"Hayır, Hobbs," diyorum, son gülen ben olayım diye.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

DREW

Soyunma odasından çıktığımda hiçbir yerde bulamadım.

Bu muhtemelen iyi bir şey, çünkü o kot pantolon ve topuklu ayakkabılarla nasıl görüldüğü, bana nasıl hissettirdiği konusundaki kafa karışıklığı kadar yıkıcı.

Ama Tanrım, onun öpücüğü. Düğünde kafam güzelden de öte olabilirdi ama hatırası yıllar önce olduğu gibi aklımdan çıkmadı. Şişedeki şimşek gibiydi ve kapağı açıp onu serbest bırakmanın nasıl bir his olduğunu görmekten daha fazlasını hiç istemedim.

Antrenman sahasına, otoparka ve Manny'nin birileriyle konuştuğu yere doğru bakıyorum ama o yok.

Beni görmeye gelmediği için biraz kırgınım ama yine de bu yapılacak en akıllıca şey değil.

Burada değil.

İzleyen gözlerle değil.

İle değil-

"Merhaba."

Ve işte orada duruyor, kalçaları midilli duvarına yaslanmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, böylece giydiği çıplak topuklu ayakkabıların kırmızı tabanı görünüyor ve o muhteşem dudaklarında bir mil genişliğinde bir gülümseme var.

Onun varlığında erkekliğimi sorgulamam sadece birkaç saniye sürüyor. Kadınlarda kelebekler uçuşması gerekir, erkeklerde değil... ama yine de onu gördüğümde heyecandan karnıma ağrılar giriyor.

Tıpkı yıllar önce olduğu gibi.

"Güzel ayakkabılar." *Beni*

bekledin.

"İşi hallediyor gibi görünüyorlar." Gözleri beni içine çekerken sinsî bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor ve aklım farklı bir iş yaparken bunları giyebileceği tüm yerlerde dolaşıyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Konuşmamız gereken yarım kalmış bir işimiz var sanıyordum."

"Sevmek mi?" Utangaç davranıyorum.

"Hardalı bir çeşni olarak sevmenin erdemleri gibi."

"Hâlâ devam ediyor muyuz?" diye soruyorum ve koridorda gülmeye başlayan bazı adamların olduğu yere bakıp tekrar ona dönüyorum. Bu alanda yaptığım işi anlayan ve bu sektörün tuzaklarından korkmayan ya da etkilenmeyen bir kadının olması çok tuhaf.

"Öyleyiz." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Ya da hak eden başka şeyleri tartışmaya devam edebiliriz."

"Ne gibi?"

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve bu hareket tüm dikkatimi çekiyor. Geçen gece yatağında yatarken kaç saat o düşündüğüm hakkında bir fikri var mı? O ağzı istediğimi? O ağza neler yapabileceğimi? "Bitmemiş öpücükler gibi." Gözleri benimkilerle buluşurken dudaklarını büzüyor.

"Başladığımız işi bitirmek gibi. Verdiğimiz sözleri yerine getirmek gibi. yapıldı."

Ona doğru bir adım atıyorum ama başını hafifçe sallayarak bana burada olmadığını söylüyor, şimdi değil.

"Bu çok fazla tamamlanmamış söz demek." "Öyle," diye mırıldanıyor.

"Peki bu konuda ne yapmamızı öneriyorsunuz?"

"Ah, olasılıklar," diye alay ediyor ve ardından gelen gırtlaktan gelen kahkaha sesiyle taşaklarını kalkıyor. "Eğer bunları tartışmak istersen daha sonra müsaitim."

"Bu kulağa hoş geliyor, ama zaten planladığım ve içinden çıkamayacağım şeyler var." Omzumun üzerinden bize doğru gelen adamların kahkahalarına bakıyorum. "Bugün Laughlin'in doğum günü. Hepimiz onu küçük bir yarışma ve bir iki içki için Top Golf'e götüreceğiz."

Başını sallıyor. "Kulağa bela gibi geliyor."

"Olabilir. Belki de." Uzanıp ona dokunmak için kaşınıyorum. "Yarın belki? Eğitimim var ama sonra?"

Dehşet içinde tıslıyor. "Gelemem. Şehir dışından gelen biriyle planlarım var."

Gözlerimiz kısa mesafeyi aşıyor ve aramızdaki havada beklenti dans ediyor.

"Ve ondan sonra seyahat ediyorum." Kıkırdıyorum. "On yıl oldu, sanırım bir iki günün daha zararı olmaz."

"Sanırım değil." Başını yana çeviriyor. Hay sikeyim. Siren ve azizenin mükemmel bir karışımı gibi görünüyor ve ben ikisinden de bir parça istiyorum.

Onun burada karşımda olduğu gerçeğini kafamda oturtmakta zorlanıyorum. Bu tam olarak nasıl oldu?

"Hey, Bowman. Kıçına tekneyi yemeye hazır mısın?" Hanover sırtıma tokat atarken soruyor. "Oh, hey, seni orada görmedim, Brexton. Kusura bakma."

"Hey, Hanover. Pazar günü harika bir maç çıkardın," diyerek üç top çalma ve bir top kesmeden bahsediyor.

"En azından bir konuda iyiyim." Gülüyor. "Çünkü golf bunlardan biri değil. Seni de davet ederdim Kincade, ama içimden bir ses U-G-L-Y olacak diyor ve bu adamın suratından bahsetmiyorum."

"Davetiniz için teşekkürler ama yapacak işlerim var" diyor.

Hanover, "Hep çalışmak ve hiç oyun oynamamak sıkıcı bir hayat yaratır," diyor. "Ona bu konuda yardım etmelisin Bowman."

"Ben mi?" diye öksürüyorum. "Bunu tam olarak nasıl yapmalıyım?" Diye soruyorum ama zaten aklımda bir sürü fikir var.

"Sen akıllı bir çocuksun, bir yolunu bulursun." Göz kırptıyor ve sonra koridorda bağılıyor. "Hadi, pislikler, zaman kaybediyoruz."

İkimiz de onun uzaklaşmasını izliyoruz ve yüzümü ona döndüğümde dudaklarındaki gülümseme geri geliyor. "Ne?" diye sordum.

"Sen akıllı bir , Drew, bunu ." Ve bana arka tarafının muhteşem görüntüsünü vererek uzaklaşırken, kahkahası etrafımızdaki betonda yankılanıyor.

Siktir, evet. Yapacağım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DREW

"BİR İÇKİ DAHA AL, BOWMAN."

"Hayır, gitmem gereken bir yer var," diyorum ve telefonuma bakıyorum. Saat neredeyse gece yarısı olmuş. Bütün gece burada oturmuş arkadaşlarımla ve takım arkadaşlarımla gülüyordum ama aklım bambaşka bir yerdeydi.

Brexton'da ve anlamam için ortaya koyduğu o küçük meydan okumadaydı. Benden uzaklaşırken vücudunun kıvrımlarındaydı. Ve daha önce hiç böyle bir müdahaleye izin vermemişken bir kadının düşüncelerime sahip olmasına nasıl izin verdiğimi merak ediyordum.

"Olman gereken bir yerde mi? Cidden mi?" Hanover soruyor. "Eğer bizi bunun için terk ediyorsan, iyi bir amcık olsa iyi olur."

Tek verdiğim bir gülümseme ve kıkırdama. Bırak otursunlar.

"Görüşürüz çocuklar." Onlar homurdanıp peçetelerini bana fırlatırken barış işareti yapıyorum. Ardından golf sopamı yere bırakırken başımı sallayıp gülmeme neden olan isimler geliyor.

"Ciddi misin Bowman? Öylece çekip gidecek misin?" Laughlin küfreder.

"Seni sevdiğimi biliyorsun kardeşim." Yumruğumu onunkine vuruyorum. "Ama gitmem gerek."

Bir protesto sesi daha duyuyorum ama yürümeye devam ediyorum. Tam kapıdan çıkmak üzereydim ki, "Hey, Drewski?" diye bir ses duydum.

İçimi çektiğimi ya da şu anda Justin'le konuşmak istemediğimi saklamıyorum. Aslında, mecbur kaldığımda sahada onunla konuşmak dışında, geçen gün maçtan sonra bana çemkirdiğinden beri ona hiçbir şey söylemedim.

"Hiç havamda değilim, Hobbs." Gitmek, kapıdan çıkıp yürümeye devam etmek istiyorum ama orada durup bir şeyler başlatmasını bekliyorum. Belli ki o değerli egosunu yeniden ortaya koymaya ihtiyacı var.

"Bakın" -ellerini teslimiyetle önünde tutuyor- "Barış için geldim." Gergin bir şekilde gülüyor ve omzunun üzerinden süitin aniden korkunç bir şekilde sessizleştiği yere bakıyor, çünkü tüm çocuklar ayakta duruyor ve her ne olacaksa onu izliyor.

"Ve?"

"Ve özür dilerim, tamam mı? Ekibin geri kalanından zaten diledim ama sen orada değildin, bu yüzden sana da söylemek istedim." Yutkunurken adem elması sallanıyor. "Özür dilerim."

Yanağımın içini çiğnerken başımı sallıyorum ve çocuklardan herhangi birinin ona bunu yaptırıp yaptırmadığını düşünüyorum. Son birkaç gündür soyunma odası kutup buzulundan daha soğuktu ama hak ediyordu. Hobbs'un büyümesi gerekiyor ve eğer prima donna gibi davrandığı için ona haddini bildirmeyeceklerse ben bildireceğim.

"Özrün kabul edildi mi?" diye soruyor. "Öne çık ve takıma liderlik et, Hobbs."

Başını sallıyor ve sonra sesini alçaltıyor. "Sorun ailem, dostum. Onlar Batı Yakası'nda ve ben buradayım ve lanet olsun, dostum, bu hiç kolay değil."

Böyle anlarda onun gerçekten ne kadar genç olduğunu hatırlıyorum. Yirmi üç yaşında ve hâlâ ne düşünüyor.

"Onlarla her şey yolunda mı?" Bu ani ev özleminin nereden geldiğini merak ederek soruyorum ve yüzünü buruşturduğunda, hafif ama orada, o konuşmadan önce cevabı biliyorum.

"Annem hasta ve dünyadaki tüm paraya sahip olsam da fark etmez çünkü ben hala buradayım ve o da hala orada."

"İşte bu yüzden Kaliforniya'ya taşınmak istiyorsun." Başını sallıyor.

"Nereden geldiğini anlıyorum," diyorum ve öyle de yapıyorum. Babamla aramızdaki sarsıntılı ilişki ne olursa olsun, Raptors'ta oynamak bana fiziksel olarak ona yakın olma fırsatı verdi. Ona ve ailemize yaptıklarına olan kızgınlığım güçlü olabilir, ancak bir parçam hastalığının bir ölüm cezası olduğunu kabul ediyor. Aynı parçam geriye dönüp baktığında yanında olamadığım için pişmanlık duymak istemiyorum.

Sürekli dengeleyici bir akıl oyunu. Pişmanlığa karşı kızgınlık. Zorunluluğa karşı sevgi. Acı, affediciliğe karşı yarışıyor. Benimle gurur duyduğunu bilme ihtiyacına karşı olanlarla ilgili gerçeği bilme ihtiyacı.

Kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim bir savaş.

"Ne demek anlıyorum?" diye sorar.

"Biliyorum işte." Gözlerine bakıyorum. "Finn seni Kaliforniya'ya götürmenin bir yolunu bulamayacaksa, bulacak bir ajan bul. Unutma, onlar senin için çalışıyor."

YİRMİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Sanki bana cevap verecekmiş gibi elimdeki telefona bakıyorum ama evet, kapıcı az önce aradı ve Drew Bowman adında birinin daireme gelip gelemeyeceğini sordu.

Sonra yatak odama koşup tişörtümü değiştirirken kaos başladı. Sonra sütyenimi değiştirmem gerektiğini fark ediyorum çünkü beyaz atletin altındaki siyah sütyen doğru görünmüyor. *Her* yere vücut spreyi sıkıyorum, daha sonra pişman olacağımı bildiğim umutsuz bir girişimle bacaklarımı kuru tıraş ediyorum, renk katmak için yanaklarımı çimdikliyorum, saçlarımı kabartıyorum ... ve kapı çaldığında tamamen nefes nefese kalıyorum.

Beklenti damarlarımda dolaşırken uzun, sakinleştirici bir nefes üflüyorum.

Ya da en azından deniyorum.

Drew Bowman o kapının diğer tarafında. Gençken kaç gece uyanık kalıp bu senaryoyu umduğumu, dilediğimi, istediğimi - onun ön kapımın diğer tarafında durmasını ve yanımda olmasını - ama hiç gerçekleşmediği için yıkıldığımı biliyor mu?

Elimi kapı koluna koydum ve kapının açılmasına izin verdim.

Ve orada duruyor. Drew kapımın karşısındaki duvara yaslanmış. Ellerini ceplerine sokmuş ve beni gördüğünde dudaklarında çarpık bir gülümseme belirliyor. Yıllar önce bayıldığım o çarpık gülümseme, şimdi biraz kırpık, arzu dolu gözler ve günah işlemek için yaratılmış bir vücutla vurgulandığında daha da yıkıcı oluyor.

"Ben suçluyum," diyor bir elini kaldırarak ve aramızdaki sessizliği bozuyor.

"Öyle mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Neyin suçlusu?" "Her şeyden." Omuz silkiyor.

"Bu geniş bir ifade."

Dudaklarını büzüyor ve tekrar başını sallıyor. "Öyle."

Onu görmenin getirdiği gülümsemeyi saklamıyorum. "Bana yine sarhoş geliyormuşsun gibi bir his var içimde. Bu bir şey olmaya başladı Bowman," diye takılıyorum. "Burada çakırkeyif durduğun için endişelenmeli miyim?"

Başını evet anlamında sallıyor ama sonra gözleri vücudumda gezinirken "Sarhoş değilim" diyor.

"Hayır mı?"

"Sadece bir atışım vardı."

"Sadece bir tane mi?" Bu tuhaf sohbetten büyülenmiş bir halde soruyorum. "Mm-hmm. Kendimce sebeplerim var."

"Peki bunlar?"

"Onlara birazdan geleceğiz." Kendini duvardan itiyor ve benim kişisel alanıma giriyor. Sabun ve sandal ağacı kokuyor ve tek yapmak istediğim uzanıp ona dokunmak. "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye mırıldanıyor.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

Kaşlarını çatıyor. "Senin beni bulduğun gibi." Gözlerim dudaklarına kayıyor ve sonra tekrar gözlerine dönüyor. "Yalan söyledim."

"Ne hakkında? Beni nasıl bulduğunuzu mu?" "Hayır."

"Peki sonra?" "İki tek attım."

"Açıkladığın için teşekkürler." Kıkırdıyorum. "Neden iki?"

"İlki, kendime bunun boktan bir fikir olduğunu söylemeye çalıştığım içindi. Kendimi her şekilde bundan vazgeçirmeye çalıştım çünkü çok fazla geçmiş var. Sen Bratty Brex'sin ve ben de Dreadful Drew ama lanet olsun Brex, tek düşünebildiğim öpücüğünün tadı. Sen bikinini giyip yanımdan geçip gittiğin zaman istediğim gibi, bu yüzden bir atış yapmam gerektiğine karar verdim."

"Sizi temin ederim, o zamanlar çalım atacak bir şeyim yoktu."

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldanıyor gözleri atletimin altında pek de iyi saklanamayan meme uçlarıma kayarken.

"Bekle? Beni mi istedin? O gece şişe çevirme oyununda tereddüt ederek beni kandırabilirdin."

"Aptalın tekiydim." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Genç ve aptaldım ve o gece bana vurduğun şeye hazır değildim."

"Gerçekten mi?" Diye soruyorum ve sesimin tonunda bu kadar çok huşu olmasından nefret ediyorum.

"Gerçekten mi?" Arzularımız artarken gözlerimiz bir an için birbirini tutuyor.

Bu nasıl oluyor? Bunca yıl sonra nasıl oluyor da ikimiz de aynı şeyi isteyerek burada böyle durabiliyoruz?

Çılgınca.

Gerçeküstü.

Mükemmel.

"İki atış demiştin. İkincisi ne içindi?" Sanki burada bulunma amacı zaten bilinmiyormuş gibi aptalca bir nedenle soruyorum.

"İkinci atış, caddenin karşısındaki barda oturup buraya gelmek için cesaretimi toplamaya çalıştığım için oldu."

İtirafı beni ürkütüyor. "Neden cesarete ihtiyacın var?"

"Çünkü sende beni tedirgin eden bir şey var Brexton Kincade."

"*Sen* mi? Gergin misin?" Sanki nabzımın hızını keseceğini ve kendi endişemi hafifleteceğini biliyormuşum gibi rahatlayarak tükürüyorum.

"Mm-hmm." Uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve işi bittiğinde elini omzuma koyuyor. Bedenim onun sıcaklığının altında uğulduyor, sırada ne olduğunu bilmek için yalvarıyor ama için bekleyecek kadar sabırlı. "Daha önce gençtik ve o ilk öpücük - *vay canına*. On altı yaşındaki birinin çözemeyeceği kadar çok şey vardı... Peki ya şimdi? Şimdi çok daha fazla yük var ve ben bunların hepsini açmak istemiyorum. *Sadece seni istiyorum.*"

Uzandım, parmağımı kemerinin halkasına soktum ve onu kendime çektim. "Bana geçmişin geçmişte kaldığını söylemiştin, Drew."

Ve bu beklenmedik bir şey değildi - dudaklarının dudaklarımla buluşması, onu daireme çekmem, sonra kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatmam - ama kutsal cehennem, aynı anda hem yeni ve heyecan verici hem de eski ve rahat hissettiriyor.

Tüm bunlar olurken beklemediğim tek şey beni ele geçiren çaresizlikti. Onun her yerine dokunma ihtiyacı, bunun gerekliliği ama dudaklarımın onunkilerden ayrılmasını istememem.

Onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum çünkü konuşmuyoruz, sormuyoruz, sadece hareket ediyoruz. Aceleci eller ve ayaklarımızı sürüyerek, yatağımın ayak ucunda durana kadar yatak odama giden yolda kıyafetlerden bir iz bırakıyoruz -ayakkabılar, çoraplar, gömlekler, pantolonlar-.

Sadece burada bir an için yavaşlıyoruz. Sadece şimdi göğsümüz kabarmış ve dudaklarımız morarmış bir halde durup bir an için birbirimize bakıyoruz.

Karşımdaki Dreamy Drew ve benim ergen kalbimin hayal bile edemeyeceği kadar iyi biri.

Yüzümü çerçevelemek için uzanıyor ve ereksiyonu karnımın alt kısmına baskı yaparken dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor. Öpücük uzun, yavaş ve şefkatli. Arzunun her zerresini ortaya çıkarırken aynı zamanda onu yükselten türden. Dizlerinizin bağının çözülmesine ve her yönden sızlamana neden olan türden.

Genç kızların hayalini kurduğu ama yaşlandıklarında sadece aşk romanlarında ya da filmlerde olduğunu fark ettikleri türden.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Drew'a kadar.

Çünkü ağzıma rakipsiz bir hürmetle tapıyor. Vücudumu öyle bir ısıtıyor ki, yanmak için sabırsızlanıyorum.

Ve ah, beni yakmasını nasıl da istiyorum.

Ama ateşi yakmak için acele etmiyor. Ağzıyla boynumdan aşağıya doğru bir yol açıyor ve parmak uçları göğüslerimin tepelerinde geziniyor. Her yerde küçük yangınlar. Tutuşmayı bekleyen minik kıvılcımlar.

Sırayla ona dokunma ihtiyacı duyarak, parmağımı boxer külotunun kemerinin altından onu sert ve hazır buluyorum. Dokunduğumda çıkardığı tıslama, parmaklarımı onun etrafında olabildiğince iyi dolaştırmak ve uzunluğunu okşamak için ihtiyacım olan tek şey.

Bu hissin tadını çıkarırken öpücüğü duraksıyor. Kısa bir süre sonra külotumu aşağı ittiğinde ve parmakları yarığımın arasında yolunu bulduğunda kendi nefesim takip ediyor. Bir parmağını içime sokmadan önce başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken kalçalarım geriliyor.

"Drew," diye inliyorum, beni yatağa yatırıp düzgünce tatmin etmeden önce birkaç kez daha mutluluk saldırısına devam ediyor. Parmaklarının üzerimde çalışmasını seyrederken dizleri beni birbirinden ayırıyor.

İçin

de.

Dışa

rı.

Tepedeki sinir merkezini hızlıca ovalayın.

Öne doğru eğilip göğsümün tepe noktasını ağzına alırken kirli sakalının çıkardığı sıyrık.

Beni memnun ettikçe uyarılmamın parmaklarını kaplamasını izlerken gözlerindeki bakış.

"Drew." Adı, sıkılmış dişler ve bir arzu hezeyanı arasında yayılan uzun bir fısıltı.

"Ben seni elde edene kadar sen beni elde edemezsin bebeğim," diye mırıldanıyor. "Senin çözülmeni izlemeyi kaçırma şansım yok."

Ve onun ustaca hareketleriyle karışan bu sözler tam da bunu yapıyor. Kayıyorlar, kayıyorlar, sürtünüyorlar ve gözlerim bembeyaz olana ve vücudum milyonlarca parçaya ayrılana kadar zevk alıyorlar.

Sırtım eğilirken, nefesim tutulurken ve her his odak noktam haline gelirken ellerim önce onun ellerini, sonra çarşafları kavırıyor.

Bacaklarımın arasına tünüyor. Beni izlediğini biliyorum. Bunun fazlasıyla farkındayım ama orgazmik bulanıklığımın içinde o kadar kaybolmuşum ki umurumda değil. Ancak zevk dalgaları dalgacıklara dönüştüğünde battaniyesinin altından çıkabiliyorum. Onu orada bir Yunan tanrısı gibi oturmuş, kaslarımın, yukarı kaldırdığı ve yarığıma dayadığı sikiğin ucunun etrafında nasıl nabız attığını izlerken buluyorum.

"Harikasın," diye mırıldanıyor, gözleri benimkileri buluyor. Ama bunu söyleme biçiminde ve gözlerindeki yoğunlukta beni utandıran bir şey var. O an bana komik geliyor. Eliyle tamamen çözüldükten sonra çırılçıplak kaldım ve aleti beni almak için sıraya girdi, yine de iki kelime ve iki yoğun mavi göz yanaklarımı ısıtıyor.

Karşılığında gülümsemem kısa sürüyor çünkü o anı yavaşça içime girmek için seçiyor. Ve *Tanrım*, beni tamamen doldurana kadar vücudum gerilirken ve mutlulukla yanarken olağanüstü hissediyor.

Odanın içinde yankılanan boğuk bir inilti var. Benim olabilir, onun olabilir. Bilmiyorum. İçimde hareket etmeye başladığında onun hissine kendimi o kadar ki tüm düşüncelerim, tüm mantığım tamamen kayboluyor.

Elleri kalçalarımın iç kısımlarını kavırıyor ve beni sabit tutuyor, kalçaları tene çarpan o tatmin edici tokatla noktalanıyor.

Senkronize hareket ediyoruz. Aynı hedef için yarışan iki beden. Bir bağlantıya ihtiyaç duyan iki insan.

Birbirlerini serbest bırakmak için çaresiz iki aşık.

Bu bir irade savaşı, libidoların birleşmesi ve bedenlerin iç içe geçmesidir; hisler hüküm sürer ve tutku bizi kavrayan, elleyen, inleyen ve inleyen bir fitili ateşler.

"Tanrım, Brex," diyor başı geriye düşerken ve boynundaki tendonlar gerilirken, benim vücudum da gerilmeye başlıyor. "*Yapamam-sikmen* lazım . . ." Son kelime, beni teşvik ederken ve daha fazla dayanamayacağını bilmemi sağlarken çekilmiş bir nefestir.

Nefesim hızlanıyor. Nabzım hızla atıyor. Bedenim verdiği zevke tepki verirken zihnim kalçalarımın arasındaki adama odaklanıyor ve saniyeler içinde uçurumdan aşağıya, unutulmaya doğru yuvarlanıyorum.

Ve ben içimde uyandırdığı her bir hissin içinde kaybolurken, o da kendini onunkine kaptırıyor: başını geriye atmış, ellerini sıkıca kavramış, anın içinde kaybolmuş.

İzlemesi çok erotik.

Sadece bu an için her şeyi yeniden yapmak istiyorum, onu böyle görmek için.

Bunu yapabileceğimi bilmek - tıpkı onun bana sahip olduğu gibi hissetmesini, istemesini ve arzulamasını sağlamak.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

DREW

Yavaşça içinden çıkarken KALBİM HIZLA ATIYOR VE vücudum hâlâ hassasiyetle yaşıyor ama Yüce Tanrım, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Yanakları kızarmış, vücudu tekrar içine gömülmem için beni baştan çıkarıyor ve o gözleri. Kalın kirpiklerinin altından bana bakan, arzuyla uyuşturulmuş, zaten kazanılmışken beni cezbeden ve baştan çıkaran ela gözler.

Bu nasıl mümkün olabilir? Daha nabzım bile durulmamışken nasıl oluyor da onu tekrar istiyorum? Bu nasıl mantıklı olabilir?

Pek de zarif olmayan bir şekilde onun yanındaki yatağa düşünüyorum ama o da hâlâ zor nefes alıyor, yani iyiyim.

İyiden de iyiyim. Ben harikayım.

Gözlerimi bir süreliğine kapatıyorum ve açtığımda bir anlığına onun odasına bakıyorum. Gösterişsiz ama yine de ondan başka bir şey beklemezdim. Açık tonlar ve koyu kahverengiler açık renk duvarlarla karışmış. Çok temiz ama yine de burası Brexton.

"Bunun ters olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sorarak sessizliği bozuyor. "Önce çıkmanız, sonra birlikte yatmanız gerekiyordu."

"Doğru, ama hayatım boyunca öyle ya da böyle seninle çıktım." Kıkırdıyorum ve onu görebilmek için yan dönüyorum.

Tavana bakıyor ve ben onun profiline bakıyorum. Düz burun, benimkinden biraz şişmiş dudaklar, saçları yastığın üzerine dağılmış.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor.

Evet, Drew. Bu da ne demek şimdi?

Başımı yastığa gömüyorum ve dudaklarımdan dökülmek olan sözcükleri örtmek için gülüyorum.

Gerçek olamayacak olanlar.

Hiç mantıklı olmayanlar.

Şimdiye kadar çıktığım her kadında ondan bir parça aradığımı nasıl düşünebilirim? Dürüst olmak gerekirse, şu anda olduğu kadını bile zar zor tanıırken bunu nasıl bilebilirim?

Yine de düşünce oradaydı, dilimin ucundaydı. Aydınlanma çok açıktı.

Tanrıya şükür yüksek sesle söylemedim.

"Yok bir şey. Sadece-" Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. "Belki de bunun olacağını bildiğimiz için birbirimizden kaçıyoruz. Keys'teki o lanet öpücük bizi buna hazırladı." Bana bakmak için yan döndüğünde gülümsüyorum.

Yüzünün yarısı yastık tarafından gizlenmiş ama göğsünün kabarıklığı ve kalçasının kıvrımı odayı dolduran yumuşak ay ışığında görülebiliyor.

"Belki de öyledir," diye mırıldanıyor ve sonra usulca gülümsüyor. "Bu gece iki tek atmana sevindim, Drew."

"Gerçekten mi?"

"Mm-hmm." Uzanıp bir elini yanağımda gezdiriyor. "Eğer kapıma gelmen için gereken buysa, onları almana sevindim."

Ben de uzanıp ona dokunmak için kaşınıyorum ama göğsümdeki o histen nefret ediyorum. Anlamadığım ya da umursamadığım bir duygu. Burada, *onunla* birlikte olmaktan kaynaklanan ihanet.

Anlamadığım onca şeyi maskeleyerek için ona utangaç bir gülümseme sunuyorum.

Kelimeler yerine öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, her şeyi çözmek yerine yine onun içinde kaybolmayı tercih ediyorum.

Bunun için zamanımız

olacak. Ama burada değil.

Şimdi olmaz.

Dış dünyayı biraz daha uzakta tutmak için her şeyi yaparım, çünkü uzun zamandır ilk kez her şeyden uzaklaşabiliyorum.

Onunla birlikte.

Onun yüzünden.

Ve önümüzdeki birkaç saat boyunca ona tutunup bırakmayacaksam ne olayım.

BÖLÜM YIRMI İKİ

BREXTON

Yatağımın ayak ucunda durmuş, sabahın ilk ışıklarında Drew'a bakmaktan kendimi alamıyorum. Çarşafın üzerine yanlamasına uzanmış, yorgan kışını ve altını örtüyor ama geniş omuzları çıplak ve kolları başını gömdüğü yastığın altında sıkışmış.

Yemin ederim kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Atlamasını istemediğim bir kalp, çünkü geceyi burada geçirmesine şaşırmaktan daha fazlası var içimde.

Tek gecelik bir ilişki yaşamadık. Yani, aslında birbirimizi tanıyoruz -bir *bakıma*. Bu yüzden bu sabah ayrılırken utanç yürüyüşü ya da herhangi bir gariplik anı olmamalı. Ne de olsa ilk seferden sonra tam olarak uykuya dalmamıştık. Sanki dudaklarımız her buluştuğunda, bir kez daha birleşene kadar duramıyorduk. Birbirimize doyduğumuzu düşünürken, doymadığımızı öğrenene kadar.

Daha önce biriyle hiç böyle olmamıştı ve bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim.

Biz sadece bir kibritin çakılması, tutuşması ve sonra da kendi kendine yanmayı beklemesi miyiz? Yeterli olduğunu belirlemeden önce birlikte uyuyacağımıza dair kesin bir sonuç mu?

Ama burada durup onu incelerken -kürek kemiğindeki yara izi, belirgin kasları, bronzlaşmış yanağına karşı kalın kirpikleri- bunun iyi bir şeyin başlangıcı olabileceği düşüncesine kapılıyorum.

Erkeklerle tövbe ettin, Brex.

Ama bu herhangi bir adam değil. *Bu Drew.*

Ve şu anda ona bakıyor olsam da - inanılmaz vücudu ve kıvrak zekasıyla büyümüş Drew - uzun zaman önce hala aynı gibi görünen her şeyi sevdim. Elbette yüz hatları artık daha olgun, ama beni her seferinde baştan çıkaran o orantısız sırtışı var. Haklı olduğunuzu bildiği halde bunu itiraf edemediğinde başını sallamadan önce gözlerindeki o muzip bakış var. Derin düşüncelere dalmadan önce gözlerini hafifçe kılması var.

Bir zamanlar tanıdığım o genç çocuğun küçük anlarını gördüm -oyuncu ve eğlenceli yanını- ve itiraf etmekten memnuniyet duyuyorum ki, dönüştüğü adama hayran olmaktan çok daha fazlasıyım. Görünüşe göre onu mahvetmiş olan bir oyuna olan tutkusu.

İki el ateş etmesine rağmen dün gece buraya gelmesi.

Yine de bilinçaltım kalbimi susturmam ve kafamı dinlemem için şikayet ediyor. Böyle şeyler benim başıma gelmez. Asla bu kadar kolay olmazlar.

Diğer ayakkabı her zaman düşer.

Ve zaman da bu durum ağır ve yıkıcıdır.

"Hey," diye mırıldanıyor Drew uyku sersemi bir sesle. Günah işlemek için yapılmış ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Gözleriyle buluşana kadar bakışlarımı vücudunda gezdirmek için acele etmiyorum. "Hey."

"Bana öyle bakma, Brex." Ben odayı geçerken başını hafifçe sallayarak kıkırdıyor. "Bir tur daha atmaya hazır olman mümkün değil."

Yanında yatağa sürünüyorum ve beni takip etmek için sırt üstü döndüğünde, aramızdaki yorganın üzerinden kalçalarına biniyorum. "Zihinsel olarak evet." Kalçalarımı şakacı bir şekilde oynatıyorum. "Fiziksel olarak, bana bir iki dakika ver."

Elleri üzerimdeki büyük boy tişörtün altında yolunu bulduğunda bir kahkaha atıyor. Kalçalarımı çıplak ve bulduğunda mırıldanıyor. "Dudaklarının ne dediğini duyuyorum, ama bu vücut beni tamamen farklı bir şeyle baştan çıkarıyor."

Gözlerimiz buluşuyor, dudaklarındaki gülümseme köşelerindeki çizgileri kırıştırarak onu daha da seksi kılıyor. "Dün gece geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve eğilip göğsüne bir öpücük konduruyorum. Başımı oraya koyup ona sarılmak için çok güçlü bir istek duyuyorum - sanki bu anın değerini bilmem gerekiyormuş gibi çünkü bir daha olmayacak.

Aptalca bir düşünce ama yine de beni rahatsız eden bir düşünce. "Kapıdan girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Uyanmana yardımcı olmasını istersen kahve var. Ya da daha fazla cesarete ihtiyaç duyarsan shot'larım var." Gülümsemesi genişlerken göz kırpyorum.

"İğneye gerek yok. Ama kahve? Kahveye her zaman açığız."

"Uçağınız ne zaman?" Şehir dışı oyun seyahat programına aşina olduğum için soruyorum.

"Birkaç saat içinde. Eve gidip toplanmalıyım," diyor ama bunu yapmak için hiçbir harekette bulunmuyor.

Parmaklarımız dizlerimde birleşiyor ve bakışlarımı onlardan ayıramıyorum. O gerçekten burada, benimle. *Yatağında*. Ve böyle konuşuyor olmak çok *normal* geliyor. "Aptalca davranıp sırada ne olduğunu sormalı mıyım?"

Sessiz ve ben ona bakmadığımda, bakışlarıyla buluşana kadar parmaklarımı sıkıyor. Gözleri benim hissettiğim aynı tereddütlü kafa karışıklığıyla dolu ve bunu görmek rahatlatıcı. "Her zaman bir sonraki on adımı önceden planlamış olman gerekirdi. Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel."

Gözlerimi deviriyorum. "Bu farklı."

"Hayır, değil. Böyle bir şeyi planlayamazsın, Brex. Bunca yıldan sonra tesadüfî bir buluşma. İyi bir kimya. İnanılmaz seks." Omuz silkiyor ve dudaklarındaki o utangaç gülümseme bana sahip oluyor. "Neden bizi nereye götüreceğini görmüyoruz?"

"Hangi ..."

"Dur." Ellерimden yumuşak bir çekiştirme. "Bu sabah erkenden buradan kaçıp gitmediğimi bilmen yeterli olmalı çünkü işlerin garipleşeceğini düşündüm. Kaldım. Ben buradayım."

Dudağımın içini çiğniyorum ve şu anda muhtaç biri gibi görüldüğümü fark ederek başımı sallıyorum. Sadece başka bir kırık kalp istemiyorum. Ama bunu söyleyemem. Planlamacı beynimin şimdiden on adım ileride olduğunu ve "ya olursa" diye düşündüğünü ona söyleyemem.

"Sen . Özür dilerim. Planlayıcı beyin, işte."

Ellerimden çekiştirerek öne doğru eğilmemi sağlıyor ve bunu yaptığında kollarını bana doluyor ve beni göğsüne çekiyor. Aynı şeyi birkaç dakika önce ben de yapmak istemiştim. Çenesini başımın üstüne dayadığında bayılmadığımı söylemek yalan olur.

Beni göğsünün sert sıcaklığına doğru sıkıştırıyor. "Şu beynini sustur, Kincade. Eğer kaçacak olsaydım, bunu sen uyurken yapardım."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BREXTON

"GEÇ GELDİN."

Sözleşmelerin çeşitli aşamalarda gözden geçirildiği konferans odasındaki masadan başımı kaldırdığımda babamın kapıda dikildiğini görüyorum. Spor yönetimi dünyasının müthiş Kenyon Kincade'i aynı zamanda özenli bir baba ve dünyanın en yumuşak kalplisi.

"Bazı şeylere yetişmeye çalışıyorum."

"Bu kadar meşgul olduğunuzu bilmiyordum. Kız kardeşlerinin yük taşımada yardım etmesini ister misin?"

"Hayır. Ben iyiyim. Lennox şu anda Londra'da," diyorum ve kısa bir süre önce aşkının yanına taşınan küçük kız kardeşimden bahsederek, "Ben sadece bazı anlaşmalarını tamamlamaya ve bazı müşterilerini kendi müşterilerime entegre etmeye çalışıyorum."

"Bu konuda yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Bana çok şey borçlu olacak." Sırıtiyorum.

"Seni borçlu olduğun ateşli bir İngiliz erkekle tanıştırmak ya da ona yakın bir şey gibi mi?" Gözlerini deviriyor.

"Yaşlı bir adam için çabuk öğreniyorsun," diye takılıyorum.

"Komik." O gülümseme yüzünü tekrar aydınlatmadan önce bana ters ters bakıyor. "İyisin o zaman?"

"Öyleyim."

"İşin bitene kadar seni bekleyebilirim, böylece yalnız kalmazsın." Göz kırıyor ve ben de ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Çocukken sahip olduğum korkak kedi ününü asla unutamayacağım.

"Ben iyiyim baba."

"Tamam o zaman. Scott'ın burada olduğunu bilmesini sağlayacağım," diyor ofis binasının lobideki güvenlik görevlisi.

"Teşekkür ederim."

"İyi geceler o zaman."

Ve tam uzaklaşırken, Drew'u gördüğüm o ilk gecedan beri aklımda dönüp duran soruyu soruyorum. "Hey, baba?"

Ya da daha doğrusu ona sormak için cesaretimi topladığım bir soruydu ve ofiste sadece biz kaldığımız için şimdi tam zamanı gibi görünüyordu.

"Evet, tatlım?"

"Gary Bowman'ın arkasındaki gerçek hikaye nedir?"

Babamın ayakları ve yüzünde şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Gary Bowman mı?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum gözleri benimkileri , henüz sormadığı bir soruya cevap arıyor.

Ağzımı açmamın akıllıca olup olmadığını sorgularken avuç içlerimin aniden terlemesinden nefret ediyorum ama artık geri dönüşü yok.

"Bu ismi uzun zamandır duymamıştım," diyor.

"Tahmin etmiştim."

"Bu da nereden çıktı?" Yüzünde dalgın bir ifadeyle konferans salonuna geri döner.

"Whittier ve Raptors ile ilgili durumla ilgileniyordum ve Drew ile karşılaştım. O onların ikinci oyun kurucusu."

Yavaşça başını sallıyor. "Biliyorum."

"Her şeyden sonra onu izlemeye devam ettiniz mi?"

"Herkesi takip ediyorum." Başını yana doğru eğiyor. "Sana karşı samimi miydi?"

Başımı salladım. "Konuştuk."

Ve artık ona söylemediğim gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Asıl soru şu: Drew ile aramızda olanları neden içgüdüsel olarak bu kadar tutuyoruz?

Aramızdaki ilişkinin nereye doğru gittiğini bilmediğimden ve bir şey söylemek için erken olduğundan mı? Hiçbir şey söylememek beni bir kez daha *Brexton'ın yufka yürekli kız kardeş* alayından kurtaracaktı.

Yoksa Drew beni korkuttuğu için mi sessiz kalıyorum? Aramızdaki her neyse şu ana kadar o kadar zahmetsiz oldu ki uğursuzluk getirmekten korkuyorum. Gary Bowman'ın skandalının tüm hikayesini ve babamın bu skandalda oynadığı ya da oynamadığı rolü bilmeden, bu muhtemelen babamın birbirimizi görmemizi onaylamayacağı anlamına geliyor.

Babam bir sessizce bana baktı. "Konuştun mu?"

"Kısa bir süre." Omuz silktim.

"Garipti." "Nasıl garipti?"

"Tuhaf olan şu ki, ailelerimiz ayrılmaz bir bütündü ve kısa bir süre içinde birbirimize hiç var olmamış gibi davranmaya başladık." Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Örnek olarak. Neden aynı sektörde çalışıyoruz ve buna rağmen Drew ile yollarımız ilk kez kesişiyor?"

"Eminim kız kardeşlerin onu ara sıra görmüşlerdir," diyor ve bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Ve eğer gördülerse, onunla konuştular mı yoksa gariplikten kaçınmak için onu görmemiş gibi mi davrandılar?

"Öyle mi?"

"Ben mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Birkaç kez ama ona ve ailesine duyduğum saygıdan dolayı mesafemi korudum."

"Bu da ne demek oluyor?" İnancımın bir kahkahayla soruyorum.

Omuz silkiyor. "Yani her şey çok ani oldu. Suçlamalar ve ardından annenin ölümü. Hiçbir zaman bir kapanış olmadı ve bunu başlatmak ya da Drew'i babası için hesap vermek zorunda hissedecek bir konuma sokmak bana düşmez. Yani . . . Mesafemi korumaya özen gösterdim."

Babama bakıyorum ve verdiği diplomatik cevabı değerlendiriyorum. Daha fazlasını bilmem gerek. Drew ve benim yaptığımız şeyin, varlığından bile haberdar olmadığım hassas bir dengeyi bozup bozmayacağını bilmem gerekiyor.

"Gary playoff maçını fırlattı mı baba? Suçlamalar bu yöndeydi, değil mi? Maçta kumar oynuyordu ve büyük kazanmak için bilerek attı."

Babam yavaşça başını sallıyor. "Varsayım buydu, evet."

"Yaptı mı?"

Dudaklarını büküyor ve iç çekiyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Bilmiyorum." "Siz ikiniz ayrılmaz bir ikiliydiniz. Bunu biliyor olmalıydın."

"Ben bilmiyorum. Kimse bilmiyor, gerçekten."

"Yani oyundan, arkadaşılığınızdan öylece çekip gitti ve o zamandan beri bu konu hakkında hiç konuşmadı mı?"

"Hemen hemen."

"Bu çok garip. Sen bile bunun şüpheli görüldüğünü kabul etmek zorundasın," diyorum.

"Sana, bana ve halka göre evet. Ona ve onun nedenlerine göre, belki de mantıklı olan buydu."

Dişlerimi sıkıyorum, babamın adalet anlayışına sinirleniyorum. Herkese şüpheyile yaklaşması hem bir lütuf hem de bir lanet. Bazen

Sadece bir taraf tutmasını istiyorsun.

"Futbol onun hayatıydı. Oyunu ne kadar çok sevdiğini ben bile hatırlıyorum. Bir soruşturma var mıydı? Bittiğinde sonuç ne oldu? Öyle mi? _"

"Sadece kalktı ve gitti, Brex. Eğer oynamıyorsa soruşturacak bir şey yoktu."

"Ne zamandan beri böyle?"

"Belki de çekip gitmesinin koşulları buydu?" Ellerini kaldırıyor. "Kimse bilmiyor ama en olası görünen şey bu."

"Bilmiyor musun?"

"Kimse bilmiyor."

"Humph." Sinirli bir şekilde içimi çektim. "Bu onu suçlu gibi gösteriyor."

"Ya da bu yüzden ailesini çamura bulamak istememiş gibi görünüyor."

Dudağımın içini çiğniyorum ve etrafımızdaki gökdelenlerin ışıklarına bakıyorum. "Ama neden senin yolunu kesti? Sen onun en iyi arkadaşıydın. Ailelerimiz . . ."

"Bilmiyorum. Kısa bir süre sonra anneniz vefat etti ve hayatımız darmadağın oldu, bu yüzden dördünüz için endişelenirken onun için endişelenmeye çalışacak enerjim yoktu. Muhtemelen yapmalıydım ve bu benim suçum. Ve belki de kızgındım. Bizim durumumuz hayatımızı çok daha fazla değiştirdi ve Gary kendini o kadar kaptırmıştı ki nasıl olduğumuzu görmek için koridoru geçmedi."

Sözlerine şaşırarak başımı ona doğru çeviriyorum. "Annemi kaybettiğimizi, onun ise sadece işini kaybettiğini düşünürsek bu makul bir his." "Bu onun hayatıydı, Brex. Adam futbolla yaşadı ve futbolla nefes aldı.

Drew da dahil olmak üzere o ailenin her şeyiydi ve bu yüzden bir anlamda çok büyük bir kayıp yaşadı."

"Yani onunla bir daha hiç konuşmadın mı?"

"Biraz denedim ama tek taraflıydı."

Babamın sözleri üzerine kafa yoruyor ve bunların Drew ve onun kendini dönüştürdüğü adamla nasıl bir ilişkisi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Bekle? Neden Drew'un samimi olup olmadığını sordun? Olmayacağını mı düşündün?" Soruyorum.

"Bazı insanlar geçmişin hatırlatılmasından hoşlanmaz. Sen bir hatırlatıcısın," diyor ölçülü bir tonda.

"daha fazlası var."

Babamın iç çekişi odayı dolduruyor. "Drew bana geldi ... *sonra*. Çok sinirliydi. Beni bir şeylerle suçluyordu. Söylediklerinin tamamını hatırlamıyorum, sadece kızgındı ve söyledikleri çok saçmaydı."

"Sana neden kızgındı? Bunda senin bir rolün var mıydı?"

"Hayır. Gary'nin kumar oynadığını bile bilmiyordum. Oyun oynamaya çalıştığımı nereden bilebilirdim ki? Yani, Keys'teyken bir şey yüzünden çok stresliydi, kendi gibi davranmıyordu ama ben bunu sadece önümüzdeki sezon performans göstermesi için artan baskıya bağlıyordum. Kumar oynadığını ya da buna benzer bir şey yaptığını hiç düşünmedim."

"Ama Drew seninle yüzleşti?" Tepkimi ve bunu duymanın bende yarattığı şoku ölçüyorum.

"O yaptı." Hatırladıkça gözleri kararıyor. "On yedi ya da on sekiz yaşındaydı ve öfkeliydi. Hayatının neden geri dönülmez bir şekilde değiştiğine dair cevaplar arıyordu. Çocuk babasını idol olarak görüyordu ve tıpkı hepimiz gibi ne olduğunu anlamaya çalışırken kendini kaybetmiş gibiydi. Anladığım kadarıyla Drew'in cevaplara ihtiyacı vardı ve bu yüzden güvenilebileceği tek erkek figürüne geldi."

"Ama ona hiçbir şey vermediniz."

"Ona yaslanacak bir omuz ve dinleyecek bir kulaktan başka verecek bir şeyim yoktu. İkisini de istemedi."

"Ve o zamandan beri hiçbiriyle konuşmadınız mı?"

"Görmedim." Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bir süre düşünceli bir halde şehrin ötesine bakıyor.

Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyorum. Birbirine benzeyen iki aile, birbirlerine en çok ihtiyaç duydukları bir zamanda nasıl dağılır?

Ama annem öldüğünde de böyle yapmamış mıydık? Safları sıklaştırdık ve birbirimize baktık. Olan bu değil mi?

Drew için hayatının bir parçası da o yıl öldü.

"*Geçmiş geçmişte kaldı. Ne olduysa oldu. Onun hakkında konuşmayız, onu parçalara ayırmayız. Tarih olmasının bir sebebi var.*" Nedeni bu mu?

Hâlâ aynı öfkeyi taşıyor mu? Ve eğer taşıyorsa, bu bizim için ne anlama gelebilir?

BÖLÜM YIRMI DÖRT

DREW

9 yıl önce

"KİMDİ O?"

Yatak odamın kapısında duran babama bakıyorum, başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "USC."

Babam başını sallıyor ama konuşmuyor. Duruşumdaki yenilginin her şeyi anlattığından eminim. Bir ret daha. İstatistiklerimin nasıl inanılmaz olduğuna dair içi boş bir açıklama daha ama ...

"Benim *bir kumar* olduğumu söyledi." Kıkırdıyorum ama pek eğlenceli değil. "Bu uygun bir kelime seçimi, sence de öyle değil mi?" Onu kışkırtarak soruyorum. Kızgınım, kırgınım ve yenilgi beni yıpratmaya başlıyor. "Bir kumar. Neden bu kelimeleri kullandı acaba? Son birkaç haftadır neredeyse her koçun bana öyle ya da böyle söylediği lanet olası sözlerin aynısı."

Omuzlarımı kıvrıp yatağımdan doğruluyorum, çünkü bu beni gerçekten etkiliyor. Hayalimdeki okul. Bir yıl önce beni üçüncü sınıftayken hevesle işe alan, her türlü sözü veren okul, şimdi bana zamanlarını hak etmeyen sıradan bir oyun kurucuymuşum gibi davranıyor.

Hayalimdeki okul artık yok.

"Sana futbolun boş bir hayal olduğunu söylemiştim, Drew."

Ve yorumunda ne olduğunu bilmiyorum -sesindeki pasiflik, altta yatan onaylamama, *bir şey- ama* beni sinirlendiriyor.

"Boş bir hayal mi?" Dönüp ona bağıyorum. "Boş bir hayal mi?" Sesim çığlık çığlığa. "Beni hayal kırıklığına uğratacağını düşünmüştüm ama sen bana sahip olduğum tek şeyden vazgeçmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Gözlerine bakıyorum ve bir zamanlar tanıdığım adamın artık orada olmadığını, son altı aydır yaşadığımız bu cehennemde kaybolduğunu hissediyorum. "Artık seni anlamıyorum. Seninle ilgili hiçbir şey anlamıyorum baba."

"Benimle konuşurken ses tonuna dikkat et."

Gülüyorum. "Bu çok komik. Benim hakkımda ne düşündüğün umurumda mı sanıyorsun? Bu oyunu, sevdiğin her şeyi bırakıp gittin."

O zamandan beri hiç eskisi gibi olmadık. Hiçbirimiz! Ne annem, ne Maggs, ne de sen!"

Suçlamalarım karşısında irkilmiyor ya da kapı aralığındaki yerinden kıpırdamıyor, sanki onu kum torbam olarak kullanmamı istercesine orada duruyor. "Sevdiğim her şey o değildi, Drew. Sevdiğim şey sizdiniz. *Kimi sevdiğimi*. Sizler-"

"Beni kesinlikle kandırabilirdin. Sen buralarda bir hayaletsin. Çalmayı bıraktığın anda kendi gölgen haline geldin ve tek istediğim eski babamı geri almak."

"Hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum, ama hayatta futboldan başka şeyler de var evlat," diyor eşit bir şekilde.

"Ne gibi?" Sesimin tonu onunkiyle büyük bir tezat oluşturuyor. "Çünkü eski babam bu sözleri söylemezdi. Bana yetenekli olduğumu ve bana bir şans vermek için elimizden geleni yapacağımızı söylerdi. Beni zorlar, cesaretlendirir ve istediğimi elde edene kadar asla pes etmememi söylerdi. O tribünlere bakıp benimle gurur duyduğunu görebilirdim ama bunun yerine, olmadığını bildiğim suçlu bir korkak gibi evde saklanıyor. Bana onun izinden gittiğim için benimle gurur duyduğunu söylerdi, ben de onun gibi olmaya çalışırdım." Sesim kesiliyor ve bir damla gözyaşının öfkeyle yanağımdan aşağı süzülmesinden nefret ediyorum.

Bana istediğim mücadeleleyi vermiyor. Neredeyse altı ay önce evimizde durup ailemizin üzerine inşa edildiği oyundan çekip gideceğini söylediği o günden beri istediğim kavgayı. Orada öylece durmuş, yüzünde anlaşılabilir duygularla bana bakıyor.

Sessizliği de en az kayıtsızlığı kadar sakatlayıcı.

"Canın cehenneme, baba. Canın cehenneme. Seni." Vücudum öfkeyle titriyor ve bunun nasıl bizim hayatımız olduğunu anlamaya çalışıyorum. O nasıl o oldu ve ben nasıl ben oldum ve ona nasıl bu kadar çok kızmaya başladım.

"Her şey kendiliğinden yoluna girecek. Bu-"

"Kesinlikle haklısın," diye bağıriyorum ve parmağımı ona doğru itiyorum. "Çünkü bunu kendi başıma yapacağım." Bilgisayarımda kayıtlı olan ve ismimi yasal olarak değiştirmemi sağlayacak formu düşünüyorum. Geçen hafta beni engelleyenin Bowman olup olmadığını merak ettiğim küstah bir anda doldurduğum form. İnsanların benim yeteneğim yerine *onun* adını görüp görmediğini.

Artık biliyorum.

Babama dönüp gözlerinin içine bakıyorum; ihanet sözcüklerini söylediğimde vereceği tepkiyi görmek istiyorum. Gerçeğin ne olduğuna dair bir nebze olsun fikir sahibi olmamı sağlayacak bir tepki vermesini umuyorum.

"Bunu senin adın, utancı ve damgası üzerime yapışmadan yapacağım."

Ama ürkmüyor. Sadece başını sallıyor ve dönüp uzaklaşıyor.

Çünkü şu anda iyi olduğu tek şey bu.

Uzaklaşıyorum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

DREW

"İyi olduğunuzu duyduğuma sevindim."

Bir kolumu diğerinin altına sokarak otel odamın diğer tarafına yürüyorum ve pencereden Seattle'ın aşağıdaki yağmurlu kaldırımına bakıyorum.

Maggie titrek bir nefes alıyor. "Biraz abartılı ama elimden geleni yapıyorum."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve o yoksunluk çekerken kendimi dünyanın gibi hissetmekten nefret ediyorum.

"Seninle gurur duyuyorum Maggs."

"Değilim." Sesinde acımasız bir dürüstlük var. Duymaktan nefret ettiğim - çünkü cehennemden geçtiğini biliyorum - ama duymayı seviyorum çünkü bu onun ayık olduğu anlamına geliyor.

"Charley ile konuştun mu?" Ben sordum.

"Hayır. Yapabilmem için önce daha iyi olmam lazım. Şu an çok zor ve o ... Tanrım, bunu hak etmiyor."

"Haklısın. O bilmiyor. Ama sen de bilmiyorsun."

Sözlerimi sindirirken bir sessizlik oldu. "Bunu nasıl yeneceğim, Drew?" Sesi kırılıyor ve bu beni öldürüyor.

"Bir sürü yardımla."

Kokluyor ve sonra arka planda birinin konuştuğunu duyuyorum. "Gitmem gerekiyor. Zamanım doldu."

"Tamam."

"Charley'e onu sevdiğimi söyle."

Beni görmemesine rağmen başımı sallıyorum çünkü boğazımda kocaman bir yumru var. "Tabii ki."

"Korkarım olmamı istediğin kişi olamayacağım, Drew." "Sadece kendin olmanı istiyorum, Maggs. Sadece sen olmanı."

Bir burnunu çekme sesi daha ve sonra arama sona eriyor. Otel odasını dolduran benim iç çekişim.

Üç hafta sonra ilk kez beni aradı. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Onun aradığı istikrarın ben olmamı bir yük olarak mı yoksa bir lütuf olarak mı görmeliyim?

Ne olursa olsun, bok gibi hissettiğimi biliyorum. Bu konuda hiçbir şey iyi hissettirmiyor. Ve uzun zamandır da hissetmiyorum.

Biz Bowman'ların yaşadığı şey korku gibi geliyor.

Sana bakıyorum ve gördüğüm en yetenekli oyun kuruculardan birini görüyorum, ama altındaki adam ilgi odağı olmaktan çok korkuyor.

McMasters'ın düğününde sarhoş olsam da Brexton'ın bu sözleri aklımdan çıkmadı.

Onlardan . En kötüsü de ne?

Onlardan utanıyorum.

Bu yüzden beni daha mı az düşünüyor? Diğer başlangıç oyuncularını görüyor ve bende olmayan neye sahip olduklarını merak ediyor mu?

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Maggs'ten gelen lanet olası bir telefon ve Brexton'ın yatağından ayrıldığımdan beri son iki gündür yaşadığım yüksekliğin gerçek olup olmadığından şüphe duymaya başladım bile.

Belki daha çok garantili ya da değil gibi.

Cep telefonumu çeneme dayayarak onu arayıp aramamam gerektiğini tartışıyorum. Aramak istedim mi? Elbette istedim. Her şeyin çok mükemmel olduğunu ve onu ararsam öyle olmadığını fark edeceğimi düşünüp endişelendim mi? Kesinlikle.

"Korkaklığı bırak, Bowman. Ara onu."

Başımı sallayarak telefon numarasını buldum ve aradım.

"Hey, sen," diye ikinci zil sesinde cevap veriyor. Lanet olsun, sesindeki törpüden taşaklarım kalktı.

"Hey."

"Seattle nasıl?"

"Yağmurlu."

"Hava tahminlerine göre yarınki maç için gökyüzü açık olacak."

"Beni takip mi ediyorsun, Kincade?" Soruyorum ve kıkırdıyorum.

"Ekibinizde müşterilerim var, biliyorsunuz." "Gerçekten de var."

Aramak için gerçek bir nedenim olmadığını ve şimdi ne söyleyeceğimi gerçekten bilmediğimi fark ettiğimde hat bir süre sessiz kalıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye soruyor.

"Hayır. Ben sadece Bilmiyorum." Kıkırdıyorum ve kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. "Birbirimizi bir daha ne zaman görebiliriz?"

"Zihninin düşünme şeklini seviyorum." "Öyle mi?"

". Aslında burada oturmuş ofisimin penceresinden dışarı bakarken geçen gece hakkında çok fazla düşünüyordum."

Ve onu yüksek bir binada topuklu ayakkabılarını giymiş, uzun bacaklarını dizlerinden kavuşturmuş ve saçlarını ensesinden toplamış bir şekilde hayal edebiliyorum.

"Umarım hepsi iyi düşüncelerdir."

"Mm-hmm. Daha çok *tekrar yapmak istediğim* düşünceler." "Öyle mi?" Vücudum bu ihtimal karşısında mırıldanırken soruyorum.

"Öyle."

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordum. "Pazartesi sabahı şehre dönüyorum."

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim ki?"

"Neden?"

"Pazartesi sabahı toplantılar için Orta Batı'ya gidiyorum."

"O mısırla beslenen Ortabatı çocuklarına başka planların olduğunu söyleyebilir misin?" "Bu sefer bir kadın jimnastikçi, ama ona söyleyebilirim."

Gülüyorum ve ses dağıldığında bile gülümsemem kalıyor. Bana yaptığı şey bu.

"Ne zaman dönüyorsun?" Onu tekrar görmeyi çok istediğim için soruyorum. "Cuma sabahı," diyor ve ben inliyorum. "Dur tahmin edeyim, uçakla

Cuma mı?"

"Evet. Miami."

İç çekiyor. "İyi şeyler bekleyenlerin başına gelir dediğim ve sonra ikimizin de beklemekte sorun yokmuş gibi davrandığımız yer burası mı?"

"Benim için sorun değil," diye kestirip atıyorum.

Kahkahası hattı dolduruyor. "Bu ikimiz için de geçerli." "Bildiğim iyi oldu."

"Pazar Miami'den döndüğünde." "Böyle bir planlayıcı."

"Her zaman." Gülüyor. "Bana gününü anlat." "Uzun versiyonunu mu yoksa kısa versiyonunu mu istersin?"

Alay ediyorum.

"Uzun versiyonu. Sesini duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor ve bir parçamı daha kazanıyor.

Seattle'a uçuşumuzdan bahsediyorum. Buraya geldikten sonra bugün nasıl maça hazırlık antrenmanları yaptığımızı ve Klingerman'ın bir oyun sırasında dizini incittiğini düşündüğümü anlattım. Gelecek yıl serbest oyuncu olacağı için sakatlanması için iyi bir zaman olmadığını söyledi ve ben de emekli olabileceğini söyledim.

"Senin günün nasıldı?" Kendi günümün adımlarını tamamladığımda soruyorum. "Şu anda hangi yeni atletin peşindesin?"

"Aslında tam tersi," diyor. "Uzun süredir müşterim olan biriyle patenlerini asma zamanının gelmiş olabileceğini konuşmak zorunda kaldım."

Sözleri bana bir yumruk gibi geldi - her sporcunun duymaktan korktuğu sözler. "Bu kolay olmamalıydı."

"İşte bu yüzden şimdiden ikinci kadeh şarabı içiyorum." İçini çekiyor. "Ve bu asla kolay değil, ama müşterilerimin çok uzun süre dayandıkları için itibarları zedelenmiş bir şekilde dibe vurmaktansa zirvede ve mutlu bir şekilde çıkmalarını tercih ederim."

"Nasıl karşıladı?" Hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor ve ardından içimdeki burkulmayı daha da artıran bir burun çekme sesi duyuluyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Bu sadece işin bir parçası. İyi tarafından bakacak olursak, bugün bir kadın futbolcu için sırf cinsiyeti nedeniyle aldığı berbat ücretleri telafi etmesine yardımcı olacak harika bir ciro anlaşması yaptım."

"Bu kesinlikle bir artı."

Bana gününü anlatmaya devam ediyor.

Parçacıklar.

Günlük hayatlarımızdan küçük parçalar paylaşıldı ve dinlendi. Kendimizden parçalar sunduk ve kabul ettik.

Brex ile daha fazla vakit geçirmenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez anlıyorum. Uyu, oyna, tekrar et gibi bir şey olsa bile, gün boyunca konuşacak bir kişiye sahip olmak benim işim. Ve normalde bunu tartışacak kimsem yok.

Yine de onunlayken doğal geliyor.

Zaman geçirmek için bir kadınla çıkmaya ya da sadece yatmaya yabancı değilim. Ara sıra bağıllık olmadan seks yaptım. Rastgele çıktım. Ama Brexton söz konusu olduğunda, bunun tam tersi olması gerekirken nasıl bu kadar zahmetsiz hissettirdiğini tam olarak anlayamıyorum.

Karmaşık ve sorunlu olmalı, çünkü bana ailesinin böyle olduğu söylenmedi mi? Oyundan günden beri tek bildiğim bu değil *miydi*?

Yine de onu düşünmek bile yüzümde bir gülümseme yaratıyor. Sesini duymak bile onunla birlikte olmak istememe neden oluyor.

Ve *bu* çok doğru hissettiriyor.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BREXTON

"PAZAR GÜNÜ ÇALIŞIYORSUN ve futbol mu izliyorsun?" Chase ofisine girdiğinde soruyor. "Ateşin mı diye alnını kontrol etmem gerekiyor mu?"

Orta parmağımı havaya kaldırıyorum ama ona bakmaya zahmet etmiyorum. "Bir, yarın Iowa'ya gitmeden önce arayı kapatıyorum. İki, ben her zaman çalışıyorum. Ve üç, ne zamandan beri herhangi birimizin spor izlemesi garip? Son baktığımda kapıdaki tabelada Spor Yönetimi yazıyordu," diyorum, son iki kelimeyi bir çocukla konuşuyormuşum gibi uzatarak. O da bana orta parmağıyla karşılık veriyor. "Bilmek istersen, Whittier'ın yine çuvallamadığından emin olmak için izliyorum, Hobbs'u kontrol etmek de cabası."

"Şimdiden iki kez top kaybı yapan adamı mı kastediyorsun? Bunu mu?" Kalçasını masama dayıyor ve ben de başımı kaldırıp en küçük kız kardeşimin gözleriyle karşılaşıyorum. Yoga pantolonu ve sevimli bir atlet giymiş, her zamanki gibi çabalamadan kusursuz görünüyor.

"Evet, şu Hobbs."

"Ona karşı bir hareket alanı var mı? Haftalık durum raporlarında yeni bir şey görmedim."

"Çünkü bu raporlar can sıkıcı."

"Yine de herkesin ve her şeyin nabzını tutuyorlar."

"Kurallara uyan biri söyledi," diye takılıyorum, çünkü hepimiz disiplinli olsak da Chase her kurala harfiyen uymak için ekstra çaba sarf ediyor. "Rapor edilecek bir şey yok. Ben deniyorum, o inkar ediyor."

"Hobbs henüz yok mu? O zaman sana bu ekstra heyecanı kim veriyor?"

Gözlerine bakıp kendi gözlerimi deviriyorum. "Kimse yok. Sadece keyfim yerinde, hepsi bu."

"Seni bu kadar iyi bir ruh haline sokan tek şey eski moda sekstir."

"Her neyse. Kendi adına konuş." Ona bir el salladım. "Hazır başlamışken git buradan. Yapacak işlerim var."

"Söylentilere göre McMasters'ların düğününde bir adamla öpüşüyormuşsun." İfadem düşmüş olmalı çünkü sırtışı genişliyor ve kaşları kalkıyor. "Bu konuda ne söyleyeceksin?"

"Öpücük öpücüktür derdim. Ne eksik ne fazla." Drew'un ağzıyla yapabileceği tüm harika şeyleri düşünürken bir yandan da yalan söylüyorum.

"Ne yani? Banyoda sevişecek bir sağdıç mı buldun?" diye takılıyor.

"Sağdıç değil. Bilmeniz gerekiyorsa, başka bir misafir. İkimiz de birkaç kadeh içtik, biraz dans ettik ve sonra öpüştük. Bu bir suç mu?"

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "*Bu bir suç mu* saçmalığını çektiğinizde, hepimiz yalan söylediğinizi biliyoruz."

"Git buradan, Chase." Ona bir el salladım. İhtiyacım olan son şey onun işime burnunu sokması.

"Yani sadece bir öpücükten fazlasıydı, öyle mi?"

Bir öpücükten çok daha fazlası. Drew'la geçirdiğimiz gece anlık görüntülerle geri geliyor. O kapıda. Üzerimde gezinmesi. İçime batması.

"Oraya casuslar mı yerleştirdin? Tanrım." Gülüyorum.

"Hayır. Daha çok bir arkadaşın arkadaşı gibi bir şey." Burnunu yukarı doğru kıvrıyor. "Casuslukta berbat olmaları çok kötü, yoksa Düğün Öpücüsü'nün kim olduğunu bilirdim."

"*O diye biri yok,*" diyorum onun aptal lakabını onurlandırmayı reddederek. Basılı bir sözleşmeyi dizüstü bilgisayarımın kenarına kaydırarak konuşmayı sonlandırmaya çalışıyorum. "Git başımdan."

"Neden bana söylemiyorsun?" diye soruyor en sinir bozucu küçük kız kardeş sesiyle.

"Çünkü bu seni ilgilendirmez, *Tattletale*," diyorum, küçükken onu üzme için taktığımız lakabı kullanarak.

Biz kız kardeşler ne yapıyorsak onun bir parçası olmak için yanıp tutuşurdu ve buna izin vermediğimizde başımızı belaya sokmaya çalışırdı.

"Oh, Tanrım. Bunu kullanarak hakarete çok ileri gidiyorsun." Gözlerini deviriyor, etkilenmiyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Ne zamandan beri herhangi birimiz *sana* bir şey söylüyor?" Konuyu saptırmaya çalışarak devam ediyorum. Benim küçük baş belası kız kardeşim. Onu ölesiye severim ama doğrudan başkalarına koşup dedikodu yapmasıyla ünlüdür.

Ya da birimizin başını belaya sokmaya çalışıyor.

"Ohhh," diye söyleniyor. "*Gerçekten iyi olmalı. Ya da gerçekten yanılıyor olmalı*"

"Babamın korkuyorsan, her şeyi doğru şekilde yapmalısın."

"Babamın bir şey korkmuyorum." Ona meşgul olduğumu göstermek için klavyemde yazmaya başladım.

"Tam bir yalancısın," diye çıkışıyor ve sonra iç geçiriyor. "Sanırım kaynaklarımla çalışıp Dügün Öpücüsü'nün tam olarak kim olduğunu öğrenmemin zamanı geldi."

Dönüp ofisimden çıkarken, "İyi eğlenceler," diyorum.

Sonra sessizce, tanıdığım ya da onun tanıdığı birinin Drew'un beni öptüğünü görüp görmediğini merak ediyorum.

Ofisine girmeden önce bana sırtıyor ve ben de hemen telefonumu alıp şifremi değiştiriyorum.

O küçük bir pislik.

Mesajlarımı "yanlışlıkla" kontrol edeceğini düşünmezdim.

İhtiyacım olan son şey, Drew ve benim aramda gidip ağır flörtü görmesi.

Bu kadar ilginç bir şeyi kendine saklayamazdı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

BREXTON

"KSM. BEN BREXTON." Masamdaki kâğıt yığınını hareket ettiriyorum ve köşelerini birleştirmek için onlara vuruyorum.

"Brexton. Bu Justin Hobbs."

Hareketimin ortasında duruyorum, şimdiye kadar hiçbir çağrıma cevap vermediği düşünüldüğünde ondan haber aldığımı şaşıyorum.

"Justin. Merhaba." Bir kalem ve not defterimi aldım. "Senin için ne yapabilirim?" "İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diyor ve kıkırdıyor.

"Bir kadın onun-"

"Sizi müşterimiz olarak istiyor olmam, kaba davrandığınız için size haddinizi bildirmeyeceğim anlamına gelmesin."

Hafifçe ısıklı çalıyor. "Bir erkeği taşaklarından tutup güzelce çevirebilen bir kadınla ilgili yanlış bir şey yok."

Onları bükmek istiyorum, tamam mı?

"Beni aradınız. Şimdi, senin için ne yapabilirim?" Odaklanmasını sağlamaya çalışarak sordum.

"Seninle temsilcilik hakkında konuşmak istiyorum," diyor ve o görmese de ben başımı sallıyorum.

"Ne olmuş ona?"

"Benim için masaya ne getirebilirsin?"

"Masa her sporcu için farklı kurulur, Hobbs. Neden bahsettiğimizi anlamak için bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım var. Uzun bir sözleşme mi, daha fazla para mı, belirli bir takım mı arıyorsunuz? Yani masaya pek çok şey getirebilirim ama bu oturup yemek yiyeceğiniz anlamına gelmez."

"Büyük bir iştahım var."

Açıkcası, bunu yüksek sesle söyleyeceğimden değil ama Finn Hobbs'un açlığını gidermek için iyi bir iş çıkardı. Ayrıca, Justin profesyonel kariyerine daha yeni başladı ve şimdiden ajanlık oyunu oynuyor. Justin'in asla tatmin olmayan adamlardan biri olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Sanırım amacım bunun doğru olup olmadığını görmek.

"Mucize yaratan biri değilim ama geçmişim her anlatıyor."

"Araştırdım ve çok iyi biliyorum."

Son üç haftadır beni ektikten sonra aniden konuşmaya karar vermesi ya Sanderson'la kavga ettiği ya da KSM'ye geçme niyeti olmadan sahada oynadığı anlamına geliyor.

Bu bir muamma. İçgüdülerim ona çekip gitmesini ve ona ihtiyacım olmadığını söylüyor. Aileme ve şirketimize karşı sorumluluk duygum dilimi ısırmama neden oluyor çünkü babamın benden istediği bu değil miydi? Justin Hobbs'u müşteri olarak kazanmak? Sektördeki tecrübesine dayanarak, yükselen yıldız bizim yolumuza çıkarsa, diğer futbolcuların neden bu değişikliği yaptığını merak edip onu takip edeceğini düşünüyor.

Her şey görünürlük ve en parlak yıldızları yakalamakla ilgili. Kız kardeşlerim ve benim için KSM'nin geleceğini güvence altına almakla ilgili. Sözüme sadık kalmakla ilgili.

yüzden dişlerimi sıkıp sırtıyorum ve katlanıyorum. Ya da en azından öyle yapmaya çalışıyorum. "Bence en iyisi yüz yüze konuşmamız," diyor Justin.

"Anlaştık. Senin için en iyisi ne?" Bilgisayarımdaki takvimimi açarken soruyorum.

"Florida'dayım. Yarın antrenman var. Pazar günü maç var," diyor. Drew'un nerede olduğunu zaten bilmiyor değildim ama tek kelime etmedim.

"Ve bunu bana söylüyorsun çünkü ..."

"Çünkü benimle iş yapmak istiyorsan bana geleceksin."

Tek yapmak istediğim ona kendine saygısı olan hiçbir kadının bunu yapmayacağını söylemekken çenemi kapalı tutmak zorundayım. Ama yapmak zorundayım.

Sonuçta bu bir iş.

"Bir açık olayım. Ben boşa çekmeyi sevmem, Justin."

"Not edildi."

Sessizlik uzuyor, çünkü ikimiz de iradelerimizi bükme istemiyoruz, özellikle de maçtan otuz saat sonra New York'a döneceğini düşünürsek. O zaman buluşmak daha kolay olmaz mıydı?

Ama Justin böyle oynamıyor. O kadarını biliyorum.

Şöhretin tuzaklarını seviyor. Çevresini. Parmağını şıklattığında gelen insanlar. İş için peşinden koşan insanlar.

Bu işin yürümesinin tek yolu bu. Benim onun aranma ihtiyacını karşılamam.

Sorun ne? Pazar günü Kuzey Carolina'da olacağıma söz verdim bile.

Parmaklarım klavyemin üzerinde uçuşurken ve uçuşları kontrol ederken "Bana bir saniye ver," diye mırıldanıyorum. Bugün saat 17:00'ye kadar Miami'de olabilirim ve Cumartesi Chapel Hill'e doğru yola çıkabilirim.

"Bu gece orada olacağım. O zaman konuşuruz." "Bu gece mi?"

"İşinizi istiyorsam size gelmem gerektiğini söylemişsiniz."

"Duyarlı." Kıkırdıyor. "Bundan ne kadar hoşlandığımı tahmin bile edemezsin."

Ses tonunda duyduğum ima ve telkini görmezden geliyorum ve "İrtibatta olacağım" diyorum.

Tüm iyi tarafı ne? Peşinde olduğum müşteriyi .

Daha da mı parlak? Miami, Drew'u tekrar görme şansımız olduğu anlamına geliyor. Ve evet, bunun bir erkeğin peşinden koştuğum anlamına geldiğinin tamamen farkındayım. Ama öyle değilmişim gibi davranacağım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

BREXTON

"Sizinle sözleşme imzalamak ve KSM yönetimi altında olmak için BUNU TALEP EDİYORUM."

"Demek ültimatım bu ha?" diye sordum. "Seni Los Angeles Chargers ya da Rams'a takas ettirmem gerekiyor ve sen de temsilciliğini bana devredeceksin, öyle mi?"

"Basit, değil mi?"

Karar verdiğim küçük Küba restoranının arka köşesindeki masada göz göze geldiğimizde gülmekten kendimi alamıyorum. Justin'in elleşmeye karar vermesi ihtimaline etrafta insanlar olacak kadar kalabalık ama beni duyamayacağı kadar gürültülü değil.

Bu sınırları aşmak zorunda kalmış olmam bile karşımda oturan adamın karakteri ve itibarı hakkında yeterince şey söylüyor.

Başımı salladım. "İmkânsız istiyorsun. Başka biri tarafından temsil edildiğini bilen bir yönetim ekibinin beni dinlemesine, senin adına benimle pazarlık yapmasına imkân yok. Benden bunu düşünmemi istemen etik dışı ve açıkçası boktan bir davranış."

Umursamaz omuz silkişi ve özür dilemeyen gülümsemesi sinirlerimi bozuyor. Menajeri olmadan önce benden bunu istiyorsa, menajeri olduğumda ne isteyeceğinden korkuyorum.

Özellikle de onun için kuralları çiğnediğimden beri.

"Ben buna ne kadar aç olduğunu görmek için havuç sallamak demeyi tercih ediyorum." "Havuç sevmem," diye kestirip atıyorum. "Aslında onlardan nefret ediyorum." Masaya doğru eğildim masa. "Benim tercih ettiğim, açık sözlü ve saçmalamayan sporculardır. Beni heyecanlandıran da bu tür şeyler Justin. Bunlar uğruna dövüşmek istediğim sporcular."

Yüzünün çizgilerine kazınmış bir şaşkınlıkla bana bakıyor, sanki az önce ona hakaret edip anlayamamış gibi. "Bu bölüm

Bir ajan olarak bana gerçekten ne kadar iyi olduğunu göstermen mi gerekiyor?" diye soruyor bira şişesinin üstünden.

"Hayır, burası sana imkansız istediğini söylediğim kısım. Telefonda da söylediğim gibi, oyunlardan hoşlanmam ve açıkçası şu anda siz de bir oyun oynuyorsunuz. İmzalı sözleşme denen o küçük şey olmadan, sizin adınıza hareket etme yetkim yok. Sıradan bir sohbette senden bahsedebilirim, olasılıkları tartışırken genel menajerlere senden bahsedebilirim, ama açıkça sorarsam, bu mümkün değil."

"Yani benimle sözleşme imzalamak istemediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır, hiçbir müşterimin itibarımı riske atmaya değmeyeceğini söylüyorum. Bir kez duyulduğunda, takım yönetimi benden uzak durur, diğer menajerler her zaman müşterilerini çalmaya çalıştığını düşünür ve diğer sporcular dürüstlüğüme sorgular. Sen iyisin Hobbs ve KSM harika bir katkı olurdun ama bedeli bu olursa olmaz."

Justin düzenli bir nefes alıp başını sallıyor, şüphesiz neden benden beklediği gibi onun için eğilmediğime şaşırılmış durumda.

Servis görevlisi tabaklarımızı toplarken ve ben bu iş toplantısını nasıl kurtaracağımı düşünürken aramızda garip bir sessizlik oluşuyor. Tabakları ön koluna yığarak gittiğinde soruyorum, "Neden Kaliforniya? Bir menajer olarak sana güçlü yönlerinin Chargers, Rams ve hatta 49ers yerine Raptors gibi takımlara daha uygun olduğunu söylemek zorundayım."

"Kendimce sebeplerim var," diyor göz geldiğimizde. Bakışlarımdan geri adım atmıyorum. Ondan zerre kadar korkmadığımı bilmesi gerekiyor.

Ama o inat ederken, ben burada oturmuş az önce yaşadığım aydınlanma üzerine zihin jimnastiği yapıyorum.

Justin'in Kaliforniya'ya gitmesi, Drew'un kolayca girebileceği oyun kurucu pozisyonunu açar. Bu onun beklediği fırsatı yaratacaktır. Sonunda ona bir şans verecektir.

Ve bu senaryo mükemmel olabileceği kadar mükemmel olsa da, etik olarak bunu nasıl gerçekleştirebileceğimi ele almıyor.

Bu geçemeyeceğim bir çizgi.

Ama Justin'in oyununu oynamaya, onu anlamaya ve benim temsilciliğimle meşru bir ilgisi olup olmadığını ya da gerçekten benimle oyun oynayıp oynamadığını görmeye karar verdim. "Diyelim ki bunu başarabildim ve seni takas ettirebildim, beni kandırmadığını nereden bileceğim? Tüm bu işleri yapmayacağımı, senin için bir şeyler ayarlamayacağımı ve sonra dönüp Finn'i takas ettirmeyeceğini nereden bileceğim?"

Çalışmamı alıp kendisininmiş gibi mi sahiplenecek?" Gözleri büyürken soruyorum. "Yani, sözleşmesiz çalışan ben olacağım. Elimdeki tek şey benimle gerçekten imzalayacağına dair sözün."

"Bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

Dirseklerimi masaya dayadım ve sesimi alçalttım. "Yıllar boyunca pek çok oyuncuyla uğraştım. Ben senin peşinde ve senin için koşuyor olabilirim ama sen sadece kendin için koşuyorsun. Bu da şüphe duymayı oldukça kolaylaştırıyor."

Justin birasından uzun bir yudum aldıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslanır, dudakları bir an için büzülür. "O zaman bunu nasıl aşacağız, Kincade?"

"Beni neden aradın, Justin? Telefonu açmana ne sebep oldu?" "Bana senin en iyilerden biri olduğun söylendi."

Kaşlarım kalktı. Benden bahsettiği için değil, ama bütün gece söylediği en dürüst şey gibi geliyor. "Kim tarafından?"

"Drew Bowman." Sözlerine verdiğim tepkiyi ölçüyorum. "Kahretsin, o herifin seni savunma şekline baksan, sana karşı bir şeyler hissettiğini düşünürsün."

"Bu çok saçma." Kelimeleri bağırarak .

"Daha garip şeyler de oldu. Sadece erkek arkadaşına söyleme yoksa bu ekstra ilgiyi kıskanabilir." Göz kırpmıyor.

"Erkek arkadaşım mı?"

"Evet. Drew senin zaten bir erkeğin olduğunu ve benim kaçak avlanamayacağımı söyledi."

Kafam karışmış ve eğlenmiş bir şekilde başımı sallıyorum. *Kaçak avlanmak* mı? "Gururum okşandı Justin, ama bir, benim için çok gençsin" - darbeyi yumuşatmak için sessizce gülüyorum- "ve iki, ben asla müşterilerimle ya da potansiyel müşterilerimle çıkmam. Bu aştığım bir çizgi değil."

"Bütün sınırlar bir noktada aşılır." Kıkırdıyor. "Tıpkı beni takas ettirmek için nasıl geçeceğini bulacağın gibi."

"Aynı şey değil. Bu-"

"Eminim bir bulursunuz."

Zihnim, duvarda uçan bir sinek olmak istediğim bir konuşma ve teknik olarak müzakere edemediğim bir takas üzerinde koşarken istifa eden bir iç çekiyorum.

"Eminim yaparım," diye mırıldanıyorum.

"Los Angeles, Brexton." Ve peçetesini toparlayıp masaya fırlatmadan önce söylediği son şey bu oluyor, sonra da özür dileyip uzaklaşıyor.

Hemen ardından iç çekiyorum.

Şimdiden zor biri olduğunu kanıtlıyor ve henüz benim müvekkilim bile değil.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

BREXTON

KULÜBÜN TABANI duvarlara çarpıyor ve göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi hissediyorum.

Bu gece olmayı beklediğim son yerdı ama kendimi kontrol etmem gerekiyordu. İş için Miami'deyim. Elbette Drew'la yattım ve tekrar yatmak istiyorum ama buradayken ona ulaşmak kendimi muhtaç ve sapık gibi hissettirdi. Aşırı romantikleşmiş kalbimi kontrol altında tutmak için, şu anda Miami'de yaşayan üniversitedeki kız arkadaşlarımdan birine mesaj attım.

Ve şimdi burada, içkilerin sert, erkeklerin lezzetli bir şekilde ateşli ve müziğin yerinde olduğu Club Cerulean'dayız.

Saçlarımı dökmek ve nefes almak için mükemmel bir yer. Gevşemek ve kendime erkek olsun ya da olmasın, harika vakit geçirebileceğimi hatırlatmak için bir şans.

"Tekrar piste çıkmaya hazır mısınız?" diye bağılıyor ritmin üzerinde.

"Evet ama önce biraz hava almam lazım." Sanki gerçekten serinlememe yardımcı olacakmış gibi elimi yüzümün önünde havalandırıyorum.

"Tamam. Bir dakikalığına verandaya gidelim. Sonra da dans ederiz."

Kalabalığın arasından ilerliyoruz ve tam çıkışa geldiğimizde, Raptors'ın sıkı ucu Dax Conway'e çarpıyorum.

"Kincade? Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor ve kollarını kardeşçe ama sarhoşça bir sarılmayla bana doluyor, ben de kendimi nazıkçe kurtarıyorum.

"İş. Toplantılar." Yaklaştığında göğsüne bastırıyorum ve o sadece gülüyor.

"Hey. Bakın kimi buldum!" Dax diğer yedi oyuncuya dönerek "Bakın kimi buldum!" diyor. Ben hepsine el sallayarak selam verirken Drew yanlarına geliyor ve göz göze geldiğimizde ayakları titriyor.

Şok ve şaşkınlık yüzünü kaplıyor ve yanılmıyorsam hemen ardından acı geliyor.

"Hey," diyor gözleri gözlerimi tutarken düz bir tonda. Anlamadığım sorular soruyorlar ama ben sadece usulca gülümsüyorum.

"Selam," diyorum karşılığında, bakışlarımız normalden daha uzun süre devam ediyor, sonra ayrılıp Lisa'yı herkesle tanıştırıyorum.

Justin, Drew'un arkasından uzun ve alçak bir ıslık çalarken, "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," diyor. "Daha önce iş için giyinmiştiniz ama şimdi öldürmek için giyinmişsiniz, öyle değil mi çocuklar?"

Justin'in bakışlarının vücudumda bir aşağı bir yukarı yaptığı sıyrıkları görmezden geliyorum. Beni nesneleştiriyor. Umursamadığımdan değil, Drew'un çenesini sıkmasını ve ellerini yumruk yapmasını fark edemeyecek kadar meşgulüm.

İkisi arasında geçen bir şeyi kesinlikle bilmiyorum ama bunun kesinlikle benimle bir ilgisi olduğuna dair bir sezgim var.

"*Daha erken mi?*" Drew beni görmezden gelerek Justin'e soruyor.

"Evet, kardeşim. Beni yemeğe götürdü. Şarap içip yemek yedirdi." Göz kırıyor ve Drew'un omzuna vuruyor. "Karşı konulmaz olduğuma yardım edemem."

"Egonun kapıdan sığmasına şaşırdım," diyorum sakarin tatlısı bir gülümsemeyle. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, Hobbs, bazı toplantıların özel kalması gerekir." Ona başımı sallayıp sert bir bakış attım ve Drew'a döndüğümde ne olduğunu anlamasını umdum.

Ne de olsa Justin'i beni araması için o teşvik etmişti.

Drew çenesini hafifçe kaldırıyor ama Dax "Gel bize katıl" deyince göz temasını kesiyor. Yukarıda şişe servisimiz var." Dans pistinin üstündeki, aşağıya bakan lounge alanını işaret ediyor.

"Hayır, biz iyiyiz-"

"Hadi, Brex. Çamura batmış bir sopa gibi davranma!" Dax kolunu ona doladığında Lisa kıkırdıyor. "Bu adamlar bizi koruyacak."

Lisa'nın erkeklerin ilgisini çekmek istediğinde onların yanında kıkırdayan bir olduğunu hatırlamamın zamanı geldi mi? Bu gece dışarı çıkmak için ona mesaj attığımda bunu nasıl seçerek unuttum?

Belki de sadece şimdi bir fark yarattığı içindir.

Sadece Drew'un bir metre yakınında oturmam ve ona dokunmamam gerektiğinde. Sadece şu anda onu hissetmek zihnimin en ön saflarında yer alıyor ve kanım doyurulmamış bir arzuyla şarkı söylüyor.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama normalde işle zevki birbirine karıştırmam."

"Hadi ama Kincade," diyor Justin. "Bu kadar namuslu olma." Sanki eski üniversite arkadaşımıyız gibi kolumu çekiştiriyor. "En kötü ne olabilir ki? Bir grup profesyonel futbolcu seni bazı pisliklerden korur mu?"

"Yani senin gibi birinden mi?" Drew herkesin ardından merdivenleri çıkmadan önce Justin'in omzuna kendi omzuyla vururken soruyor. Yüzünde mutlak bir kayıtsızlıkla ikimize geri dönüyor. "Geliyor musun?"

* * *

Birinin karşısına oturup onu tanıdığınızı, onu istediğinizi ve dokunuşlarını yeniden yaşadığınızı göstermemenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz?

Drew'un istediğini biliyorum. Çünkü ne zaman ona doğru bir bakış atma riskine girsem, gözlerimiz kısa bir süre için buluşuyor ve o da şu anda bedenimi ele geçiren aynı çaresiz arzuyu yansıtıyor gibi görünüyor.

Daha da kötüsü, ne zaman bir takım arkadaşıyla konuşmak için arkamdan geçse, bana hafifçe dokunuyor - kışımında bir el, omzumda bir parmak ucu, sadece orada duran vücudunun sıcaklığı.

Sanki yakamayacağımızı bildiğim bir ateşe ekleyip duruyor.

Otelde takımın sokağa çıkma yasağı olacak ve odaya gizlice girip çıkarken yakalanan krampon avcısı olmamın imkanı yok. Mesleki itibarımı mahvetmekten bahsediyorum.

Onun yerine buna mahkum olduk. Kimse farkına varmadan alay ediyor, kızdırıyor ve baştan çıkarıyor.

Duyularımı harap ederken aynı zamanda şimdiye kadar katıldığım en baştan çıkarıcı ön sevişme oldu.

Buraya bir bakış. Oraya bir dokunuş. Dudaklarını ıslatmak için dilini çıkarması.

Gözleri vücudumda gezinerek bana ne yapmak istediğini söylüyor.

Ve evet, elbette gülüyor ve takım arkadaşlarıyla ayrı sohbetler yapıyor olabiliriz, ancak her zaman birbirimizin yüzde yüz farkındayız.

Telefonum yanımdaki çantamda titriyor. Ekranına baktığımda gülümsememle savaşıyorum.

Benimle dans pistinin ortasında buluş. Karanlık ve kalabalık, kimse görmez.

Drew'un bana baktığını görmek için başımı kaldırıyorum, gözleri yoğun, niyeti yüzünün çizgilerine açıkça kazınmış.

Ben: Dans mı ediyorsun?

Drew: Eğer ellerimin vücudunda dans ettiğini düşünüyorsan, evet.

Kim bilir ne hakkında hararetli bir tartışmanın içinde olan Dax ve Lisa'nın yanındaki yerimden , köşedeki yerinden bana en seksi gülümsemesini sunuyor.

"Hey?" diye soruyor.

Gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Biraz temiz hava alacağım. Geri geleceğim."

"Emin misin? Seninle gelebilirim," diye teklif etti ama çantasını almak için hiçbir hareket yapmadı. Güvendiğim boş bir söz.

"Ben iyiyim. Sen kal. bak."

Drew haklıydı. Dans pisti tıklım tıklımdı ve karanlık odanın üzerindeki flaş ışıklarıyla, kalabalık bedenler arasında kimin kim olduğunu anlamak açıkça imkânsızdı.

Mekânın merkezine doğru ilerlemem biraz zaman alıyor. Bedenler Latin ritmiyle hareket ediyor, kalçalar dönüyor, kollar havaya kalkıyor ve kendilerini ritme kaptırıyorlar.

Ve benim de aynısını yapmam uzun sürmüyor. Müziğe ayak uydurmak ve Drew'un beni bulmasını heyecanla beklemek.

Bana dokunmak için.

Beni öpmek için.

Elleri göbeğimin etrafında dolaştığında ve vücudunun sıcaklığı beni arkadan sardığında, nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Vücudum onun için o kadar hazırken beklentiyle o kadar gergin ki tek yapabildiğim ona yaslanıp gözlerimi kapatmak oluyor.

Hareket etmeye başlıyoruz. O ya da ben değil, sadece birlikte hareket ediyoruz. Elleri karnımda. Parmaklarım onunkilere dolanıyor. Vücudum onunkine tepki veriyor.

Biz konuşmayız. Müziğin sesini asla duyamayız. Bunun yerine, bedenlerimizle iletişim kuruyoruz. Dokunarak, hissederek, parmak uçlarımızla ve sessizlikle.

Dışleri boynumun açıkta kalan bir kısmını buluyor ve oradaki hassas deriyi sıyırdıktan sonra ağzını açarak öpüyor.

İğne.

Ateş ve buz.

Hayranlar

alevlendi.

Çıra yavaşça tutuşur.

Her parçam onun dokunuşu için ağrıyor. *Onun için*. Sadece gelmesini umduğum şey için. Ama arkamı dönmeye çalıştığımda beni yerimde tutuyor. Beni öyle bir tutuyor ki, vücudunun benimkine karşı verdiği inanılmaz hissin farkında ve bunu kabul etmekten başka çarem kalmıyor. Sırtıma değen göğsünün sıcaklığı, kıcıma bastırdığı sikiinin sertliği, yanlarımda aşağı yukarı gezinen ellerindeki sahiplenme.

Her dokunuş duyularıma bir saldırı.

Her dokunuş, içinde kaybolmak için sabırsızlandığım bir cazibe.

Kalçalarımız nabız gibi atan ritimle senkronize hareket ediyor. Bedenler her taraftan çarpıyor ama ben sadece onunkini hissediyorum. Sadece onu istiyorum.

Elleri hatlarımın haritasını çıkarırken ihtiyaç çaresizliğe dönüşüyor. Kalçalarımın aşağıya, hafifçe önüme ve uyluklarımın tepesine doğru, başparmakları göğüslerimin kıvrımının hemen altına degecek şekilde yukarı çıkmadan önce -ışkenceli rotalarına yeniden başlamadan önce.

Bu sefer döndüğümde beni durdurmuyor.

Ağızlarımız hemen birbirini buluyor. Dudaklar, dil, ihtiyaç ve açgözlülük çarpışıyor. Onun iniltisi benim nefesim oluyor. Onun dokunuşu benim uyuşturucu tercihim. Tadı başlı başına bir bağımlılık yaratıyor.

Ama ritim kreşendoya ulaştığında, tek algılayabildiğim bunun yeterli olmadığı -asla yeterli olmayacağı- çünkü ellerimiz birbirinin üzerindeyken bile hala daha fazlasını arzuluyorum.

Ortasında bulunduğumuz kalabalık, hissettiğimiz çılgınlığı besliyor.

Dillerimiz tekrar tekrar birleşirken bedenlerimiz hareket ediyor. Çaresizlik zorunlulukla birleşirken. Akıl yerini açgözlülüğe bırakırken.

Akıl, şehvete karşı savaşı kaybederken.

OTUZUNCU BÖLÜM

DREW

DAHA FAZLASINA İHTİYACIM VAR.

Dans pistinde dudakları. Vücudu benimkine karşı. Etrafımızdaki insanlar.

Daha fazla.

Onu tekrar görmek için neredeyse iki hafta bekledim ve ona dokunabilmem ama ona sahip olamamam zalim bir şaka gibi.

Çok daha fazlası.

Bu, açık bir yaranın üzerine yara bandı yapıştırmaya benzer. Anlık olarak yardımcı olacaktır, ancak uzun vadede saldırıyı durdurmayacaktır.

Nasıl daha fazla alabilirim?

Arzu beslemenin bir yolunu ararken Brexton alt dudağımı hafifçe çekiştiriyor. Taşaklarımdaki ağrıyı ve onun bana tamamen sahip olma coşkusunu hafifletmek için.

Elimi vücutlarımızın arasında gezdiriyorum ve eteğinin kenarından içeri sokuyorum. Çok yumuşak ya da hoş bir hareket değil ama parmaklarım onun kaygan, ılık, ıslak yarığını bulduğunda hemen boşalıyorum.

Odaklanmaya çalışıyorum. Müziğin ritmine. Omuzlarıma batan parmaklarına. Onu nasıl tatmin edeceğime. Ama parmaklarımı ileri geri hareket ettirirken onun beni sarmaladığını hissetmekten başka hiçbir şeyden haberim yok.

Hay sikeyim. Yanılmışım.

Brexton söz konusu olduğunda arzu azalmaz. Bir dahaki sefere kadar sizi oyalayacak bir tat yoktur. Sadece ona ekleme yapmak vardır. Sadece şimşek çakar ve sizi gezintiye çıkarır. Ona tekrar ihtiyaç duymadan önce sadece geçici bir zevk vardır.

Ve lanet olsun ona yine ihtiyacım var. "Gel," dedim Brexton'a. Elim kalçalarının arasından çekip hiçbir açıklama yapmadan elini tuttum ve onu dans pistinden kulübün arka tarafına doğru götürdüm.

Adamların bizi görmesinden endişelenmeli miyim?

Evet.

Öyle miyim?

Hayır.

Aklımda sadece tek bir düşünce var, önemsedığım tek bir kişi.

Brexton, mükemmel kıcını ve ona bağlı her kıvrımı öne çıkaran o cehennem kadar seksi kıyafetiyle.

Dudaklarının tadı şarap gibi olan ve öpücükleri başlı bir bağımlılık olan Brexton.

Ben gidebileceğimiz herhangi bir yer ararken o karanlık koridorda arkamdan tökezleyerek ilerliyor.

"Ne var? Drew? Sen ne-"

Sırtını duvara yaslayacak şekilde dönüyorum ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp kelimeleri çalıyorum. Bu sefer öpüşmemizde öfke var. O kadar şiddetli bir ihtiyaç ki bunu kelimelere dökemiyorum -ifade edemiyorum- ve bu yüzden onu öpmek sahip olduğum tek yol.

"Senin derdin ne?" diye soruyor, hava almak için ayağa kalktığımızda elleri gömleğimin içinde. Şu anda o da benim gibi hissediyor olmalı.

Bir tek ben olamam.

"Sorun nedir?" Homurdanıyorum. "Sorun *sensin*." "Ben mi?" Gülüyor.

"Lanet olsun. Evet, sen." Dudaklarım yine onunkilerin üzerinde. Ellerim tekrar eteğinin altından kaymak ve tenine dokunmak için kaşınıyor. "Sana doyamıyorum ve bu çok sinir bozucu."

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve müziğin hemen üzerinde fısıldıyor. "Bu ikimizi de yapar."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum -gözlerim kararmış, dudaklarım kıvrılmış- ve onun da bu gece benim kadar acı çekmesine bayılıyorum. Ve tekrar harekete geçiyoruz. Çalışanların soyunma odasına ulaşana kadar kapı kolu üstüne kapı kolu denerken, onun eli benim elimde koridorda ilerliyoruz. Kapı açıldı ve hiç düşünmeden onu içeri çektim. Küçük ve boğucu, loş ve boş, ama kapı sağlam olduğu ve kilit yerinde durduğu sürece önemli olan tek şey bu.

Tekrar ona yaslandığımızda bir kahkaha atıyor. Onun elleri pantolonumun düğmelerini açarken ve benim ellerim onun eteğini yukarı çekerken dudaklarımız tekrar birbirini damgalıyor.

"O senin burada olduğunu biliyordu ama ben bilmiyordum," diye mırıldandıktan sonra dişlerimle alt dudağını çekiştirdim.

Parmaklarım kalçalarının arasına dalıp onu birkaç dakika öncesinden daha ıslak ve hazır bulduğunda bir inilti çıkarıyor ve Tanrım, daha fazla sertleşmemin imkanı yok. Zaten yeterince acı veriyor.

Sikimi serbest bırakıyor ve elini etrafına sarıp sıktığında inliyorum. "Bunu profesyonelce yapmaya çalışıyordum." Alt dudağımı emiyor, nefesi daralıyor, göğüs uçları göğsümde sertleşiyor. "İkimiz de çalışıyoruz. İkimiz de-"

Bacakları etrafımı saracak, sırtı duvara dayanacak ve sikim göbeğine baskı yapacak şekilde onu kaldırdığımda sözleri kesiliyor.

Aynen öyle. Bu onun Justin hakkında konuşmayı bırakmasını sağlar.

"Profesyoneller için bu nasıl?" Onu aşağı indirip içine doğru iterken soruyorum.

Vücudum onun sıkı, sıcak ısınısını hissedince

elektrikleniyor. Sersemledim.

Nutkum tutuldu.

Lanet olası tükenmiş.

Duyguların etkisiyle başını arkaya yaslarken çıkardığı inilti ve açıkta kalan boynu başlı başına bir baştan çıkarıcı.

Ama baştan çıkarılmaya ihtiyacım yok. Brex tarafından değil. Hayır. O bunu zaten yaptı. Tek yapmam gereken hissetmek.

Ve hareket etmeye başladığımda, bu gerçeklik hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Yüce İsa.

Seksimizde güzellik yok. Kibarlık yok. Tatlı sözler yok. Sadece saf, katıksız ihtiyaç var. Sadece açgözlülükle birleşen arzu. Sadece daha fazlası için açlık var.

Biraz daha.

Ondan.

Bende

n.

Bizden

Tırnakları tenimi çiziyor. Dişleri köprücük kemiğime batıyor. Topukları kalçalarımı kazıyor.

Onun doruğa ulaşmasını sağlamak için kontrolümün her zerresini kullanıyorum. "Drew," nefesi sığlaşıırken ve amı kasılırken pantolonunu çıkarıyor. Hızımı arttırıyorum.

"Drew." Şimdi parmakları daha sıkı kavrarken bir inilti.

Ayak bileklerini kığımın üzerinde kilitleyip kalçalarını benimkilere doğru savururken boğuk bir çığlık atıyor.

Onun orgazmını hissedebiliyorum. Sikimin etrafındaki sıkı tutuşunu. Kaslarının etrafımda titreşmesini. Uyarılmışlığı taşaklarımdan aşağı damlıyor.

Ve lanet olsun. Bu beni uçurumun kenarına itmeye yeter.

Gerçi çok fazla sürmezdi, çünkü çok ince bir ipliğe tutunmuştum ve şükürler olsun ki koptu.

Düşüncelerimi kaybediyorum. Nazik olmayı unutuyorum. Tek odaklanabildiğim şey, acı verecek kadar sıcak olan lanet olası his dalgası ve onun yakıcılığını yatıştırmanın tek yolu boşalmak. Tüm gerçeklik duygumu kaybetmeden, o anın içinde kaybolmadan önce birkaç kez daha içine giriyorum.

Ona.

Ve kendimi onun benden çektiği deliliğe kaptırmadan önce aklımdan geçen son düşünce şu: *Bunu şimdi anlıyorum.*

İnsanların bunun için neden savaşa girdiklerini anlıyorum. *Bunun için.* Bunu kurtarmak için.

Başımı sallayarak yüksek sesle gülüyorum ve dudaklarımı bir kez daha onunkilerin üzerinde gezdirdikten sonra onu yere bırakıp geri çekilerek ona bakıyorum. Dudakları şişmiş, saçları vahşi ve gözleri canlı.

Ve ben de aynısını yapmak için ne kadar ileri gideceğimden endişeleniyorum. Brexton Kincade'de bir şeyler var.

Ve bu beni çok korkutuyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BREXTON

mesaja tekrar bakıyorum ve öfkelenmemeye çalışıyorum.

Bu geceyi iptal etmek zorundayım. Özür dilerim. Beklenmedik bir şey çıktı.

Tek kelimelik cevabımı yazıyorum ve bir öylece bakıyorum, tonun bir metinden çıkarılamayacağına şükrediyorum. Ya da belki duymasını isterdim. Hayal kırıklığını. Üzüntüyü. Hayal kırıklığını. Oturma odama bakıyorum - yanan mumlara ve sıcak tutulan yemeğe- ve gönder tuşuna basmadan önce sönmenden nefret ediyorum.

Ben: Tabii.

Drew: Anlayışınız için teşekkürler.

Tekrar okudum ve bacaklarımdaki jartiyerlere bağlı çoraplara bakıp iç geçirdim.

Onun için giyindim. Bugün Agent Provocateur'de bir saat geçirdim ve şu anda giydiğim ipek, dantel ve topuklu ayakkabılar bunu kanıtıyor.

Onun için yemek yaptım - oysa yemek yapmak nadiren zaman ayırdığım bir şeydir. Özel bir akşam planladım, çünkü onu seyahatinden sonra evinde ağırlamak istiyordum. Daha önce tarlaya dokunmamakla ilgili mesaj attığında oldukça üzgün görünüyordu ve ben de bunun -ben ve romantik bir akşamın- iyi olabileceğini düşündüm.

acısını hafifletmeye yardımcı olur.

Komik olan ne? Bunu yapmayı düşünmüştüm. Bir anlamda kendimi onun için ortaya koyuyordum. Hızlı ve azgın bir seks yapmak için buluşmamızdan daha fazlasıydı.

Bu ona bundan daha fazlasını istediğimi göstermenin bir yoluydu.

Onca endişe, devam etmem gerektiğine dair onca moral konuşması, onca planlama ve ne için? için mi? Tekrar ganimet çağrısına konmak için mi?

Sadece kutu mu?

Ne kadar üzgün olduğumu saklamaya çalışırken bıkkın kahkaham boş dairemde yankılanıyor.

" kaybediyorsun, Brex."

Belki de ailesiyle ilgili bir şeydi. Ama durum böyle olsaydı, beni terk etmesini daha anlaşılır kılacak bir şey söylemez miydi? Ben söyledim, biliyorum.

İhtiyaç duyan yanım ona ne olduğunu sormak isterdi. İnatçı yanım ise bunu reddediyor.

Birincisi olmayı reddediyorum. Muhtaçlık kendi düşüncelerimde olabilir, ama asla doğrudan değil. Gözlerim yaşıyor ve hayal kırıklığını ve fazla düşünmüşlüğüme atmaya çalışırken başımı sallıyorum. Ama böyle giyinmişken ve ortam baştan çıkarmaya hazırken bunu yapmak oldukça zor.

Tezgâhın üzerinde soluduğum şarap şişesini kaptım, topuklarımı tekmeledim ve zerre kadar zarafet göstermeden kanepeye uzandım.

"Görünüşe göre sadece sen ve ben kaldık," diye mırıldanıyorum şişeden bir yudum almadan önce.

Başımı koltuğuma yaslayıp gözlerimi bir süreliğine kapattığımda, ilk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Gülüyorum, sonra birkaç dakikalığına kendime gülünç derecede acınası olma izni veriyorum.

Buna izin var, değil mi?

Miami'deki kulüpte birbirimizi gördüğümüzden beri bunu dört gözle bekliyordum. Ben Kuzey Carolina'dayken birbirimize gönderdiğimiz flört mesajlarından beri ve onun Perşembe gecesi haftanın maçına kısa bir dönüşü vardı.

Belki de sorun budur.

Belki de ben ondan daha fazlasını istiyordumdur. Bu daha önce başıma gelmedi değil. Micah ile ilgili tüm işaretleri yanlış okudum. Onun da aynı şeyi yaptığını düşünerek hemen atladım ama daha sonra onun ve benim arkadaşlarıma benim çok yapışkan ve her yerde olduğumdan yakındığını öğrendim. Sanırım benim her yerde olmam, benimle çıkarken başka kadınlarla her yerde olmak istemesine engel oldu.

İç çekiyorum ve Merlot'dan uzun bir yudum daha alıyorum.

Ama Drew hakkında yanılmadığımı biliyorum. Yanılıyor olamam. Miami'de bana nasıl baktığını gördüm. Öpücüklerindeki niyeti hissettim. Sabah telefonda onun sesini duydum ve içindeki gülümsemeyi . Okudum ve

Ortak metinlerimizi tekrar okudum ve orada olmayan bir şeyi görmediğimi biliyorum. Her şey doğal bir şekilde ilerliyormuş gibi hissederken daha fazlası olmasını dilemiyorum. Tüm bunlar aramızda seksten daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Belki de itiraf etmekten korkuyordur.

Bu gecenin amacı bu muydu? İşlerin çok hızlı ilerlediğini fark etti ve bu yüzden geri adım atmanın ve bunun sıradan bir flörtten başka bir şey olmadığını yeniden vurgulamanın ince bir yolu muydu?

Aramızdaki şeyin daha fazlası olduğu fikrine sahibim. Öyle olduğunu biliyorum. Kendimi koltuktan kaldırıyorum, parmaklarımı yalıyorum ve ilk mumun alevini parmaklarımı birbirine sıkıştırarak söndürüyorum. Keskin acı bana dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyor. Geri adım atması gereken kişi ben olmalıyım. Drew'un son dakikada randevumu iptal etmesi, aklımı ve *kalbimi* kontrol altına almak için mükemmel bir an. Onun haklı olduğunu, on adım sonrasını planlarken anın bizi yönlendirmesine izin verdiğimi fark etmek için ideal bir zaman. Gençken kalbimi bir tepside sunduğum çocuğa aşık olduğumu kabul etmekte sorun yok. Ama artık çocuk değiliz. Yetişkinleriz. kendi hayatlarımız ve paylaşmadığımız sorunlarımız var.

Aslında, bu bakış açısından, Drew ve benim fiziksel olmaktan öte bir şey olmadığımız açık. Elbette, iç çamaşırlarımı giydim ve güzel bir akşam yemeği planladım, ama bu sadece bir seks görüşmesi için vitrin süsü değil mi? Şehirde bir gece geçirdikten sonra bunu yapmadık. Aslında, hiç yapmadık. Bunun bana aramızdaki ilişkiyi anlatmaya yetmesi gerekmez mi?

Bu yutulması zor bir hap mı?

Bir içki alıyorum ve kuvvetle başımı sallıyorum. *Tabii ki öyle.*

Ama sanırım kendimi geri adım atmaya ve önceliklerimi yeniden belirlemeye zorlamak için tam da ihtiyacım olan şey bu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

BREXTON

"NEDEN SİZİN OLMAYAN MÜŞTERİLERİN AVUKATLIĞINI YAPTIĞINIZI SORABİLİR MİYİM?" Raptors'ın genel müdürü Neil Milton sandalyesinde arkasına yaslanmış, parmaklarını önünde birleştirmiş, gözleri lazer gibi bana odaklanmıştı.

Aramızda her zaman iyi bir uyum vardı. Öyle olmasaydı ona asla bu şekilde yaklaşmazdım ama birkaç oyuncu hakkında fikrimi sorduğunda fırsat doğdu ve ben de balıklama daldım. Şimdi ya batacağız ya çıkacağız.

Bir GM'in başka bir oyuncu adına yaptığım müdahaleye nasıl tepki vereceğine dair değerlendirmemde haklıydım. En azından bu konuda içgüdülerime güvenebilirim.

Güvenmediğim şey, Miami'deyken oynadığı yüksek baskılı oyun nedeniyle ona hala kızginken Hobbs'u neden en başta gündeme getirdiğim.

Yine de Neil fikrimi sordu ve ben de iyi bir dostluğum olan bir GM ile suya bir parmak sokacağımı düşündüm.

"Yanılıyorsunuz. Onları savunmak zorunda değilim. Daha çok Şah'ı hareket ettirirseniz satranç taşlarının nasıl düşeceğini gösteriyorum."

Sözlerimi çiğnerken başını sallıyor. "Ama Hobbs hakkında yaptığın açıklama -seni istediği- gün gibi ortadaydı."

"Hobbs'un benimle temasa geçtiği konusunda size karşı dürüst davranıyorum. Benim bilmediğim nedenlerden dolayı Kaliforniya'da oynamak istediğini söyledi."

"Neden sana yaklaştı?" Neil soruyor.

"Menajerinin bu yolu izlemediğini ama benim orada bağlantılarım olduğunu bildiğini ve takas edilmek için başka bir yol denemeye karar verdiğini söyledi." Kalemimi yere bıraktım ve bakışlarımdan geri adım atmadım.

"Yine de o senin müvekkilin değil ve hala karşımda duruyorsun."

"Sizi temin ederim ki bu olayın ortasında kalmak isteyeceğim son şeydir. Karşınızda duruyorum çünkü bir geçmişimiz ve iyi bir çalışma ilişkimiz var. Oyuncularla ilgili fikrimi sordunuz ve bunun tamamen dışında kalmayı tercih etsem de dürüst olmaya ve duyduklarımı size aktarmaya karar verdim. Söylediklerimi doğrulamak için oyuncularınızla konuşun. Bakalım onlar ne diyecek. Ama Justin herkese bir ayağının dışarıda olduğunu söylüyor. Olgunlaşmamışlığı ortaya çıkıyor ve takım arkadaşları bundan memnun değil. Ayrıca, bu takımda oyuncularım var. Raptors'ın başarısı onların başarısı demek." Omuz silkiyorum. "İsteyeceğim son şey, Finn Sanderson müvekkilinin istekleri doğrultusunda hareket etmeye karar verirse, onun yaklaşan sözleşme görüşmelerinde gafil avlanmanızdır."

"Bunda senin için bir şey olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Dediğim gibi, hem takımda hem de Kaliforniya'da bir takasla buraya gelebilecek müşterilerim var."

"QB MI?"

Gözlerimi kısıyorum ve ona başımı sallıyorum. "Kanatlarda oturan olağanüstü bir oyun kurucun varken neden bir oyun kurucuya ihtiyacın olsun ki?"

"Bowman?"

Başımı salladım. "Evet, Bowman."

"Şimdi de onu mu temsil ediyorsun?" Kıkırdıyor.

Başımı salladım. "Hayır, ama adamın neden vurulmadığını anlamıyorum."

"Sebepleri var."

"Babasının on yıl önce yapmış olabileceği ve kariyeriyle hiçbir ilgisi olmayan bir şey gibi mi? Bu tür nedenlerden mi bahsediyorsun?"

"Bu, konuşmamızda sana çizgiyi aşmaya başladığını söylediğim andır, Brexton."

Oturduğum yerden kalkıp konferans salonunun en ucuna doğru yürüdüm, kafam karışmıştı ve kişisel duygularımı bu durumun dışında tutmaya çalışıyordum. "Anlıyorum, ama onu bir maçtan sonra antrenman sahasında gördünüz mü? Karanlıkta durup onu izlediniz mi? Saat gecenin dokuzu olur ve o orada çalışır. Kolu lazer gibi. Şans verildiği zamanki istatistikleri inanılmaz. Arkadaşlarından duyduğum kadarıyla sadece oyunu sevdiği için oynuyor."

"Ve siz tüm bunları onun antrenman sahasında çalışmasını izleyerek mi ortadan kaldırdınız?"

"Hayır. Onu bir kez gördüm ve sonra araştırdım. Neden ışıkların altında ve altmış bin kişilik bir kalabalığın önünde değil de karanlıkta olduğu konusunda kafam karışmıştı."

"Peki onu araştırdığında ne bulduğunu düşünüyorsun?"

"Ekibinizin bir sonraki liderini buldum."

Sırf benimle dalga geçmek için gülüyor. "Tavsiyeniz için teşekkür ederim ama bunu yapan bir sürü danışmanım var."

"Olması gerektiği gibi." Konferans odasındaki masanın etrafında dönüp kenarına oturuyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hobbs iyi ama hâlâ öğreniyor. Yaptığı hatalar genç, deneyimsiz ve bunu kabul etmek istememesinden kaynaklanıyor. Üniversitede böyle şeyler yanına kâr kalabilir ama burası NFL. Ya öne çıkar ve liderlik edersin ya da takımlar yoluna devam eder. Ve kabul edelim, son iki maçı kaybettiniz çünkü o doğru düzgün liderlik yapmıyor. Duyduğuma göre çocuklar Bowman'a saygı duyuyor. Gösterişli biri değil ve çok çalışıyor. Buna saygı duyuyorlar."

Milton kalemini masaya vuruyor ve sandalyesini geri çekiyor, bu konuşmanın bittiğine ve haddimi aştığıma dair kesin bir işaret. "Seni anlıyorum ama ben daha çok bu konuşmanın geldiğiyle ilgileniyorum."

"Yetenekli bir oyuncunun boşa gittiğini gören bir menajerden geliyor. Daha fazlası değil. Daha azı değil."

"Ve siz de böyle bir oyuncunun avukatlığını üstlendiniz."

Burada yaratmaya çalıştığı anlatıya hapsolmak istemediğim için kıkırdıyorum. "Hayır. O kadar çok işe yarar parçası olan, o kadar çok kullanılmamış yeteneği olan bir takım görüyorum ki, onları şampiyonluktan alıkoyan oyuncular değil, yönetim olacak."

"Bunun beni aşağılaması gerektiğini düşünüyorum." Gülümsüyor ama şansımı yeterince zorladığımı biliyorum.

"Hiç de değil." Ayağa kalkıyorum ve dizüstü bilgisayarımı toplayıp çantama koyuyorum. "Her zamanki gibi, zaman ayırdığınız ve ilginiz için teşekkür ederim."

"Tıpkı temsil etmediğiniz müvekkillerle ilgili istemediğiniz tavsiyelerinizi yaptığım gibi."

"Sadece , Neil. Her şey pazarlık değildir." Başını sallayarak ayağa kalkarken kahkahası zengin ve gürültülüdür.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BREXTON

"Bugün RAPTORS'un ofisindeydiniz." Drew'un sesi telefon hattından yüksek ve net bir şekilde geliyor. Vücudum bu sese karşı içgüdüsel bir tepki veriyor.

Ne yazık ki kalbim de öyle.

"Öyleydim. Neil ile bazı konular hakkında bir görüşmem vardı."

"Bana bir mesaj atabilirdin. Daha sonra buluşabilirdik." "Hemen sonra gitmem gereken başka bir toplantım vardı."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor ve sonra hattı sessizlik kaplıyor. "Dün telefonlarıma cevap vermedin."

"Yine işle meşgulüm." Ofisimin kapısına doğru ilerledim ve . Dün aradığında açmamak çok zordu, beni daha sonra görmek istediğini söyledikten sonra onu geri aramamak çok zordu ama kendi iyiliğim için bir adım geri çekilebileceğimi kendime kanıtlamam gerekiyordu. "Her şey yoluna girdi mi?"

"Tamam mı? Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Uçuştan eve döndüğünde buluşacaktık.

İptal etmişsin. Bir işim çıktı dedim."

Ağır ağır iç geçiriyor ve ben bunu anlamamaya çalışıyorum. "Evet. Evet. Özür dilerim. Sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

Ama başka bir şey söylemiyor.

"Ama her şey yolunda gitti?" Adamların bira içmek için bara gitmek istemesi gibi önemsiz bir şey yüzünden ekilmediğimi bilmek isteyerek soruyorum. Yapıp yapmaması umurumda değil ama daha önce benimle plan yapmışken bunu yapamazdı.

"Her şeyin kadar iyi."

"Yani?"

Kıkırdıyor. "Yani bazı şeyleri yalnız bırakmak daha iyidir, Brexton." Ve sessizce kalbime bir hançer sapladı.

Dün mesaj atıp gelip gelemeyeceğini soracak ya da beni arayıp neden soracak kadar , ama onun için yeterince iyi değilim.

açmak için.

"." Başımı salladım ve bundan incindiğim için nefret ettim. Ama geçen geceki aydınlanmamdan sonra beklediğim şey bu değil miydi? Geçmişimiz, ortak tarihimiz yüzünden kendimi Drew'a daha yakın hissediyorum. Oyunun bu aşamasında başka biriyle olsam ona daha mesafeli duracakken onu tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Ve tüm bunları bilsem bile, birlikte geçirdiğimiz zamanın tam olarak *seni tanımak* olmadığını kabul etmek zorundayım. Daha çok *vücudunu tanımakla* geçti.

Kimyamız son derece çılgın olsa da ve ondan gerçekten hoşlansam da, şu anda sadece birlikte uyuyoruz.

Bundan daha fazlası olmadı. Ve ben bundan daha fazlasını hak ediyorum.

"Sorun ne Brex?" diye soruyor.

"Aklımda çok şey var."

Konuşmada bir değişim var. Burada oturup onu beklemediğimi fark ettim.

"Tamam. O zaman gitmene izin vereceğim. Seni tekrar görmeyi çok isterim."

Bu kelimelerin içimde bir sızıya ve yanmaya neden olmasından nefret ediyorum. Bir noktada teslim olacağımı bilen acı tatlı bir acı.

"Bir yolunu ." O görmese de gülümsüyormuş gibi .

Yürümek için ince bir çizgi. Bir sürtük gibi görünmemek ya da öyle olduğumu hissetmemek. Bir ganimet çağrısı olmaktan, bunun sadece seks olduğunu kabul eden ve asla konuşmayan korkak bir kadın olmaktan daha fazlasını hak ediyorum.

İkisi de beni tamamen tatmin etmiyor.

Belki de istediğimin bu olup olmadığını anlamak için birkaç güne ihtiyacım vardır.

Yine de, onunla telefonu kapattığım anda bu kararımdan pişman olacağımı ve onu özleyeceğimi biliyorum.

"Hey, Brex? Bir şey mi kaçırıyorum?"

Hayır, sorun kaçırdığım şey. "Ne demek istiyorsun?" Saf gibi davranıyorum.

"Dün telefonlarıma cevap ve şimdi de Ne yaptığını bilmiyorum."

Kendimi koruyorum.

Kalbimi koruyorum.

Başkaları için endişelenmek yerine bir kez olsun kendimle ilgilenmek. Bu yeterli değil mi?

"Bak, haklısın sana mesaj atabilirdim, ama ne için? Benimle tekrar birlikte görünmekten utanman için mi?"

İç çekiyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Seninle birlikte olduğum için utandığımı mı? Sen aklını mı kaçırdın, Brex? Seni tüm dünyaya göstermek istiyorum ama bu -sen ve ben- dış baskı olmadan da yeterince karmaşık."

Onu telefonun diğer ucunda hayal edebiliyorum. Elleri saçlarının arasında dolaşıyor ve hayal kırıklığı o muhteşem yüzünün çizgilerine kazınmış.

Ama sözleri kulaklarıma çarptığında ve ben onları işlediğimde aniden biraz daha uzun oturuyorum. Düşündüğüm şeyi mi söylüyor? Daha fazlasını istiyor ama oraya nasıl ulaşacağından emin değil mi?

Ama neden? Nasıl? Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki ama hepsi gardımı düşürüyor ve ben bunu henüz yapamam. Hâlâ bu *karmaşık bahaneyle* beni kısmen uzaklaştırıyormuş gibi hissederken ona daha fazla izin veremem.

Ben de buna odaklanıyorum. Çözmemiz gereken ve onun gözünde engel gibi görünen tek şeye. "Neden karmaşık? *Nasıl?* Birlikte olduğumuzda sadece *seni* görüyorum, senin için neden aynı olmadığını anlamıyorum."

"Bizim bir geçmişimiz var."

"Hayır. *Ailelerimizin* bir geçmişi var. Babalarımızın var. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok," diyorum ve babamın yorumlarını hatırlıyorum. On yedi yaşındaki Drew tarafından yapılan suçlamalar hakkında ve onun ne olduğunu düşündüğünü merak ediyorum.

"Dediğim gibi, karmaşık," diye mırıldanıyor.

"Aile her zaman karmaşıktır. Ama günün sonunda, burada bir şey var ve daha başlamadan zarar göreceğimi biliyorsam buna yatırım yapmaya istekli değilim."

"Bu konuda asla bir garanti yoktur."

"Biliyorum ama ..." Ofisin bir ucundan diğerine koşturuyorum, sinirli ve birbirimizi yeniden bulamadan Drew'u kaybedebileceğimden korkuyorum.

"Brexton." Sadece adımı söylüyor ama içinde o kadar çok duygu var ki onun da aramızda bir şeyler olduğunu hissettiğini biliyorum. Ama bir şeyden korkuyor ve korkmamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum. "Senden utanmıyorum," diye fısıldıyor.

"Geçen gece beni iptal ettiğinde çok üzüldüm. Acil bir durumun olduğunu biliyorum ama beni hayatının bazı alanlarında isteyip bazılarında istemiyormuşsun gibi hissediyorum ve benimkinin açık bir kitap olduğunu düşündüğümde bu benim için çok zor. Yani, anlıyorum, yıllar sonra yeniden bir araya geldik. Ama bana göre

Farklı bir yakınlık seviyesi çünkü birbirimizi yıllar öncesinden tanıyorduk. Arkadaştık. Arkadaşız."

"Yani ailene görüştüğümüzü söyledin mi?" *Hiç şansım yok.* Tereddüt ediyorum ve o da nedenini biliyor. "Söylemedin, değil mi?"

Ve beni yakaladı. Onu neyle yargılıyorsam, ben de aynı şeyi yapıyorum.

"Yapmadım, hayır," diye itiraf ediyorum.

"Neden olmasın?"

"Neden korktuğumu bilmiyorum. Sanki bunu yaparsam sana bu kadar çabuk aşık olduğum için benimle dalga geçeceklerinden korkuyorum."

"Bu da beni evimde geçmiş hakkında konuşmadığımızı söylediğim o ilk geceye geri götürüyor."

"Ama geçmiş bizim kim olduğumuzdur, Drew. Geçmiş bizi yarattı ve zamanın bu noktasına getirdi ..." Boğuk bir çığlık atıyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor.

"Gördün mü? Karmaşık."

"Öyle, ama aynı zamanda basit. Yaşamamız gereken kendi hayatlarımız var. Geçmişimiz, tarihimiz, babalarımız bize sahip olamaz. Biriyle çıkmak yeterince zorken, son dakikada randevularını iptal eden ama nedenini açıklamayan biriyle çıkmak daha da kötü. Bu bana senin için sadece istekli bir bedenmişim, önemsizmişim gibi hissettiriyor ve açıkçası bundan daha fazlasını hak ediyorum." *Yirmi altı yaşındayım. Bundan daha fazlasını istiyorum.*

"Biliyorsun, Brexton." Boğazını temizler ve iç çeker. "Çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Yani seni görmezden gelmediğimi anlayabiliyor musun? Sadece bazı şeyleri çözmeye ihtiyacım var."

Tıpkı her parçam bana bunun çok erken olduğunu söylerken, şimdiden sana sırılsıklam aşık olmam gibi, Drew Bowman. O kadar dengesizleşmeden önce dengemi bulmalıyım ki incineyim.

Aşkta hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyorum. Aşk mı? Tanrım. Bu düşünce bile başlı başına dizginleri neden biraz çekmem gerektiğini açıklıyor. Neden ikimizin de bu işte birlikte olduğumuzdan ve aynı şeyleri istediğimizden emin olmam gerekiyor.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DREW

Sana bu kadar çabuk aşık olduğum için benimle dalga geçecekler.

Brexton'ın sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

Beni yiyip bitiriyor. Bunları söylediğinin farkında değil miydi?

Bilinçaltının bir sürçmesi miydi?

Ama bunları söyledi ve açıkta kaldılar. Artık nerede durduğunu biliyorum, bunun için teşekkürler. Ben de burada onun hakkında aynı şeyleri düşünerek biraz delirdiğimi sanıyordum.

Böyle bir şey nasıl olur?

Ergenlik çağında biriyle tanışıp, hayatının ilerleyen dönemlerinde onunla yeniden bağlantı kurup, bunun bir kader olduğunu nasıl anlayabilirsin?

Öyle mi demek istedin? Orosu çocuğu.

Bu nasıl mümkün olabilir? Neden bu şekilde düşünüyorum? Ve daha önce hiç böyle düşünmemişken bunu nasıl kabul edebilirim?

Futboldu. Aileydi. Hayatta kalmaktı. Ve şimdi de *onu* becermek.

Brexton Kincade.

Ve bir şekilde, bunu tekrar düzeltmem gerekiyor.

Işıklarda hızımı yavaşlatıyorum ve yaya işaretinin değişmesini ve trafiğin durmasını bekleyerek olduğum yerde koşuyorum.

Ondan utandığımı sanıyor. Bu çok komik.

Erkeklerden biri onun hakkında her yorum yaptığında aklımı kaçırdığının farkında değil mi? Ona yapmak istedikleri şeyler hakkında? Onun benim olduğunu herkesin bilmesini istediğimi bilmiyor mu?

Çünkü o benim.

Keys'teki o ilk öpücükten beri öyle ya da böyle değil miydi? Sanki onu tekrar görmek, onunla tekrar birlikte olmak, fark etmediğim bir şeyi doğruladı.

Brex'in azmi. Enerjisi. Herkes aynı fikirde olmasa bile doğru olana olan tutkusu.

Pek çok kişinin anlamadığı kuru zekası ve çok güldüğünde burnundan soluması. Çok sevimli.

Hak etmedikleri halde herkese ve her şeye gösterdiği nezaket ve şefkati unutmuşum. Ben de gençken bunu kesinlikle hak etmiyordum ama o yine de bana lütufta bulundu. Ama şimdi onu gördüğümde, onunla vakit geçirdiğimde hatırlıyorum.

Bir de bariz olanı var. Görünüşü. Güzelliği. Eskiden olduğu utangaç kız hakkında hiçbir fikri olmayan herkesin görebileceği yüzey. O kız nasıl bu inanılmaz kadına dönüştü? Bu kadar doğal, seksi bir özgüvene sahip olan?

Tüm bunlar, tüm bu özellikler, başkalarında eksik bulduğum halde onda sevdiğim şeyler.

Çıktığım her kadında ondan bir parça aradım.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve benden birkaç adım ötede duran kadın, kendi kendine konuşan çılgın adamdan kaçınmak için bebek arabasını biraz daha uzağa itiyor.

Ama Brex'in sözlerini duyuyorum.

Sanırım ne demek istediğini anladım.

Ve ilk seferinde bunu belirtmemiş miydi? İşleri tersinden yaptığımızı. Önce çıkmanız, sonra da yatmanız gerektiğini mi?

Belki de onu duyduğumu göstermenin zamanı gelmiştir.

Bunu yapmak beni öldürecek -kendimi ondan mahrum bırakmak- ama belki de işleri yavaşlatmamın zamanı gelmiştir.

Belki de her şeye sarhoş öpücüğü olmadan başlamanın zamanı gelmiştir.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Cumartesi günü seni alacağım. Sabah 9'da hazır ol.

Metne bakıyorum ve içime yayılan heyecandan titriyorum.

Konuşmamızın üzerinden dört gün geçti. Çok fazla şey söyleyip söylemediğim, çok fazla zorlayıp zorlamadığım ve nihayetinde onu korkutup korkutmadığım konusunda stres yaptığım dört gün.

Yani, sadece birkaç kez birlikte olduk ama yine de ... Sanırım söylediğim şeyi söylemem gerekiyordu. İçimi rahatlatmaya ve içimi dökmeye ihtiyacım vardı.

Ya şimdi bu? Şifreli bir mesaj. Meşgul olmadığımı dair bir varsayım. Meşgul değilim.

Ama öyle olsaydım, sanırım nasıl özgür olacağımı bulurdum. Cevap vermek için telefonumu elime aldığımda sırtışım kocaman oluyor.

Ben: Biraz talepkarız, değil mi?

Birinin burada sorumluluğu alması gerekiyor. 9'da hazır ol. Bütün gün gitmeyi planla.

Ben: Nereye gittiğimizi sormama izin var mı?

Hayır.

Ben: Nasıl giyinmeli?

Bir mayo. Bir ceket. Dışarıda olacağız.

Ben: Başka bir şey var mı?

Günü seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Ve eğer tarih yeterli değilse, o son satır yeterliydi.

Orada oturup ona bakmam gerekenden çok daha uzun süre bakarken kendimi aptal gibi hissediyorum ama umurumda değil. Bir randevuya çıkıyoruz ve içimdeki baş döndürücü kadın sabırsızlanıyor.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BREXTON

11 yıl önce

"DREW elini havaya kaldırıyor ve Dekker ile ben birbirimize bakıp gözlerimizi deviriyoruz.

Sikişme olayı bu yolculukta yeni. Görünüşe göre, Drew artık bir ergen ve bu da çok fazla *sikiş* derse havalı olduğunu düşündüğü anlamına geliyor.

Dekker bunu bir iki kez denedi ama sonra hemen etrafına bakındı. Annem ve babam bizi bunu söylerken yakalasalar öldürürlerdi.

"o?" Dekker ayaklarını masaya dayayıp bir avuç patlamış mısır alırken sorar ve bunu yaparken bir kısmını yere düşürür.

"Şu bak." Televizyondaki kolej futbol maçını işaret ediyor.
TELEVIZYON.

"Kim? Az önce gol için Hail Mary atan adam mı?"
Dekker gülerek soruyor. "Bunu mu diyorsun?"

"Bu konunun dışında," diyor Drew kanepeye uzanırken. "Onun hakkında ne ?" diye soruyorum , çaresizce herhangi bir bölümünde olmak için bu

Çünkü Drew beni fark etmek zorunda kalabilir. Yani, Dekker uzun bacakları ve neredeyse memeleriyle ondan bir adım ötedeki kanepede otururken, ben burada bir marangozun rüyası gibi oturuyorum - bir tahta kadar düz ve ray gibi.

"Tanrı aşkına, o QB'nin yaptığı gibi kaskıma bir kızın baş harflerini yazarken beni yakalayamazsınız. Tam bir ahmak."

Hepimiz ekrana bakar ve oyun kurucunun tekrar gösterilmesini bekleriz. Gösterildiğinde ise kaskının arkasında "K♥J" yazdığını görüyoruz.

"Belki de onu seviyordur," diyorum.

Drew homurdanıyor. "Futbol sahasında bu tür bir aşka yer yok."

Dekker, Drew'un yüzüne dönerken ellerini hareket ettirerek, "Bir saniye bekle," der. "Bunu nasıl söylersin?"

"Kolay. Ağzımı açıyorum ve kelimeler ," diyor Drew. "Komik değilsin," diye karşı çıkıyor Dekker.

"Evet, öyleyim." Drew ağzına biraz patlamış mısır atıyor ve bizi sinirlendirmek için sinir bozucu bir şekilde çiğniyor.

"Geçen ayki mezuniyet maçında eline GH resmi yaptıran sen değil ?" diye soruyor.

"Hayır. Asla," diyor, gözleri büyüyor.

"Bu çok saçma. Yalan söyleme. Sosyal medyada gördüm. Elinde Ginnie Huber için bir GH vardı."

"Ben ." Drew'un sesi yükseliyor ve sonra çatlıyor ve hepimiz kıs kıs gülüyoruz.

"Evet, yaptın." Dekker ona bir parça patlamış mısır fırlatır. "Şimdi sap kimmiş bakalım?"

"Bu tamamen farklı."

"Nasıl yani?"

"Benden oraya koymamı istedi. Mezunlar günüydü. Tüm futbolcular bunu yaptı."

"Bu büyük bir saçmalık," diyor Dekker ve sonra sanki annemle babam sihirli bir şekilde odadaymış gibi hızlıca etrafına bakıyor ... oysa onları arka bahçede pencerelerden görebiliyoruz. "Diğer oyuncuların hiçbirinin ellerinde baş harfleri yoktu. Ben baktım."

"Futbol takımımın fotoğraflarını mı takip ettin?"

"ve tek bir tane bile görmedim," der ve sırtışı genişler. "O zaman yeterince iyi bakmamışsın," diyor Drew.

"Yani bana durup dururken Ginnie Huber'in senden eline GH yazmanı istediğini ve senin de bunu kabul etmeye karar verdiğini mi söylüyorsun?"

"Uzun bir hikaye olduğunu söyledim."

"Hayır, eve dönüş olayı olduğunu söylemiştin. Hangisi?" Dekker kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur, kusursuz Drew'u bir yalanın içinde yakalamaktan çok daha fazla heyecanlanmıştır. "Çünkü eline GH yazarsan maçtan sonra ilk kaleyi geçebileceğini düşündüğün türden bir hikâyeye benziyor."

"İlk aşamayı geçmek için baş harflere ihtiyacım yok," diye övünüyor Drew ve ben ona bakarken kalbimin küçük bir parçası kırılıyor, onunla ilk aşamayı geçme şansına sahip olmayı diliyorum.

Çok sevimli. Saçları bu yolculukta daha uzun, böylece kulaklarının üzerinden biraz kıvrılıyor, ama vücudu değişiyor. Ya da belki de spor için kaldırdığı ağırlıklar .

Futbol, çünkü artık kesinlikle kasları var. Beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor, sanki Dekker'ın ona yaptığı bu tacizin içinde ben de varmışım gibi.

Sadece başımı sallıyorum ve gözlerimi oyuna çeviriyorum. *Eziklikten bahset, Brex. Bakmak mı? Ve yakalanmak mı? Tam bir aptalsın.*

"Ne zaman bu kadar kibirli oldun?" Dekk soruyor.

"Sen bu kadar topal olduğun zaman," diyor.

"Ezik mi? Bunu yaptığı için o oyuncuyla dalga geçen sensin." Televizyonu işaret ediyor. "Sırada ne var? Ginnie'yle yattığını tüm okul bilsin diye kaskının arkasına da bir GH mi koyacaksın?"

Dekker'ın sözleri beni irkiltiyor. Düşünmek istediğim son şey Drew'un başka biriyle *bir şeyler yapması*. Yüzüm kızardı.

"Sanki o boku kaskıma takacakmışım gibi." Homurdanıyor ve sinirle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Deli gibi aşık olsan bile mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyor ve bıkkın bir iç geçiriyor.

"Birine olan sonsuz aşkını itiraf etmenin tek yolu bu olsaydı, bunu yapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Dekker." Onun adı hayal kırıklığına uğramış bir uyarı. "Ee?" diye soruyor.

"Tabii. Evet. Tabii ki. Birine olan sonsuz aşkımı *tam da* böyle itiraf ederdim. Herkesin görebileceği bir şekilde, çünkü şu anda televizyondaki adama yaptığım gibi, erkeklerin bu konuda beni yerden yere vurmasından özellikle hoşlanırım."

"Ben ciddiylim," diye ekliyor Dekker.

"Ben de öyle. Daha da iyisi, sanırım evlenmeyi planladığım kadına bu şekilde evlenme teklif edeceğim. Tüm anı daha tatlı kılmak için saçma sapan jestler gibisi yoktur."

"Ama sen her zaman asla evlenmeyeceğini söyledin."

"Kesinlikle," diyor kesin bir baş hareketiyle ve kıkırdayarak, dışarı çıkmadan önce uzaktan kumandayı mikrofon düşürür gibi bırakıyor.

Bir futbol maçının yarısında ayrıldığına göre sinirli olmalı.

Ve Dekker'ın yüzündeki sırıtışa bakılırsa, *mikrofonu bırakmış* olabileceğini biliyor, ama söylenmemiş son sözü o söyledi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BREXTON

KAPIMI AÇIYORUM VE karşımda duran Drew'u görünce kendimden **geçiyorum**. Üzerinde siyah bir V yaka, şort ve daha ilk bakışta beni büyüleyen yavaş ve rahat bir sırtış var.

"Merhaba."

"Merhaba," diye tekrarlıyor ve bana birkaç papatya uzatıyor. "Bunlar senin için."

Yüzümü kır çiçeklerine gömdüğümde en heyecanlı sesi çıkarıyorum ve bundan utanmıyorum. "Teşekkür ederim. Çok güzel kokuyorlar." Uzanıp elini tutuyorum.

"Seni özledim, Brex."

Tanrım. Sadece birkaç dakika oldu ve onu kendimden tutma kararlılığım çoktan kırıldı. "Ben de seni özledim," diyorum ve ona bir merhaba öpücüğü vermek için yanına yaklaşıyorum ama öpücüğü konduramadan geri adım atıyor.

"Henüz değil."

"Henüz değil mi?" Gülüyorum, biraz kafam karıştı.

"Bunu söylemek bana acı veriyor. Özellikle de sen orada öyle dururken ve ben burada durmuş seni deli gibi özlerken, ama o ilk gece haklıydın."

"Ne hakkında?" Gülüyorum.

"Tüm bunları nasıl geriye doğru yaptığımız hakkında. Hiç çıkmadan önce birbirimizle yattık ve bu yüzden-"

"Neden bunu söylediğime pişman olacağımı düşünüyorum ki?" Şakacı bir şekilde inliyorum.

"İnan bana. Seninle yatağa girmek şimdiye kadar yaptığım en kolay şey. Bunun dışında kalmak -bunu doğru şekilde yapmak- en zorlarından biri olacak."

"Peki ne diyorsun, Drew?"

"İlk çıkacağımızı söylüyorum. Bunun şimdiye kadarki en iyi ilk randevu olacağına dair kendime bir söz verdim. Bunu sana borçluyum."

Kalbim onun ayaklarının dibinde eriyip su birikintisine dönüşüyor ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Günü benimle geçireceğin için heyecanlı olduğunu söyle."

". Kesinlikle öyleyim." Ona bir adım daha yaklaştım. "En azından sana bir merhaba öpücüğü vermem gerekmiyor mu?" Nazlı nazlı soruyorum.

Bana bakıyor, çenesi kenetlenmiş, gözleri arzu dolu. "Madem ısrar ediyorsun."

Ortada buluşuyoruz. Başparmağı ve işaret parmağı çenemi bulup yüzümü ona doğru çevirirken, dudakları dudaklarıma en yumuşak, en şefkatli öpücükleri konduruyor.

Gelecekte olacakları vaat eden türden. Daha önce babamdan başka hiçbir erkekten görmediğim bir saygı. Bu henüz paylaşmadığımız bir nezaket öpücüğü.

Henüz deneyimlemediğimiz bir ilk.

* * *

Drew'a bakıp başımı sallıyorum, hâlâ bu kadar zahmete girdiğine inanmaya çalışıyorum.

Kulaklığı takılı bir şekilde yanımda oturuyor ve pencerenin dışındaki dünya hızla uzaklaşırken elini rahatça kalçama koyuyor. Beton ormanından yemyeşil ağaçlara dönüşüyor. Şehirden ülkeye.

Eğer randevunun genel olarak bir sürpriz olduğunu düşündüysem, Drew'un havaalanına yanaşması ve bizi pistte bekleyen helikoptere doğru yürütmesi daha da sürpriz oldu.

Bana gülümsüyor ve ben onun kucağına tırmanıp bu duyguyu hatırlamak istiyorum. Benim için bir şeyler planlamak için zaman ayırdı. Belki biraz abartılı ama yine de inanılmaz.

Ve vücudum hala o öpücüğün etkisinde. Zaten birlikte yatmışken, Miami'de kapıya karşı ateşli bir seks yapmışken

-Ama arkasındaki his bana bunun daha fazlası olduğunu, bizim ne olduğumuzu anlamaya çalışmak için bir sonraki adımı attığını söylüyordu.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" Sırtışının genişlemesini sağlayarak soruyorum.

"Tam orada."

Parmağının işaret ettiği yeri takip ediyorum ve karşıma sık bir ağaç ormanı arasında yayılan devasa bir göl çıkıyor. Pencereye yaklaşıp her şeyi içine çekiyorum.

Gölde güneşin parıltısı. Suyun üzerinde vınlayan tekneler. Çevresindeki ağaçların yeşili.

Yaz ve rahatlama gibi görünüyor ve ona bakmak için döndüğümde sırtışı genişliyor. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Hatırlıyor musun?"

Farkına vardığımda bir süre ona bakma sırası bana geliyor. Beni çocukluğumuzun oyun alanına geri götürüyor: George Gölü'ne. Yazları geçirdiğimiz ve hayalet hikayeleriyle birbirimizi korkutmaya çalışırken çok fazla s'mores yediğimiz yere.

Onlar kaygısız ve masum olarak hatırladığım günler. Kiraladığımız kulüpleri kahkahaların doldurduğu, geceleri sırt üstü uzanıp yıldızlara baktığımız ve annemin hala hayatta olduğu zamanlar. Bunca zaman sonra onu hala deli gibi özliyor olmam inanılmaz ve gölü gördükten sonra, bu da o zamanlardan biri. Anılar geri geliyor. Bir yaz bindiğimiz kanoyu yanlışlıkla devirdiğimde attığı kahkahanın sesi. Dört Temmuz'da gölün üzerinde patlayan havai fişekleri izlerken avazı çıktığı kadar Star-Spangled Banner'ı söylemesi. Biraz egzersiz yapma bahanesiyle biz çocukları gizlice dondurmacıya götürüp sonra da kanıtların herkesten saklandığından emin olma tutkusu. Bizi yatak odalarına çağırıp kıkırdamalar ve gıdıklanmalarla sonuçlanacak bir sarılma zamanı geçirmemizi istemesi.

George Gölü'nü düşünmek her zaman mutlu ve kaygısızdır. *Ve Drew beni bugün buraya getirdi.* Bu, geçmişinin bir kısmının günümüze girmesine hazır olduğu anlamına mı geliyor?

"Ciddi misin sen?"

Pilot bize kısa süre içinde ineceğimizi bildirirken sadece gülümsüyor.

* * *

Drew ve ben küçük ana caddede yürüyoruz, ellerimiz birbirine bağlı ve sallanıyor, güneş tepemizde. Buraya gelirken kaç gece yatağıma uzanıp tam da bunu diledim? Bunun gerçekleşmesi için zihnimde kaç şey takas ettim? Sadece Drew Bowman'ın beni Bratty Brex'ten daha fazlası olarak fark etmesi için değil, aynı zamanda herkesin görmesi için elimi tutması için?

Hayatın değişmesi ne kadar komik ve değiştiğinde de o basit şeylerden hala çok önemli hissettirmesi daha da komik.

Bunun gibi.

şu anda olduğu gibi.

"Burayla ilgili en çok hatırladığınız şey nedir?" Drew soruyor.

"Pek çok şey var ama şu dondurmacı var ya, hani kocaman külahları olan.

."

"Kimin birinci bitirebileceğini gördüğümüz ama daha sonra en kötü karın ağrısı mı?"

"Evet." Başımı salladım.

"Annen çok severdi."

"O yaptı." Hatırlamasını sevdiğim için gülümsüyorum. "Kahkahalar. Gezilerimizi hatırladığımda aklıma gelen şey her zaman çok fazla kahkaha olduğu. Bir de sabahları kalkıp iskeleye koşmak ve suya atlamak, çünkü en son gelen rk bir yumurtaydı."

Başını sallıyor, gülümsemesi büyüyor.

"4 Temmuz'da havai fişekler. Yzerek geçirilen günler ve kamp ateşinin önünde geçirilen geceler" diyorum.

"En iyisiydi, değil mi?"

"yleydi." Ona bakıyorum ama gözleri güneş gözlüklerinin arkasında saklı. "Her şeyden çok, hiçbir şey için endişelenmek zorunda olmadığımı hatırlıyorum. ocuk olmayı. Kaygısız olmak. Ve sadece ertesı gün başımızı nasıl bir belaya sokacağımızı düşünüyorduk."

Bir araba yolunun önünde duruyor ve tutup kaldırarak önümüzdeki evi işaret ediyor. Beyaz süslemeli gri bir fiçı tahtası. nnde plaj arabaları ve garajın n cephesinin tepesinde dalgalanan bir Amerikan bayrağı var.

Yeşil imenleri ve dolup taşan ek tarhlarıyla cennet gibi, orta Amerika'da bir yere benziyor.

"Burayı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve sonra bunun eskiden kaldığımız ev olduğunu fark edince duruyorum. Kincade'ler bu evde, Bowman'lar da hemen yanındaki mavi evde kalıyordu.

"Neden çok daha büyük olduğunu hatırlıyorum? şehrin bu kadar dışında olmak?" Her şeyi iime çekerken mırıldanıyorum. Anılar bir anda sel gibi akıyor. Drew'un Dekker'ı n bahçede hortumla kovalaması. Maggs ve ben garaj yolunda tebeşirle seksek iziyorduk. Bahçeye doğru uzanan ortak iskele.

Göl, performans alanından balık tutma alanına ve yarış pistine kadar her şeye hizmet ediyordu.

"Çünkü biz küçüktük ve o zamanlar her şey büyük görünüyordu. Buna ek olarak, kasaba büyüdü ve kenar mahalleler gibi görünen yerler şimdi kasabanın ortası oldu." Beni yanına çekiyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor, ikimiz de çocukluğumuzun hoş bir parçası önümüzde dururken aptal gibi bakıyoruz. "Ama evler hâlâ aynı görünüyor."

"Öyle."

"Hadi," diyor. "Bakalım hâlâ orada mı?" "Eğer ne hala oradaysa?"

Takip etmem için elimi tuttu. "İzinsiz giriyoruz. *Drew*. Başımız belaya girecek." Sadece gülüyor ve evin yan tarafına geldiğimizde adımlarını yavaşlatıyor. "Ne yapıyoruz biz?" Sert bir fısıltıyla soruyorum.

"Hâlâ orada," diye mırıldanıyor, çömelip betonun üzerinde göremediğim bir şeyi fırçalarken.

"Neymiş o?" Ben soruyorum.

"Bunu görmek istersiniz diye düşündüm."

Ve elini hareket ettirdiğinde, ağzımdan çıkan sese ya da dizlerimin üzerine çöküp ona dokunmak için verdiğim ani tepkiye engel olamıyorum.

Betonun üzerinde biri büyük, dördü küçük beş el izi var ve hepsinin ortasına baş harfleri kazınmış.

Ama dokunmak için uzandığım sadece bir set var. Ortasında CK harfleri olan tek bir set var. *Claire Kincade. Annem*. Ellerimi annemin ellerine koyduğumda gözlerim doluyor ve taşıyor. Onunla umutsuzca ihtiyaç duyduğumu fark etmediğim bir bağ kuruyorum.

Ve içinde bir yerlerde kahkahaların yükseldiği birinin evinin kenarında, hüznün, özlem ve kalp acısıyla harmanlanmış sevinç dolu anıların saldırısını memnuniyetle karşılıyorum. Ellerimin onunkilerle aynı büyüklükte olduğunu da fark ediyorum.

Gözyaşlarımın bulanıklığına bakıyorum, gözlerimi ellerimi tutan annemin görüntüsünden ayıramıyorum. Çaresizce özlediğim ve şu anda biraz daha yakın hissettiğim annem.

Drew yanımda sessizce otururken eliyle sırtımı okşuyor ve bana varlığından bile haberdar olmadığım bir anı yaşıyor.

Bana istediğim kadar zaman tanıyor, sessiz hıçkırıklarımın kesik kesik nefeslere, sonra da minnettar bir sessizliğe dönüşmesine izin veriyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum başımı omzuna yaslariken.

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Bunun görmek isteyeceğin bir şey olabileceğini düşündüm."

"Bunu nasıl hatırladın? Ben hatırlamadım."

Ama şimdi hatırlıyorum. Ev sahiplerinin nasıl beton döktüğünü ve hepimizin işçiler öğle yemeği için ayrılana kadar dışarı koşup ellerimizi yavaşça kuruyan levhaya batırmadan önce nasıl beklediğimizi.

"Hatırlıyorum çünkü senin annen bunu yaparken benim annemin tırnaklarına çimento bulaşmasını kıskanıyordum."

Hafifçe gülümsüyorum ama içim acı tatlı anılarla dolu. Anneme en yakın olan bir sonraki kişi Brenda Bowman'dı. Annem öldüğünde ihtiyacım olan kişi oydu. Gözyaşlarım yanaklarımı kapladığında ve kelimeler kifayetsiz kaldığında bana sıkıca sarılmasını istediğim kişiydi.

Çünkü onunla birlikte kederimi, üzüntümü ifade edebilirdim. Babamın yanında bunu yapamazdım. Kendimi tuttuğum, rol yaptığım için zaten yeterince yıkılmıştı, ama uyuyana kadar ağladığım, hıçkırıklarımı yastığıma bastırdığım ve beni teselli edecek birinin olmasını dilediğim o kadar çok gece oldu ki. Annemin ailemiz için ne anlama geldiğini anlayan biri. Benim için.

Zaten çok şey kaybetmiştik, bir de onları kaybettik.

Gary'nin skandalı ortaya işler nasıl olurdu merak ediyorum. *Ya da hiç.* Brenda bize sözde annelik yapmak için devreye girer miydi? Onun hayatımızda olması Dekker'ı çok hızlı büyümenin ve bize annelik yapmaya çalışmanın getirdiği kalp ağrısı ve baş ağrısından kurtarır mıydı?

Böyle önemli bir dalgalanma etkisi, her ne olduysa. Bunca yıl sonra bu gizlilik neden?

Keşkelerin bu anı bozmasına izin vermeyeceğim, veremem. Bu anıyı. O burada yaşıyordu. Sıcak, sevgi dolu, neşe doluydu.

Ve bu benim için yeterli olmalı.

"Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en güzel hediye. İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir hediye. Hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüştüğüme bakılırsa, bayıldığımı tahmin edebilirsiniz."

"Hâlâ burada olduğuna sevindim."

Telefonumu çıkarıp anının fotoğrafını çekiyorum ve Drew'a ellerimi annemin ellerine yerleştirmesini söylüyorum. "Sanırım burada olduğumuz için başımız belaya girmeden gitmeliyiz."

"Geleceğimizi biliyorlardı. Numaralarını bulabildim ve hala burada olup olmadığını sordum."

"Bunu benim için mi yaptın?" diye sordum.
Bana utangaç bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BREXTON

"Annen öldükten sonra nasıldı?"

Başımı kaldırıp Drew'un kucığında dinlendiğim yerden bakışlarıyla buluşuyorum. Çakıl taşlı kum altımızda ılık ve çocuklar hâlâ on metre ötedeki suda sıçırıyor. Öğleden sonra güneşi yavaş yavaş gökyüzünden inmeye başlamasına rağmen plaj hâlâ kalabalık.

Bu soruya nasıl cevap verebilirim? On altıncı yaş gününüzden bir hafta sonra kalbinizin bir daha asla hissedemeyeceğinizden korkacak şekilde sökülmesinin nasıl bir şey olduğunu nasıl açıklarsınız? Öyle ki, kalbinizin tekrar tekrar kırılması anlamına gelse bile, kendinizi bir durumdan diğerine atarsınız.

-Sadece hala hissedebildiğini kendine kanıtlamak için. Kalbinizin öldüğünü hissettiğinizde bile hala attığını.

Dudaklarımı büküyorum ve konuşmadan önce onun mavi gözlerini tutuyorum. "Ne kadar zaman geçerse geçsin asla normal hissetmeyeceğini bildiğin yeni bir ritim bulmaya çalışmak gibiydi. Paraşütsüz bir uçurumdan atılmak ve nasıl ineceğinizi bulmanızın söylenmesi gibiydi. Hayatta kalacağınızı ve acının dayanılmaz olacağını düşünmeseniz bile."

"Özür dilerim."

"Uzun zaman önceydi," diyorum ve onu daha iyi görebilmek için yer değiştiriyorum. "Ama sizin için buralarda değildik. Olabilirdik."

"Senin dünyan da parçalanmakla meşguldü, Drew."

Başını sallayarak bu sözleri fiziksel olarak reddediyor. "Göl şimdi daha küçük geliyor. Çocukken buradan baktığımızda çok büyük gelirdi."

Konunun aniden değişmesi daha bariz olamazdı ve ben bunu nasıl aşacağımı bilemiyorum. Konuyu değiştirmesine ve halının altına süpürmesine izin mi vermeliyim yoksa açıkça sormalı mıyım?

Burada olmamız -mecazi ve gerçek anlamda bu kadar yol kat etmiş olmamız- sormaktan başka çarem olmadığı anlamına geliyor.

"Benimle olanlar hakkında konuşmaktan neden bu kadar korkuyorsun?" Doğrulup gözleriyle buluşabilmek için yer değiştiriyorum.

"Ne hakkında konuşacağız?" Bakışlarını kaçırıyor ve ben de ellerini içine alıyorum.

"Ailen. Ne olduğunu. Beni kör noktanızda tutan her şey ve her şey."

Ellerime bakıyor, omuzları dünyanın ağırlığı gibi görünen bir şeyle çökmüş. "Babam hasta," diye fısıldıyor. "Geçen gece indiğimde, seni iptal ettiğimde, annemden hastaneye kaldırıldığına dair çılgınca bir telefon almıştım."

"Drew." Onun için dehşete kapılarak bu ismi nefes nefese söyledim.

"O iyi. Şimdi iyi. Yeni ilaçlarına tepki gösterdi ve bilmiyorum... tam bir kaos ortamı vardı ve bana ihtiyacı vardı."

"Bunu bana neden söylemedin? Neden . . ." Ne diyeceğimi şaşırmış durumdayım. Bu gizlilik niye? Sizi uzun zamandır tanıyan birine bir aile üyesinin size ihtiyacı olduğunu söylemek bu kadar zor olmamalı. *Aile böyle yapar.* "Tek yapman gereken bana söylemekti."

"Bilmiyorum." Elimin üstünde bir parmak ucunu gezdirdi. "Sana söylemenin ona ihanet etmek olduğunu hissettim." Ağzımı açtım ve başını sallayarak ben daha konuşmadan beni durdurdu. "Sana mantıklı gelmediğini biliyorum ama bana geliyor. Kimse onun hasta olduğunu bilmiyor. Tek bir ruh bile ve böyle kalması gerekiyor. Ve bence bilmek isteyeceği son kişi Kenyon'ın kızıdır, özellikle de olanlardan sonra."

Drew'un babamın parmağı olduğunu düşündüğü şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken yutkunmaya zorlanıyorum. Gary oğluna suçu üzerinden atmak ve onu farklı bir ışık altında göstermek için ne söylemişti?

Her ne kadar çatılardan babamın Gary'nin skandalıyla hiçbir ilgisi olmadığını haykırmak istesem de bunun ne yeri ne de zamanı. Şu anda, Drew'a söyleyeceğim hiçbir şey, gökyüzünün aslında mavi olduğu halde yeşil olduğunun söylenmesini bir ömür boyu geri alamaz.

Gözlerim doluyor ve ne yazık ki, o başını kaldırıp nihayet bakışlarımla buluşmadan önce gözlerimi kırpamıyorum. Sorun şu ki ondaki duygular - endişe, kafa karışıklığı, hoşnutsuzluk- beni daha da üzüyor.

"Karşılaştığımız savaş bu mu? Aramızda her zaman var olacak olan uçurum mu?" Ben soruyorum.

Cevabını bulmaya çalışırken çenesindeki kaslar titriyor. "Bu yüzden ilk gecedan beri geçmişin yasak olduğunu söyledim."

Kirpiklerimi ıslatan gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve göle bakmak için yer değiştiriyorum. Bazı noktalar cam gibi hareketsiz kalırken, esintiyle dalgalanıyor. İkimizin de aynı olaylardan farklı şekillerde etkilendiğimizi bir kez daha hatırlatıyor.

Bacakları benimkileri çerçeveleyecek ve sırtım onun önüne gelecek şekilde arkama geçiyor. Çenesi omzumu buluyor ve kolları beni kendine doğru çekiyor.

"Bunu anlamaya çalışıyorum, Brex. Sen-bu-bu-bu beklenmedik ve harika bir şey ve ben yıllarca tüm hikayesini bile bilmediğim şeylere karşı korumacı davranmak zorundayım. Bu yüzden bana katlan ve bunun her neyse mahvetmesine izin verme, çünkü bugün seni geri getirmek için o el izlerini görmeye ihtiyacın olduğu gibi, ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." Çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Burada bir şey var, çoktan seks yapmış olsak bile ilk randevulara layık bir şey."

Ellerimi onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Elbette önümdeki manzara muhteşem ve ilham verici ama arkamdaki adam da öyle. Her şeyi çözeceğimize inanmak zorundayım.

"Babanın hasta olduğunu söylemiştin," diye mırıldandım.

"ALS." Sesinde hiç duygu yok ama bu üç harf kendi başlarına yıkıcı. Boğazını temizliyor ve biraz daha açıklıyor. "Sporadik ALS."

"Özür dilerim." Annem hakkında bana söylediği iki kelime ve kayıp karşısında çok az şey ifade ettiklerini deneyimlerimden bilsem de, babasıyla böyle bir kayıp yaşayacağı için içtenlikle üzgün olduğumu bilmesini umuyorum. Hastalıkla ilgili bilğim sınırlı, ancak tam bir iyileşme olmadığını biliyorum.

"Şu anda çok hafif. Sarsıntılar. Ama bahsettiğin uçurumdan atlamak gibi bir şey - paraşütle bile olsa, sonunun hızlı ve acı verici olacağını biliyorsun."

Başımı sallıyorum çünkü ne demek istediğini anlıyorum. Ben zaten bir ebeveyn kaybetmenin cehennemini yaşadım ve o da bunun içine balıklama dalıyor. Asıl soru şu: Gafil avlanmak mı daha iyi, yoksa üzerine geldiğini görmek mi?

Omzuma bir öpücük konduruyor ve beklenmedik bir şekilde beni gıdıklamaya başlıyor. Ağır bir sohbeti bölmek için parmakların göğüs kafesinde olması gibisi yoktur. Kollarından kurtuluyorum ve sırtlan gibi gülüyorum.

"Dur. Lütfen dur." Bir eliyle beni yerinde tutarken diğer eliyle parmaklarının tenimde dans etmesine izin verince kıkırdıyorum. "Durman için sana her şeyi, *her şeyi* veririm."

"Bir şey var mı?" diye soruyor eli durduğunda, kıkırdaması imalı. "Burada en iyi davranışımı sergilemeye çalışıyorum. Beni kışkırtma."

"Evet, unutmuşum," diyorum en nazik sesimle. "Özür dilerim, nazik beyefendi."

Kıkırdıyor ve başımın arkasına bir öpücük konduruyor. "Bunun yerine buna ne dersin?"

"Ne?"

"Bu." Drew parmağıyla sırtıma bir şeyler çizmeye başladı. "Nesin sen? . .

" Ama ne olduğunu anladığımda gülümsemem otomatik olarak Çiziyor. Gerçekten o benim gibi o konuşmayı hatırlıyor mu? Futbol kasklarındaki baş harfler, mezuniyet balosunda eller ve ilk aşamayı geçmeye çalışmakla ilgili olanı mı yoksa bu sadece çılgın bir tesadüf mü? İki harfin izini tekrar sürüyor. *DB*.

gün kullandığı terim neydi? *Bir sap*. Evet. Bu

o.

"Sap mı oluyorsun, Drew Bowman?"

"Ben mi? Sap mı? Bu kelimenin, birisinin benim için kullanacağı bir kelime olduğunu sanmıyorum.

beni tarif et." Gülüyor.

"Sap ya da değil, her şeyi tersinden anlıyorsun. O konuşmadan sonra elinize baş harflerimi yazdırmak için yanıp tutuşan bendim. Ginnie bilmem neyi çok kıskanmıştım. Onun baş harflerini takıyordun ve onunla ilk aşamayı geçmeye çalışıyordun."

Drew başını arkaya atar ve güler. "Lanet olsun şu Ginnie Huber'a. Seninle ilk aşamayı çoktan geçtiğimize inanıyorum."

"Hâlâ elindeki baş harfleri istiyorum," diye takılıyorum.

"İşte," diyor ve elini uzatıyor. "Hepsi senin."

Bir elimi göğsüme götürüp heyecanlanmış gibi yapıyorum. "Benim için mi? Rüya gibi futbolcu benim baş harflerimi mi takacak?"

"Öyle."

Elini tutuyorum ve BK'yı elinin üstünde birkaç kez izliyorum, tüm bu süre boyunca yüzümde gülünç derecede aptalca bir gülümseme var.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor.

"Şu an bulutların üzerindiyim."

"Görünüşe göre seni memnun etmek kolay."

"Şşş. Kimseye söyleme," diyorum ona yaslanmadan önce.

Drew ile birlikte olmak böyle mi hissettiriyor? Rahatlamış? Geçmişin farkında ama tamamen kopmamış?

Elbette hala geçmişle ilgili gerçeği, babalarımızın arkadaşlığını bitiren şeyin ne olduğuna dair cevapları bilmek istiyorum, ama belki de ilerlemek bizim için böyle bir şeydir? Belki de bulduğumuz bu orta yol, kendi normalimizi bulabilmemiz için yeterlidir.

Çünkü bugün öyle mu? Doğru yönde atılmış bir adım?
Biz olabilecek bir şeyin başlangıcı mı?

En iyi kısmı mı? *Gerçekten onun da bir biz olmasını istediğini hissediyorum.*

Bugün pek çok açıdan mükemmel bir gündü ve biz burada otururken, çocuklar oynarken, anneler azarlarken ve babalar arabaya taşımak zorunda oldukları onca ıvır zıvırdan yakınıırken bu düşüncenin tadını çıkarıyorum.

Bu çok normal ve ben bunu seviyorum.

"Düğünde bana ilgi odağı olmaktan çok korktuğumu söylemiştin.

."

"Sadece kızgındım-"

"O benim sebebim," diyor kesin bir ifadeyle. "Eğer New York'taysam, o zaman

Babamın yanındayım. Bu da işler kötüye gittiğinde yardım edebilmemi sağlıyor. Ve ben saf değilim, Brex. İşler kötüye gidecek. Orada olmadığım için pişman olmak istemiyorum."

"İkinci adam olmak için fazla iyisin, Drew."

Kendini küçümseyerek kıkırdıyor. "Biliyorum. Belki de bunu unutmuştum. Belki de aileme karşı görevlerimin arasında kaybolup gitmesine izin vermişim ama senin bunu söylediğini duymak, buna inandığını bilmek, kendi istek ve arzularımı ne kadar bir kenara bıraktığımı fark etmemi sağladı."

Gözleriyle karşılaştığımda verdiğim tepkideki şaşkınlığı ölçüyorum. Ani ifşasından dolayı rahatlamak istiyorum, aydınlanma ile harekete geçme arasında genellikle uzun bir mesafe olduğunu biliyorum. "O zaman ne yapmayı planlıyorsun?" Tereddütle soruyorum.

Başını sallar, ifadesi ciddidir. "Raptors Hobbs'tan kurtulamayacak. Bu da benim oyun kurucu olabilmem için başka bir takıma takas edilmem gerektiği anlamına geliyor. O sahada olmayı ne kadar çok istediğimden bağımsız olarak, bu yapılacak doğru şey mi?"

"Bu durumda doğru bir cevap olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"İlişkimiz - babamla benim ilişkimiz - en hafif tabirle karmaşık. Ama bildiğim kadarıyla sadece bir yılı kalmış olabilir. Bencilliğim sahiplenmem gereken bir şey mi yoksa her zaman pişman olacağım tek şey mi olacak?"

Yanıt olarak ellerini sıkıyorum ve bunun ne kadar zor olacağını merak ediyorum. Kişisel olarak daha fazlasını verebilmek için profesyonel olarak daha azına razı olmak.

Bu kolay bir şey olamaz.

Özellikle de bir erkeğin egosu

için.

Özellikle de başka bir yerde başarılı olabilecek kadar yetenekli olduğunuzu biliyorsanız.

Bu adamın çok fazla katmanı var. Sanırım henüz anlayamadığım çok daha fazlası var.

"Bana anlatacak kadar güvendiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve başımı eğerek pazusuna bir öpücük konduruyorum. "Eğer bir kuruluna ihtiyacın olursa ben buradayım. Cevapları bilemem ama en azından güvenebileceğin biri olur."

Verdiği tek cevap iç çekişidir.

Kollarını bana dolamış, güneşin gölü çevreleyen ağaçların arasından yavaşça batışını izliyoruz. Yıldızların ilk parıltısını, ağaçların arasından gecenin ilk hışırtısını izliyor ve sadece sessizliğin tadını çıkarıyoruz.

Çünkü birbirimize sahibiz.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

DREW

"İÇERİ GELMİYOR MUSUN?" Kapısının önünde durup ellerimizi iki yana açtığımda iki kez baktı.

Vücudunun daha önce o bikiniyle ne kadar inanılmaz görüldüğü imgesinden kurtulmak için bir şey, *herhangi bir* şey hayal etmeye çalışıyorum. Ellerimin o kıvrımların her santiminde olduğunu bilmek benim için daha mı zor yoksa daha mı kolay emin değilim.

"Yapamam."

"Yapamaz mısın? Söz veriyorum yarınki maçına geç kalmayacaksın." Nazlı nazlı gülümsüyor.

"Adil oynamıyorsun, Brex." Kıkırdamam gergin. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu kesinlikle yapmak istediğim ama şey demek."

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. "Neden yapamıyorsun?"

"Çünkü bu bizim ilk randevumuz ve bunu yapmayacağıma dair kendime söz verdim."

"Oh." Dudakları şokla O şeklinde açılıyor ve bakışlarımı onlardan ve şu anda tam olarak nereye sarılmış olmalarını istediğimden ayırmak zorunda kalıyorum. "Ama hayali baş harflerim elinin üzerinde."

"Bu sana daha fazlasını kazandırmaz, *Ginnie*," diyorum ve gülüyorum. Ama hâlâ içeri adım atmıyorum. "İlk randevular öpüşmeyle biter. Senin kapıyı kapatmanla ve benim bu gece doğru izlenimi bırakıp bırakmadığım konusunda endişelenerek eve gitmemle biter."

", değil mi?" "Olmaya çalışıyorum."

"Doğru izlenimi bıraktın, Bowman. Endişelenmene gerek yok." Lanet bir ergen gibi sırtıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

"En azından bir öpücük alabilir miyim?"

"Bütün gün bir tane kazanmak için çok çalıştım," diyorum öne doğru bir adım atarken.

Yüzünü ellerimle çerçeveleyip Brexton Kincade'in cazibesine teslim olduğumda, "Kesinlikle bir tane hak ettin," diye mırıldanıyor.

Dudaklarımız birbirine değdiği an verdiğim sözden pişman olacağım.
Dilim dudaklarını araladığı an. Yumuşak iniltisi kulaklarıma çarptığı ve göğsümde gürlediği an.

Lanet olsun bu kadına.

Öpücüğü.

Onun

meydan

okuması.

Onun

güzelliği.

Onun merhameti.

Onun tutkusu.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmak için kendimi zorlamam gerekiyor.

Uzaklaşmak için.

Çünkü bir erkek ancak verdiği söz kadar iyidir ve beni daha fazla baştan çıkarırsa sözümünden dönmek üzereyim.

Ellerimi fiziksel olarak vücudundan çekip kapı pervazının iki yanına dayadığımda Brexton protesto edercesine inliyor.

"Gitmeliyim," diye mırıldandım.

Dişleri alt dudağına gömülürken başını sallıyor ve sertleşip şortuma bastıran sikime bakıyor. Kaşları kalktı.

"Gerçekten gitmeliyim."

Kahkahası kulaklarıma çarptığında gırtlaktan geliyor ve arzuyu dağıtmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Bugün için teşekkür ederim, Drew. Eski anıları hatırladığın ve benimle yeni anılar biriktirdiğin için. Konuştuğun için. Güldüğün için. İlk buluşmamızdan sonra bana iyi geceler öpücüğü verdiğin ve tam bir centilmen olduğun için."

Parmak uçlarına basarak öne çıkıyor ve beni tekrar öpüyor. Bu sefer yavaş, tatlı ve tadına doyamadığım zevkli bir işkence gibi.

"İyi geceler, Bratty Brex,"

diyorum. "İyi geceler, Korkunç

Drew."

Ve kapıyı kapattığında, alnımı kapıya yaslıyorum, ellerimi pervaza dayıyorum ve iç çekmeler tarihinin en uzun iç çekişini yapıyorum.

Ona babamı anlattım.

Bunda bir ciddiyet var. Onu içeri aldığımı kabul ediyorum.

Bir parçam bu düşünceyle rahatlıyor. *Artık tamamen yalnız değilim.*

Geri kalan kısmım dehşete düşmüş durumda. *Ya ihanete uğrarsam?*

KIRKINCI BÖLÜM

DREW

6 yıl önce

"Seni işe aldığım da kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun evlat?"

Tennessee'nin genel müdürü Roger Molleman'a baktım.
Kaplanlar ve beni felç eden duygularla savaşın.

"Bebekken seni kucağıma aldığımı ya da dört beş yaşlarındayken seninle top oynadığımı hatırlamadığımı mı?"

Şampiyonluk yüzüğünü parmağında döndürüyor ve odaklanabildiğim tek şey bu. Gözleriyle buluşamıyorum.

"Babanın kim olduğunu biliyordum ama yine de diğer koçlar görmezden gelirken ben sana şans verdim."

Ellerimi sıkımdan yumruklarım ve çenem ağrıyor. Bu gece sayamayacağım kadar çok saldırıya uğramanın acısını bastırıyor. Fiziksel darbelerden kaynaklanan ağrılar, daha önce hissettiğim acının yanında hiçbir şey.

Haberi aldıktan sonra hala iliklerime kadar hissettiğim acı üzerine.

"Ve şimdi ... olsun, Drew ... on sekiz maçlık mutlak dehanın ardından, bu gece babanın yıllar önce yaptığının bir tekrarı gibi görünüyordu."

Drew, ben baban.

"Lütfen bana oyunu iptal etmediğini söyle, Drew."

Çok kötü bir kaza geçirmiş.

Roger'ın gözleriyle ilk kez karşılaşıyorum ve inanamayarak başımı sallıyorum. "Bunu bana nasıl sorarsın?"

Bacakları kilitlendi. Onları kontrol edemiyordu. Doktorlar ona ALS teşhisi koydu, Drew.

"Herkesin soracağı şey bu olacak. Oynamak için can atan ikinci bir oyun kurucunuz var ve o da bu gece bunu açıkça söylemekten çekinmedi. Basına. Seni antrenmandan sonra otoparkta bir bahisçiyle gördüğünden bahsediyor. Ona para verirken seni izlediğini söylüyor."

"Bu tamamen saçmalık, Roger."

"Basın daha şimdiden bu konuda bayram ediyor ve maç biteli üç saat bile olmadı."

Evet. Bu onu öldürecek. Maçtan hemen önce söylediğim için üzgünüm ama bilmek istersin diye düşündüm.

"Sence oyunu ben mi attım?" NFL ile anlaştığımdan beri en büyük amigom olan adama soruyorum. "Bu takım için canımı dişime takarak oynadım. Tam olarak on sekiz maç. Tam bir sezon ve NFL'deki ikinci sezonumda iki maç daha. Orada durup bana bu lanet soruyu sormaya nasıl cüret edersin?"

"Yine de sizden basit bir evet ya da hayır duymadım."

Ona bakıyorum, öfkem kabarıyor ve nabzım hızla atıyor. Arkamı kolladığını düşündüğüm tek kişi oydu. Bana inanacak tek kişi, ama yine de sorular soruyor. Kuşkunun içeri sızmasına izin veriyor.

Burada bulunduğum kısa süre içinde bu takıma adadığım onca kan, ter ve gözyaşından sonra hala benden şüphe mi ediyor?

Tek bir kötü maç ve şimdiden sırtını mı döndü? Bu ne lan?

Annemin sesi kafamın içinde. Yine. Tıpkı

maç sırasında olduğu gibi.

Lanet olası bir tekrar.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Konuşmanın her cümlesi bir şaklamadan önce yaptığım ritim gibiydi.

Her kelime motivasyondur.

İlk başta öfkeyi kullandım. Onun çağrısına duyduğum öfke ve hiddet beni vahşi bir adam gibi oynattı. Saldırganlık yoluyla kanalize etmek için.

Ama dördüncü çeyreğin başlarında sanki hayatım çekilip alınmış gibiydi.

Sanki her şeyimi

kaybetmişim. Vasiyetimi.

Benim

odak

noktam.

Benim

yeteneğim.

"Açıklama yapmaman endişe verici, Drew. Sam Hill'de neler oldu?"

Dışlerimi sıkıp ona bakıyorum.

Açıkların üstesinden geldim, ceplerden çıktım, hücumlardan kaçtım ... ama bu kaçamayacağım tek şey. Bu lanet olası bir Hail Mary'nin düzeltmeyeceği bir şey.

Babam ölecek.

Roger'a bakıyorum ve midem çalkalanıyor. Açıklama ihtiyacı, açıklama isteği var ve yine de annemi haklı çıkarmıyor mu? Tek bir kötü oyun ve basın şimdiden peşime düşmüş durumda. Şimdiden en kötüsünü varsayıyorlar.

Sadece. Gibi. Onun gibi.

İhanet duygusunu bir kenara itiyorum. Acıyı.

Kimseye söyleme, Drew. Basın öğrenirse karma olduğunu söylerler.

Haklı olduğunu söyleyecekler. Onu tekrar kötüleyecekler.

Anne, hadi ama. Elbette bunu söylemeyeceklerdir. Böylesine yıkıcı bir teşhis için empati duyacak-

Hayır, Drew. Basına söyleme. Söyleyecekleri şeyler hakkında hiçbir fikrin yok. Ailemizi nasıl bir çamurun içine sürükleyeceklerini. O zamanlar seni bundan mümkün olduğunca koruduk, ama şimdi ... şimdi onu kurtların önüne atan ligde olduğuna göre, bunun kariyerine getireceği istenmeyen ilgiyi hayal bile edemiyorum. Kimseye söyleme.

"Her şey çok şüpheli görünüyor. Bugün sahada olan Drew Hemmings, geçtiğimiz sezon oynayan Drew Hemmings değil. O hiç ortaya çıkmadı. Onun yerine kaybetmek için elinden geleni yapıyormuş gibi görünen bir çaylakla karşılaştım. Bunu seninle birlikte görülmenle birlikte ele al-"

"Sikerim böyle işi."

"Cevaplara ihtiyacım var ve onlara hemen şimdi ihtiyacım var," diye gürliyor Roger, sesi boş odanın duvarlarında yankılanıyor ve noktayı eve zorluyor.

Onlara inanıyor.

Benim üstümden.

Kazanırken arkamda olması ve şimdi ilk zorlukta, ilk kötü çıkışta benden vazgeçmesi inanılmaz. Bana inandığını sanıyordum ama şimdi sadece suları test ediyormuş gibi görünüyor.

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, benim dünyam nasıl parçalanırken onun tek düşünebildiği şeyin skor olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Taburelerden birini tekmelerken "Siktir et," diye tekrarlıyorum ve tabure duvara . "Sikeyim. Bu."

Ve Tigers'ın soyunma odasından çıkarken arkamda Drew Hemmings ismini de bırakıyorum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

DREW

Skorborddaki saate bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Bugün tam bir rezaletti. Hobbs'un kafası bambaşka bir yerde ve bu konsantrasyonuna ve paslarına yansıyor.

kemiren bir beklentiyle titreşiyorum. Bu beni sahipleniyor.

Hobbs, sahanın aşağısında iki alıcısı açıkken kasıtlı olarak bir pas daha verince seyirciler yuh alıyor.

"Lanet olası A," diye bağılıyor takım arkadaşım Pete Umansky kimseye belli etmeden. "Yap şu lanet oyunu!" Ona doğru bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. "Orada olman gerekiyor."

Başımı salladım, olmadığım için hayal kırıklığına uğradım.

"Kulaklarının arkası ıslak," diye devam ediyor Umansky. "Korkak oynuyor. Korkak oynayamazsın yoksa seni canlı canlı yerler."

"Anlaştık," diye mırıldanıyorum Justin topu bir alıcıya verirken ve bu sırada topu yalpalayınca alıcı ayağını kaybedip yere düşerken.

"Hey Lonnie!" Pete hücum koordinatörümüze bağılıyor.

Lonnie bir kulağını kulaklığından çıkarıp bize doğru döndüğünde kalp krizi geçirmeyi bekliyor gibi görünüyor. Yüzü kıpkırmızı, alnında damarlar atıyor ve kaşları oyunun son yarısında bir kez bile çatılmadı. Pete'in ne istediğini sormak için ellerini yana doğru uzatıyor.

"Çıkarın onu oradan. Pats çocuğu canlı canlı yiyor. Sinirleri diğerlerini de yıpratıyor. Quinton pasları düşürmüyor. Huxley pas kaçırmıyor. Her şeyi berbat ediyor ve bu da bizi bok gibi gösteriyor."

"Öğrenmesi lazım," diyor Lonnie, Hobbs topu sayıya çeviremeyince sahadan koşarak çıkarken. Ama gerçek bir korkak tavrıyla, Lonnie'den olabildiğince uzakta olmak için çizginin diğer ucuna yöneliyor.

"Ve kazanmamız gerekiyor," diye karşılık veriyor Pete. "Bırakın kenardan öğrensin. Bowman'ı oyuna al. İşi halledecektir. Zaten başlaması gereken de o."

Pete'in sözlerine iki kez baktım. Sözlerindeki sarsılmaz inanca ve etrafındaki adamların başlarını sallamalarına. Çok şaşırdım.

Çocukların bana saygı duyduğunu biliyorum. Antrenmanlarda sahada onlarla birlikte olmam gerektiği konusunda şakalaştıklarını biliyorum. Ama ben bunu havalı oldukları için yaptıklarını sanıyordum. Beni yatıştırmaya çalıştıklarını düşündüm.

"Evet, hadi ama Lon," diye araya giriyor Jergen. "Sana Bowie'yi istediğimizi söyledik.

içer

i." Ama şimdi farklı olduğunu biliyorum.

Jergen'in gözleriyle karşılaşıyorum ve o da başını sallıyor. Bana ne demek istediğini anlatan bir şey

Diyor ve bu ihtiyacım olan itici güç.

Hobbs'a doğru yürümeye başlayan hücum koordinatörümüze doğru hışımla ilerliyorum. "Lanet olsun, Lonnie, beni oyuna sok," diye bağıyorum.

Sakinleşmem ya da çenemi kapatmam için elini kaldırıyor ve söylenenleri duyabilmek için elini kulaklığına bastırıyor. Takım basın tribününde maçı yukarıdan izleyen ve oyunların yönetilmesine yardımcı olan koordinatörlerle aynı fikirdeymiş gibi başını sallıyor.

"Hadi ama dostum. Öne çıkmak benim işim. Orada boğuluyor ve geri kalanımızı da kendisiyle birlikte götürüyor." Hayal kırıklığıyla elimi uzattım.

"Hatalarından ders alması gerekiyor, Drew."

"O ne?" Ona bağıyorum. "Elinin tutulmasına ihtiyacı var diye lanet olası bir maçı daha mı kaybedeceksin? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sahadan çıkarken kaskımı olabildiğince sert bir şekilde yere fırlatmamak için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Ama yapamam.

Takım dayanışması. Ve tüm bu saçmalıklar. Neden bu takım kafasını kışından çıkarıp benim oynamam gerektiğini göremiyor? O sahada ben olmalıyım. Onlara liderlik eden ben olmalıyım.

Ama bunun yakın zamanda değişeceğini .

Sikeyim.

Acentemi aramamın zamanı geldi mi? Ne istediğimi sorayım mı?

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

DREW

Brexton: Zor bir mağlubiyetti.
Hobbs çöküşte. Kendi kafasında.

Brexton: Buraya gelebilirsin. Seni neşelendirebilirim.

Davet karşısında inledim. Oyun sırasında o kadar hüsrana uğradıktan sonra bu gece onun içinde kaybolma arzusuyla.
Bu yanıtı yazmak bana acı veriyor.

Ağırdan alacağımızı söylediğimizi sanıyordum. Üç hafta mı? Böyle anlaşılmamış mıydık?

Brexton: Bunu kabul ettiğimde sarhoş olabilirim. Üç hafta uzun bir süre.

Ben: Yapabiliriz. Bu seni tanıma işi eğlenceli.

Gönder tuşuna bastığımda yüksek sesle güldüm, çünkü okuduğunda inlediğini şimdiden duyabiliyorum. Onu her kapıya götürdüğümde ve geri döndüğümde çıkardığı sesin aynısı.

Brexton: Neden üç hafta? Neden bu zaman dilimi?

Ben: Çünkü üç senin en sevdiğin sayı.

Brexton: Gerçekten şanslı numaramın ne olduğunu hatırlıyor musun?

Ben: Biz çocukken her şeyi üçer üçer sayardın. Nasıl unutabilirim ki?

Brexton: Tanrıya şükür yirmi değil.

Hadi canım.

Brexton: Gerçekten bu mi? Üç mü?

Ben: Evet.

Biramdan bir yudum alıyorum, koltuğuma gömülüyorum ve ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum. Her şeyin üçlü olması gerektiği konusunda Bratty Brex'e ne kadar kötü takıldığımızı dudaklarımda yumuşak bir gülümseme var. Kaldırımdaki üç çatlağın üzerinden atlamak. Sudaki bir taş üç kez sektirmek onun tek hedefiydi.

Brexton: Yavaşlık berbat.

Ben: Neyi yavaş yaptığımıza bağlı.

Şu anda onu ne kadar çok istediğim hakkında bir fikri var mı? Ellerimin ve ağzımın onun üzerinde olması için ne kadar çaresiz olduğumu? Sikimin içinde?

Hoboken'deki o küçük kafede kahve içmekle geçen iki uzun hafta oldu. Güneşin gökyüzünü aydınlatmaya başladığı kadar uzun konuştuğumuz telefon görüşmeleri. Onu seksten daha fazlası için istediğimi kanıtlamak için kendimi ellerimi ondan uzak tutmaya zorladım.

Ama seks.

Yirmi dört-yedi saattir aklımdaydı. Bu noktada sert bir esinti bile beni sertleştirir.

Çünkü bana yaptığı şey bu.

Sözleri, kahkahaları, zekası ve fikirleriyle beni tahrik ediyor. Beni düşünmeye ve istemeye itiyor. Bu üç lanet haftanın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum, böylece her konuştuğumuzda büyüyen ihtiyacıma teslim olabileceğim.

Brexton: Bu senin için yeterince yavaş mı?

Ve ekteki resim ekranımda açıldığında, inilim tüm evimi dolduruyor. Jartiyer kemerleri. Çoraplar. Dantelli bir sütyen. Külot yok. Topuklu ayakkabı.

Dördü de bir yatağa yatırılmış ve yanlarında "Keşke burada olsaydın" yazan bir kart var.

Ben: Bu çok acımasızca.

Çok zalimce.

Brexton: İyi ki üç haftadan sadece bir hafta kaldı.

Ben: İyi bir şey.

Brexton: Tatlı rüyalar, Drew.

Gülüyorum.

Zihnim Brexton'ın ve yakın gelecekte ona tam olarak ne yapmak istediğimin görüntüleriyle dolarken yapabildiğim tek şey bu.

Yakın geleceğimin çok soğuk bir duş gerektirmesi çok kötü.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BREXTON

"Aman Tanrım, lütfen konuşmayı kesip beni öpebilir misin?" Bileğimi tutup kasıklarındaki kot dikişine tekrar sürtünmemi engellemeye çalışırken soruyorum.

Üzerimizdeki battaniyenin üzerinde beni sırtüstü yatırırken kahkahaları gece havasında gümbürdüyor. Gece ılık ve aşağıdaki katlardan gelen araba kornaları gürültülü, ama apartmanımın çatısındaki bu vaha mükemmel.

"Sikime dokunmayı kes." Gülüyor.

Üstüme oturup bacaklarını kalçalarımın dayayana ve ellerimi yanıma sabitleyene kadar mücadele etmeye devam ediyorum.

"Öp beni. Öp beni. Şimdi." Surat astım.

"Ama seni daha iyi tanımak hoşuma gidiyor," diyor ve sırtlıyor.

"Drew. Ciddiyim. İki hafta ve altı gün konuşmak yeterli." "Üç haftayı tamamlamak için hâlâ bir gün daha var."

"Telefonda hayatımda hiç kimseyle konuşmadığım kadar çok konuştuk. Politika, din, en sevdiğin hayvanlar, yapılacaklar listesi ve, ve, ve. Beni aşağıya götür ve lütfen, benimle sevişir misin?"

Sırtışı dudaklarının arasından süzülürken alaycı, siki bana yaslanırken kalın ve ağır.

İşkence hakkında konuş.

Adam son birkaç haftadır beni ayartmak ve baştan çıkarmak için mümkün olan her şeyi yaptı. Şehirde koşu yaptıktan sonra uğrayıp bittiği için bir şişe su istemek gibi. Tabii ki, aile odamda durdu, gömleksiz, terli ve ona verdiğim şişeyi bir çırpıda içerken cehennemden daha ateşli görünüyordu, sadece bana sırtıttı, teşekkür etti ve sonra on dört kat merdivenden aşağı koşarak geri döndü ve koşusuna geri döndü.

Ya da evine yemeğe gelmemi isterken, onu gri bir eşofmanla çimleri biçerken -yine gömleksiz- bulmam.

Bahçe işleriyle uğraşırken sikinin her sert çizgisi belirginleşmiş olabilirdi. Takındığı sırtış bana ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyordu. İnatçılığım beni bakarken yakalamasına izin vermeyeceğimi söylüyordu.

Ama baktım. Kesinlikle baktım.

Birbiri ardına sataşmalar oldu. Müstehcen bir mesaj. Bir oops, gömlekler abartılıyor, bu yüzden çıkarabilirim. Gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissettiren bilmiş bir bakış.

Birbirimizi mümkün olduğunu düşündüğümünden daha iyi tanıdığımıza eminim, ama bu arada, baştan çıkarmanın en tatlı, en işkenceli biçimini yarattı. Tadının nasıl olduğunu bilmek, nasıl hissettirdiğini bilmek ve pes etmeyeceğini ve sahip olmama izin vermeyeceğini bilmek.

Ben güçlüydüm.

Onu istediğimi kanıtlamak için yakarmayacağıma ya da kapıyı çırılçıplak açmayacağıma yemin ettim - her ne kadar bunu yapmak cazip gelse de.

Ama bu gece kapıyı açtığımda onu elinde şarap ve tatlıyla, buruşuk saçları ve utangaç gülümsemesiyle karşımda bulduğumda, sınıırıma ulaştığımı anladım.

Bu gece onu hissetmek için yalvaracağımı, ödünç alacağımı, kandıracağımı ya da rüşvet vereceğimi biliyordum. "Sadece bir gün daha kaldı," diyor. "Sormak için internetten konulara baktım ilgilendiğiniz bir kızla. Onları daha iyi tanımanızı sağlayan türden ve şu ana kadar dört sayfalık konuların yalnızca birini ele aldığımızı fark ettim. Listeyi aşağıdan getireyim mi, böylece biraz ilerleme kaydedebiliriz?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Bikkın ama kıkırdayarak soruyorum. Yüzündeki ifade aksini söylüyor. "Aman Tanrım, çok ciddisin, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu gece sormak için seçtiklerim düşündürücü," diyor en ciddi tonuyla.

"Sen. Bu," diyorum kalçalarımı yukarı kaldırarak, "duruma hiç yardımcı olmuyor."

"Peki bu durum ne olabilir?"

Gülümseme sırası bende. "Ne kadar ıslak . İçime girmeni ne kadar çok istiyorum. Becer beni. Yala beni."

Bu kesinlikle dikkatini çekti. Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. "Çok yaramazsın."

"Beni aşağıya indir ve benimle birlikte ol, Drew, sana ne kadar yaramaz olabileceğimi göstereceğim."

Çıtlıyor ve bu ses benden bir inilti daha çıkarıyor. "Kuralları hatırlıyor musun? Rezidans gibi çok fazla düz yüzeyin olduğu yerlerde uzun süre kapalı kalmak yasak," diyor, öpüşmelerimiz sıcak ve ağırlaştığında ortaya attığı aptalca kuralları tekrarlayarak ve neredeyse onu bu sözünden caydırıyordum. "Yanlışlıkla yatağa düşmek için çok uygunlar."

"Yatağa kimin ihtiyacı var?" Dudağımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum. "Ya da kanepeye," diyor.

"Her zaman masa vardır. Ya da mutfak tezgahı. Miami'deki gibi duvara karşı. Duş da işe yarar. Sonra beni sehpanın üzerine eğme olasılığı var. Ya da-

"Anlambilim," diye mırıldanıyor ama ben onunla alay ederken gözleri beni canlı canlı yiyor. Ve eğildiğinde, sonunda pes edip bana istediğimi vereceğini düşündüğümde - dudakları dudaklarımda - onun yerine yanağıma bir öpücük konduruyor.

Sanırım cinsel hayal kırıklığı iniltiğim Kaliforniya'ya kadar duyulabilirdi.

"En sevdiğiniz yerler hakkında konuşalım-"

"Hayır," diye bağıyorum gülerek. "Favorilerini zaten biliyorum. Yemeklerini. Rutinlerini. Uyurken bir bacağının yorganın dışında olmasını nasıl sevdiğini. Kırk metre koşan bir oyun kurucu için inanılmaz bir süreniz olduğunu ama koştuktan nefret ettiğinizi. Karnabaharı sevmenize rağmen brokolinin beyne benzediğini düşünmeniz - ki bu hiç mantıklı değil. Bunu yaptık, Drew gecenin ilerleyen saatlerine kadar bunu yaptı ... ve şimdi, *nazik efendim*, sizden gerçekten yapmanızı istediğim şey ... *benim*."

"Talepkârız, öyle mi?" diyor ve dilinin ucunu çene çizgimden aşağıya, dişlerinin kulak mememi hafifçe çekiştirdiği yere doğru uzatıyor.

"Her zaman."

Boynumun hizasından aşağıya doğru öpücükler konduruyor ve tenime karşı mırıldanıyor: "Senin bu yönünü seviyorum." Parmak uçları hafifçe kollarımda geziniyor. "Bu ve bana sinirlendiğinde dudağını ." Çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Ya da beni izlediğini bildiğim halde beni izlememeye çalışman." Dili kulağımın kabuğunda geziniyor ve tüm bedenimi ürpertiyor. "Ellerimi senden uzak tutmanın ne kadar zor hakkında bir fikrin var mı Brexton? Seni görmek, istemek, seninle alay etmek ama dokunmamak?"

Bunun benim için olduğu kadar onun de zor olduğunu bilmekten heyecan duyduğumu söylemem üzücü mü? Bu gerçeğe sessizce sevindiğimi?

"Drew." Onun adı dudaklarımda bir iç çekiştir. Bir teşekkür, hayal kırıklığı için değil ama bunun arkasındaki neden için.

Arkasına yaslanıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Aramızda pek çok şeyin geçtiğini hissediyorum. Burada kesinlikle seksten daha fazlası olduğunu kabul ediyorum. Bu iyi geçirilmiş bir zamandı. Çileden çıkarıcı ve cinsel açıdan sinir bozucu ama iyi harcanmış. Duygularımız kelimelerle ifade etmek istediğimizden daha derin.

Ancak konuşulmasa bile, bir an önceki şakacılığa rağmen anın ağırlığı hala oradadır.

Sonra başka bir şey söylemeden Drew aniden üzerimden kalktı ve uzaklaştı.

"Ne oluyor be?" Kafam karışmış bir şekilde "Ne oluyor?" diyorum ama sonra avludaki mobilyaların sürtünmesi ve metalin metale çarpma sesiyle sessizleşiyorum. "Nesin sen? . ." Drew'un bana doğru yürüdüğünü, elleriyle pantolonunun düğmelerini açtığını, sonra da bir eliyle sikini tuttuğunu gördüğümde kelimelerim kayboluyor.

"Kapıyı kapatıyorum. İki hafta ve altı gün bekledikten sonra, kesinlikle rahatsız edilmek istemiyorum."

Önümde diz çökerken vücudum kelimelere dökebileceğimi sanmadığım bir beklentiyle uğulduyor.

"Senin bu bedenine yapmak için can attığım şeyler var Brex. Dokunmak istediğim şeyler." Bacaklarımı dizlerimin arkasından kavıyor ve birbirinden ayırıyor.

Boho etekler ve kolay erişimleri için iyi bir şey.

"Yalamak istediğim belli yerler var." Parmak uçları uyluğumun iç kısmından tepesine doğru ilerliyor ve külotumun üstünden geçiyor.

Dokunuşundan iniliyorum. Onun bu kadar yakınımda olmasına rağmen bu kadar uzakta hissetmek neredeyse dayanılmaz.

Son yirmi gündür olduğu gibi.

"Becermek istediğim yerler."

Başını aşağı eğip külotumu yana doğru çekerken gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra dikişlerimin arasını yalıyor.

Bağırıyorum. Kalçalarımı salladım. Ellerimi saçlarında yumrukladım. Dilinin içime daldırdığı ılık, ıslak sıcaklık dışında her şeyi hissediyorum. Tadıma bakıyor. Beni memnun ediyor.

İniltisi başlı başına bir afrodisyak.

Ama patlamak için fazla bir şeye ihtiyacım yok. Son birkaç haftadır yaşananlar yavaş yavaş kaynıyor, büyük bir patlama olmadan havai fişek gösterisi gibi.

ve tam burası -Drew'un dili- ateşlemek ve sonra patlamak için ihtiyacım olan tek şey.

O yalayıp emerken ve beni Miami'den beri içinde debelendiğim unutuşa kolayca iterken yumuşak iç çekişlerimde ve yumruklanmış ellerimde.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ama uçurumun kenarına sertçe çarptığımda tüm zaman siliniyor.

Hissedilebilir hayal
kırıklığı. Yakıcı ön
sevişme.

Acı dolu bekleyiş.

Çünkü sadece ben, Drew ve daha önce hiç kimseyle hissetmediğim köklü bir bağ var.

Kalçalarımın arasından kalkarken gözleri benimkileri buluyor. Sırıtsı kibirli ve gözleri şehvetle dolu.

Ve yavaşça içime girdiğinde, adım dudaklarından arzu dolu bir iç çekişle döküldüğünde, Drew Bowman'ın bedenimden daha fazlasına sahip olduğunu biliyorum.

O benim de kalbimin
sahibi. Her bir
parçasına.

Ve bu kabulde birlikte nihayet nefes alabileceğimi hissediyorum.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BREXTON

"BURADA ÖLÜYORUM, KINCADE."

Chase konferans odasındaki masada karşımda oturup başını sallarken ben kaşlarımı kaldırarak, "Bir yılda çoğu insanın hayatı boyunca kazandığından daha fazla kazanan bir NFL oyun kurucusunu düşündüğümde aklıma gelen terim ölmek değil," diyorum. "Ama ben ne bilirim ki?"

"Bunu komik bulmuyorum," diyor Justin.

"Los Angeles Chargers'ın genel müdürü de son iki maçtaki performansından *pek hoşnut* değil, o yüzden belki de burada ölmek yerine sahada kendini geliştirmelisin."

Chase gözlerini kısıyor ve ben de not defterime "Hobbs" yazıp masanın üzerine bırakıyorum. Bir kahkaha atıyor ve gözlerini deviriyor.

"Arkamı kollaman gerekiyordu," diye yakınıyor.

"Hayır. Finn'in senin arkanı kollaması gerekiyor. Ben sadece sana uzun vadeli bir taahhütte bulunmadan seni harekete geçirmeye çalışan bir yan oyuncuyum."

"Eğer flört terimleriyle konuşacaksak peşinen söyleyeyim, ben flört etmem. Sevişip yoluma devam etmeyi tercih ederim."

"Onun için şans."

"Bu alçakçaydı." Gülüyor.

"Ve bir kadına nasıl düzgün davranılacağını öğrenmen gerekiyor," diye kestirip attım. "Bence odak noktanı sahada tutmalısın Hobbs. Kendini orada sat, çünkü oynadığın oyunla desteklemezsen kimse senin maaşını almak istemeyecektir."

"Yani hala üzerinde çalışıyorsun?"

Gülüyorum. Onun acımasızlığı karşısında yapabildiğim tek şey bu. " gibi bir şey."

Telefonu kapattığında Chase bana baktı ve omuz silkti. "Lütfen bana adımlarına fazladan zıplama katanın o olduğunu söyleme çünkü eğer öyleyse, o zaman cidden kafanı muayene ettirmen gerekiyor."

"Benim standartlarım bundan daha yüksek," diyorum küçük kız kardeşime. "Her zaman değil."

"Canın cehenneme." Kalemimi ona doğru fırlatıyorum ve o kaçıyor, böylece kahkahası çınlarken kalem yere çarparak düşüyor. "Sen ve standartların hakkında konuşalım mı?"

"Tatlım, sert oldukları ve uzun sürdükleri sürece, tek ihtiyacım olan bu."

"Tanrım." Babam kafasını içeri sokarken kelimeyi öksürerek çıkarıyor. "Sanırım bu, parçası olmak istemediğim bir konuşma."

"Akıllıca bir hareket," diye mırıldanıyorum o geri çekilip konferans odasının kapısını kapatırken.

"Sen de en az Hobbs kabasın."

"Ben buna dürüstlük demeyi seviyorum. Senin süslü sözlerle ve küçük jestlere ihtiyacın var. Bense, sırt üstü yatağa uzandığımda kıcını okşayarak, hiçbir söz vermeden ve hiçbir şey söylemeden seks yapmak istiyorum. Bu kadar basit."

"Çok ."

"Keşke olmasaydım, ama bu uzun vadede işleri çok daha kolaylaştırıyor." Kollarını kavuşturup sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Yanaklarını renklendiren Hobbs olmadığına göre, söyle bakalım, kim?"

"Demek bu yüzden gelip burada benimle oturmaya karar verdin."

"Ne demek istiyorsun?" Masum numarası yapıyor.

"en kötü yalancı sensin. Benden bunu öğrenmeye çalışmanı kim istedi? Lennox mu, Dekk mi?"

"Ben." Bana, burada olmadığım zamanlarda tartışma konusu olduğumu doğrulayan sevimsiz bir sırıtiş atıyor.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en büyük saçmalık." "Neden bu kadar gizlilik?"

"Bu gizlilik değil, sadece ..." İçimi çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bu seferki önemli, Chase."

Başı dönüyor. "Hepsi öyle değil mi?" Kıkırdıyor.

"İşte yüzden gizlilik var. Demek istediğimi kanıtladığınız için teşekkür ederim."

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp kâğıtlarımı toplarken "Hayır, bekle" diyor. "Sen ciddisin."

Gözleriyle buluşmadan önce bir saniye duruyorum. "Aşk hayatımın sizin için bir şaka olduğunu biliyorum. Anlamadığınızı anlıyorum. *Çok fazla* kişiyle çıktığımın, *çok fazla* aşık olduğumun ve sonra da aşktan vazgeçtiğimin farkındayım. Ama bu adamda bir şeyler var, Chase."

"Ne gibi? Çuvalın içinde bir tanrı mı?"

"İşte bu." Yüzümde beliren sırıtışı saklamaya çalışmıyorum. "Ama bundan daha fazlası var."

"Ne gibi?"

"Sen anlayamazsın. Erkekleri kaşınacak bir kaşıntı olarak görüyorsunuz. Dünyayı fethetmeyi bırakmak için bir dakikanızı ayırmaya karar verdiğinizde stres atmak için kullanacağınız biri olarak. Herhangi biri ya da herhangi bir şey gözünüzü korkutuyor çünkü planlarınız var ve hiçbir şey bunun önüne geçemeyecek."

"Teşekkür ederim, Dr. Kincade. Psikoloji diploması almak için okula geri döndüğünüzü bilmiyordum," diyerek kızgın bir tavırla alay ediyor.

"Bu doğru. En son ne zaman bir ilişkiniz oldu? Biriyle sadece öylesine konuşmayı dört gözle beklediğinizde ve birlikte yatmak için gizli bir nedeniniz olmadığında?"

Küçük kız kardeşim bana boş boş bakıyor ve sonra nefes nefese kalıyor. "Senden farklı olmam bunun kötü bir şey olduğu anlamına gelmiyor."

"Aynen öyle," diyorum başımı sallayarak.

"Aşkın tavşan deliğine düşmeden önce başarmak istediğim şeylerin bir listesi varsa ne olmuş yani? Bu ona inanmadığımdan değil, daha çok onun tarafından yolumdan saptırılmak istemediğimden."

"Bunu anlıyorum ve senin bu yönünü seviyorum. . ama bu, konu bu olduğunda nasıl hissettiğime dair en ufak bir fikrin olmadığı anlamına geliyor."

"O zaman bana açıkla. Duygusal olarak bodur değilim. Sadece meşgulüm -her zaman- ve duygularım dürtülerimin önüne geçiyor."

Chase'e, dünyayı fethetmek isteyen kişiye bakıyorum ve usulca gülümsüyorum. "Beni korkutuyor. Bana *hissettirdikleri*. Beni *arzulatıyor*. Yabancıların bizi bilmesine izin vermenin sahip olduğumuz şeyi mahvedeceğinden korkuyorum."

"Ama bu iyi bir ilişkinin testi değil midir? Dış etkilere ve baskılara dayanabilmek?"

Her zaman pratiktir, haklı olduğu bir nokta var.

Henüz hissetmeye hazır olmadığım ama çok yakında ele almak zorunda kalacağımızı bildiğim bir nokta.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Jules şarap bardağını kaldırıp sağlıklı bir yudum alırken, "BU TAM DA DOKTORUN EMRETTİĞİ ŞEY," diyor. Kumral saçları küçük bir kıpırdanma ve gülümsemeyle sallanıyor.

"Akdeniz'de saçma sapan uzun bir balayı o kadar zor muydu, ha?"

"Hayır. O yüzden değil." Gözlerini deviriyor ve koluna vuruyor. "Daha çok düğünün çok uzun bir süre boyunca her saniyemi tükettiğini ve artık bittiğine göre yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum."

"Her şey bir aksilik çıkmadan halloldu. Muhteşemdi." Bir çiçekçi ile organik ürün standı arasında bir masada yer aldığımız açık hava çiftçi pazarına bakıyorum. İnsanlar bu sıcak akşamda bir satıcıdan diğerine koşturup duruyor. "Peki ya Mildred? İnanılmaz biri ve beni onun masasına oturttuğunuz için teşekkür ederim."

Jules gülüyor. "O türünün tek örneği." "Kesinlikle öyle."

"Benimle bir şeyler içmek için buluştuğun için teşekkür ederim. Çok meşgul olduğumu ve zamanının kısıtlı olduğunu biliyorum ama birkaç dakikalığına da olsa seni görebildiğime sevindim."

"Aradığına sevindim. Bu-"

"Şimdi bakma," diyor Jules, gözlerinin odaklandığı yöne bakmam için beni yönlendirerek.

"Ne?"

"Henüz bakma. Saat iki yönünde. Muhteşem bir adam."

"Bana bakmamamı söyledin ve sonra nereye bakacağımı tarif ettin." Güldüm ve ona elimi salladım. "Artık evlisin."

"Benim için değil! Tanrım, cidden mi?" Gülüyor. "Senin için diyorum."

Ona ters ters bakıyorum. "Çılgınca mutlu olman beni düzeltmeye çalışacağın anlamına gelmiyor."

"Aman Tanrım. Baba olan süper seksi bir adamdan daha seksi bir şey var mı? Ve çiçek alıyor. Muhtemelen karısı için. Kızına nasıl davranılması gerektiğini göstermek için ne iyi bir adam."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, Jules'un küçücük bir şeyi nasıl alıp onunla koştüğünün fazlasıyla farkındayım.

Ve onunla koşuyor.

"Yani küçük kızını kucağına alırken esneyen pazularına bir bakın. Üzerinizde gezinirken sizi çerçeveleyen böyle kollar hayal edebiliyor musunuz-"

"TMI ve özellikle evli bir kadından."

"Tatlım, Archer'ı üzerimde hayal ediyorum, onu değil, ama hayal etmelisin çünkü *lanet* olsun. O kollar. O kış. O boy." Uzun, alçak bir ısılık çıkarıyor.

"Her neyse."

"Yani neden rahmim sanki dolması için ona yalvaracakmış gibi kasılıyor?"

"Aşağı, kızım." Gülüyorum ama her şeyden çok devam etmesini engellemek için dikkatinin nesnesine bakmak için dönüyorum.

Ancak adam ve küçük kız bize doğru döndüğünde gülüşüm yerini şaşkınlığa .

Onun yüzünü
gördüğümde. Fark
ettiğimde-

"Bu Drew Bowman değil mi?" diye soruyor.

Kafamda bir sürü düşünce dolaşıyor. Kucağındaki aynı gözlere ve renge sahip küçük kıza tek yapabildiğim başımı sallamak.

Bu gece uzun bir antrenman yapacağız. Seni sonra ararım.

Kafa karışıklığım artarken daha önce söylediği sözler aklımdan geçiyor. *Ve öfke.*

"Drew!" Ona el sallıyor ve kafasını bize doğru çeviriyor.

Bir an için donup kalıyor; ifadesi düşerken gözleri benimkilere kilitleniyor.

Evet. Bir yalanın içinde yakalandın.

Çabuk toparlanıyor ama yeterince hızlı değil. Beni orada görünce yaşadığı şoku fark ediyorum.

"Bekâr olsaydım o adama ağaç gibi tırmanırdım Brexton," diye mırıldanıyor adam bize doğru ilerlerken.

Ve nedense onlar hareket ederken gözümü dikip baktığım Drew değil, küçük kız oluyor. Gözlerinin mavisi. Saçlarında zıplayan kahverengi bukleler. Ve

Küçük parmaklarının işaret parmağının etrafında kıvrılması.

Aklımdan pek çok senaryo geçerken kalbim boğazıma düğümleniyor. Drew bu yüzden mi benden uzak duruyordu?

Onun yüzünden.

Drew'in bir kızı var.

Nasıl hissettiğimi kelimelere nasıl döneceğimi bile bilmiyorum -şaşkın, incinmiş, bunalmış, şaşırılmış- ve yine de Drew masamıza doğru adım atarken bunların hepsi içimde bir gelgit dalgası yaratıyor.

"Hanımlar," diyor ve öne doğru eğilip dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurarak beni şaşırtıyor. "Merhaba."

Kalbim karışıklık içinde iç çekiyor. Gerçekten sorun olduğu halde nasıl hiçbir şey yokmuş gibi, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi davranabiliyor?

Bunu benden sakladı.

Bana yalan söyledi.

"Jules," diyor şaşkınlık içindeki arkadaşşıma dönerek, o da önce bana sonra da dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle ona bakıyor. "Seni tekrar görmek güzel. Umarım evlilik hayatı sana iyi geliyordur."

"Siz ikiniz, siz misiniz? . ." Ondan bana doğru işaret ediyor ve geri dönüyor. "Onun gibi bir şey," diyor kolay bir çekicilik ve sıcak bir gülümsemeyle.

Benim de yüzüme yapıştırdığım ama samimiyetle uzaktan yakından alakası olmayan bir cümle. "Bu kim?" Jules aklıma kurcalayan soruyu soruyor Drew burada garip bir şey yokmuş gibi davranmasına rağmen.

"Bu," diyor dramatik bir edayla ve elini aşağıya doğru yuvarlayarak, "yeğenim Bayan Charley."

Oh, lanet olsun.

Onun kızı *değil*.

Hayır.

Yeğeni. Maggie'nin

kızı.

Beynimin bu yeni bilgiyi işlemesi bir saniye sürüyor ama Charley kıkırdayınca buna gerek kalmıyor.

Ses saf bir keyif ve Drew'in yüzüne yerleştirdiği gülümseme daha da iyi.

"Merhaba Bayan Charley," diyor Jules elini sıkamak için uzandığında.

"Sizinle tanışmak bir zevkti ama gitmeliyim."

"Hayır. Jules-"

"Otur. Kal. Benim yerime otur, Drew. Brexton'ın bir bardak daha içtiğinden emin ol," dedi göz kırparak ve gülümseyerek ve ben daha tek kelime edemeden gitti.

İkimiz de ona bakıyoruz ve sonra yüzlerimizde şaşkın bakışlarla birbirimize geri dönüyoruz - aniden ortaya çıkan garip sessizliği doldurmak için gülmeden önce.

Döndüğümde Charley'nin beni incelediğini görüyorum. Meraklı gözleri ve tıpkı amcası gibi çarpık gülümsemesiyle muhteşem bir kız. "Senin adın ne?" diye soruyor.

"Ben Brexton." Onun hizasına gelmek için çömeliyorum ve elimi uzatıyorum. "Memnun oldum, Charley."

Elime bakıyor ama elimi sıkmak yerine öne çıkıp beni çok şaşırtan kocaman bir sarılma yapıyor.

Saçımın bir teliyle oynarken "Çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

"Teşekkür ederim. Sen de öylesin."

Drew'a baktığımda, etkileşimimizi izlerken yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

"Nana için çiçek aldık," diyor ve Drew'un masaya koyduğu şakayıkları işaret ediyor.

"Muhteşemler. Eminim çok da güzel kokuyorlardır."

"Öyle." Başını sallıyor ve yapraklarına dokunmak için uzanıyor.

Drew boğazını temizliyor ve ben de ona bakıyorum. "Bugün Charley ve Drew günü," diyor elini Charley'nin yanına gelmesi için uzatırken. Charley ona doğru ilerliyor ve Drew, Charley'nin yanında tamamen rahat olduğunu gösteren bir rahatlıkla onu kollarına alıyor.

Onlara bakıyorum, ne hissettiğimden emin değilim. Onun bariz rahatlığı ve yeğenine olan sevgisi kalbimi ısıtıyor. Çocukları seven bir adamı kim sevmez ki?

Aynı zamanda, eğer kız onun hayatının bu kadar büyük bir parçasıysa, neden ondan bahsetmedi? Nasıl oluyor da onu benden saklama ihtiyacı hissediyor?

Düşüncelerim, o ve biz söz konusu olduğunda sahip olduğum güven duygusunu aşındırıyor.

"Brex?"

"Ne dedin? Özür dilerim." Başımı salladım ve düşüncelerimden sıyrıldım.

Drew beni inceliyor ve gözlerinde endişeli bakışlar beliriyor. "Parktaki ördeleri beslemeye gideceğimizi ve sonra da evime döneceğimizi söyledim."

"Bu gece yatıya kalma gecesi," diyor Charley ve havaya bir yumruk atıyor.

"Pijama gecesi mi?" Ben haykırıyorum.

"Pijama, meyve suyu ve Jenga." Gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "O da gelebilir mi?" Drew'a döner ve sorar.

Saçını çekiştiriyor ve kız kıkırdıyor.

"Bize katılmak ister misin?" Drew sorar.

"Teşekkür , ama zamanınızı bölmek istemem."

"Drew Amca insanları dahil etmenin güzel olduğunu söylüyor. Kimseyi üzmemek istemeyiz. O yüzden seni de dahil edelim." Gözlerindeki ve sesindeki masumiyet, çocuklar hakkında iyi olan her şey.

"Evet," diyor Drew ve ben gözleriyle buluşana kadar elimi sıkmak için masanın öbür ucuna uzanıyor. "Seni de dahil edelim."

"İstemiyorum-"

"Yapmanı istiyorum." Sesi yumuşak, gülümsemesi sıcak ve davetkâr.

"Ben de seni istiyorum," diye araya giriyor Charley. "Yatıya kalma kısmı hariç. Büyükanne kız ve erkeklerin birbirlerinin evinde yatıya kalmaması gerektiğini söylüyor."

Gülüyorum, çünkü bu Brenda'nın biz çocukken pek çok kez söylediği bir şeydi. "Ninen çok haklı." Göz kırıyorum.

"O zaman bizimle gelir misin? En azından ördekler ve akşam yemeği için?" Drew soruyor. Gülümsemem her şeyi anlatıyor.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

BREXTON

Charley'ye bakarken "O GERÇEKTEN ÇOK TATLI BİR KALP" diyorum. Drew'in evindeki kanepenin üzerinde, tek renkli pijamalarıyla yatıyor ve başını Drew'in kucığındaki yastığa .

Drew, kızın bukleleriyle dalgınca oynadığı eline bakar ve usulca gülümser. "Öyle. İnatçı bir şeytan da olabilir ama görünüşe göre bu gece senin için en iyi davranışını sergiledi."

"Görünüşe göre ben de zaman zaman tam bir şeytan olarak tanınıyordum. Korkak bir kedi olmanın yanı sıra." Omuz silkiyorum. "Ama konudan sapıyorum."

Kıkırdıyor ve yanındaki sehpadan bira şişesini alıyor, uzun bir yudum içiyor ve şişeyi yere bıraktığında, nihayet gözlerimle buluşmadan önce bir vuruştan daha uzun bir süre ona bakıyor.

"Üzgünsün," diye mırıldanıyor, sesi çekingen. Endişesi yüzündeki çizgileri belirginleştiriyor. "Özür dilerim."

"Birbirimizle bu kadar uzun süredir çıktığımız için, üç hafta boyunca seninle ilgili her şeyi öğrenmeye çalıştığımız için ve yine de bunu bilmediğim için incinmemeye çalışıyorum. Belli ki çok yakın olduğunuz halde onun hakkında. ..." Ona bakarken sesim kısılıyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor. "Önceki hayatın hakkında."

Bakışlarıyla tekrar buluşmadan önce duygularımı kontrol altına almak için bekliyorum. Başıyla onaylaması çok hafif, çok teslimiyetçi, ama orada ve içimden bir parçayı öldürüyor.

"Hâlâ bilmediğin çok şey var Brex."

"Ama neden?" Aramızda uyuyan bir çocuk varken bunun ilginç bir konuşma olacağını fark ederek soruyorum. "Bana güvenmiyor musun?"

"Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok," diye iddia ediyor. "Şunu düşünmüyor musun-"

"Sen anlayamazsın."

"Var mı diye bakmayı denedin mi? Çünkü benimle ilgili her şeyi konuştuk. Annem ölüyor. Hastaneden çekilmek zorunda kaldıktan sonra nasıl hissettiğimi."

Olimpiyatlar. Ailem için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu. Her şeyi konuştuk ama sen hâlâ benden sır saklıyorsun. Bunu kabullenmek ve incinmemek çok zor."

İç çekişi uzun ve gürültülüdür ve kulağa geldiği kadar ağırdır.

"Bilmek istediğin nedir, Brex? Dünyamızın parçalandığını mı? Babamın NFL'den ayrıldığı günden beri ailemin asla eskisi gibi olmadığını mı? Babamın artık babam gibi görünmediğini mi? Eskiden olduğu adamın bir kabuğuna dönüştüğünü mü?" Sesi sakın ama bence altında yatan hasarı ima eden bir yıkım var. "Maggs'in kötü bir kalabalığın içine düştüğünü ve herhangi bir rehberliği olmadığı için uyuşturucu bağımlısı olduğunu mu? Onun için kafayı bulmak, hayatlarımız paramparça olmuşken hiçbir şey olmamış gibi ortalıkta dolaştığımız evimizle uğraşmaktan daha mı kolaydı? Futbola -onu mahveden spora- yönelmem ve bunun için beni asla affetmemesi size bir anlam ifade ediyor mu? Sanki onu reddeden bir şeyde iyi olduğum için ona ihanet etmişim gibi? Bilmek istediğin bu mu?" Yeğeninin saçlarını okşamasına rağmen öfkeden kıpkırmızı kesilmiş. Bana yöneltilmiş *gibi görünüyor* ama öyle olamaz.

Babası ailesine ne yaptı böyle? Ve zavallı

Maggs. O şimdi nerede?

Kalbim şu anda onun için acıyor. Her şeyi tek başına yaşayan genç için ve şimdi kimsenin haberi olmadan perde arkasında tüm bunlarla yaşamaya çalışan adam için.

Ona doğru ilerliyorum, ona dokunmaya, onu rahatlatmaya ihtiyaç duyuyorum. Charley kucağındayken - yumuşak horlamaları aramızda - önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerini ellerime alıyorum ve avuçlarından birine bir öpücük konduruyorum.

"Drew . . . Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimse bilmiyor. Kimse bilmiyor ve son on yıldır kimsenin *bilmemesi* gerektiği kafamıza kazındı. Hayatımız özeldir ve bilen herkes bunu bize karşı kullanacaktır." Başını sallıyor. "Önceleri tek bir hikayenin, geçmişi hatırlatan tek bir şeyin, içinde yaşıyormuş gibi yaptığımız mükemmel dünyayı paramparça edeceği düşüncesi vardı. Şimdi ise eğer bir hikâye ortaya çıkarsa, bunun yaratacağı stres babamın sağlığını hızla bozacak, çünkü stres ALS hastalığını tetikleyen bir faktör." Elini benimkinden çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Bilmen gereken yanım bu mu? Derin, karanlık sırlar. Bu seni mutlu etmeye yeter mi?"

"Bu haksızlık. Ben sadece seni tanımak istiyorum, Drew. ."

Çünkü sana aşığım.

İlk kez bu kelimeleri düşünmeme, kendime itiraf etmeme izin veriyorum. İtirafı tökezliyorum çünkü aramızda konuşulmamış o kadar çok şey var ki - bir şekilde ailemin ayaklarına attığı suç - bu kelimeleri dile getirsem bile asla kabul etmeyeceğinden korkuyorum.

"Evet, bu kadar. Mutlu musun? Her lanet gün tüm tabakları döndürmeye çalışıyorum - kız kardeşim ayık ve hayatta, Charley sevildiğini hissediyor ve annesinin bağımlılığından habersiz, babam benimle gurur duyuyor, oysa tek yaptığı onu dışlayan bir oyun oynadığım için beni dışlamaktı ve annem lanet olası la la land'de, böylece her zaman sallanan sinir krizi uzakta kalıyor - böylece hiçbiri düşüp parçalanmıyor. Çok yorucu ama hepsi dönmeye ederse, belki, sadece belki, kendim olma, mutlu olmak için yapmam gerekeni yapma şansım olur. Kendi lanet hayatıma sahip olmak için."

Son sözlerinde sesi kesiliyor ve Charley'nin uyuyan başının altından kayarak çıkıyor, ben de ayaklarının dibine oturuyorum ve huzursuzluğunu yatıştırmak için odanın içinde hareket ediyorum.

Olduğum yerde dönüp otururken onun adımlarını izliyorum. Acı çekiyor ve nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Acı çekiyor ve korkarım yardım etmemi istemiyor.

"Drew," diyorum usulca. Bir yalvarış. Bir teselli girişimi.

"Onun sen olduğunu bilmiyor musun?" diye fısıldıyor dönüp bana bakarken. "Sen benim şansısın, Brex. Bir maçta sahaya çıkmak benim şansım. Ve eğer ikisinde de bir fırsat yakalarsam, ikisini de berbat edeceğim ve bir daha asla şansım olmayacak diye ödüm kopuyor."

Benimkilerle buluştuğunda gözlerinde yaşlar var. İfadesinde, kalbimi hayal bile edemeyeceğim şekilde sahiplenilen bir ciddiyet, bir kasvet var.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Sana aşık oldum, Brexton. Bunu göremiyor musun? O yüzden bana bu konuda ne yapmam gerektiğini söyle. Tek istediğim seninle olmakken, bir kaya ile lanet olası zor bir yer arasında sıkışıp kaldım."

Ona bakıyorum, gözlerim kocaman ve kalbim uçuyor. O beni seviyor.

O bana aşık.

Önümde dizlerinin üzerine çöktü. Ben sersemlemiş bir halde otururken, elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor ve fısıldıyor, "Sana aşığım, ve lanet olsun ki, belki de tüm hayatım boyunca aşık mıyım gibi hissetmiyorum."

Ve dudakları benimkilerle buluştuğunda, bu öpücüklerin en yumuşağı, en masumu, ama hayatım boyunca aldığım tüm öpücüklerden daha anlamlı.

Az önce söylediği her şeyi onayladığımdan emin olmak istercesine gözlerime bakmak için arkasına yaslanıyor ve ancak o zaman ona kelimelerle karşılık vermediğimi fark ediyorum.

Tam konuşmaya başladığım sırada Charley'nin küçük sesi yanımdan yükseliyor. "Drew Amca," diye mırıldanıyor halsiz bir sesle. "Onu öpmesen olmaz mı? Bu iğrenç." İkimiz de kıkırdıyoruz. "Artık yatağıma gidebilir miyim?"

"Elbette," diyerek eğiliyor ve onu merdivenlerden yukarı taşımadan önce şakağına bir öpücük konduruyor.

Mutfak tezgahının üzerinde duran ve hiç fark bebek telsizinden gelen sesleri duyunca irkiliyorum ve sonra gülümsüyorum. Onun mırıldandığı *iyi geceler*, onun *uyku taytları*.

Hangi adamın yeğeni geceyi burada geçirmeye karar verdiğinde kullanmak üzere bir bebek telsizi vardır? Düşündüm de, onun için de bir oda? Ama şimdi Charley'nin Drew ve Charley buluşmasından nasıl bahsettiğini düşünüyorum da, bu oldukça olağan bir şey gibi görünüyor.

Tanrım, ne iyi bir adam.

Ve eğer Drew'in bana söylediği her şey onu sevmemi sağlamadıysa, Charley ile olan ilişkisi sağladı.

Merdivenlerden indiğinde neredeyse kanepede uyuyakalmıştım. Orada durup bana bakıyor, yüzünde bir inançsızlık ifadesi var.

Bana söylediklerinden pişman mı? uydurup geri mi alacak?

"Sana verecek fazla bir şeyim yok Brexton," diyor odanın karşısına geçip yanımdaki kanepeye otururken. "Berbat bir ailem var. En iyi ihtimalle utanç verici olmasa da vasat bir kariyerim var. Zaten sahip olduğumdan daha fazla açamayacağım bir ton bagajım var. Ve sana aşık olduğum gerçeğini asla kabullenemeyecek bir ailem var. Çok kararsızım. Tüm hayatım boyunca onu mutlu etmek için çalıştım ve sonunda ilk kez seninle mutlu olduğumu hissediyorum. *Bir Kincade*." Gülüyor ama en iyi ihtimalle kendini küçümsüyor.

Yaltaklanıyorum. Bu son ifadede o kadar çok şey var ki, kariyerinin vasat ve utanç verici olduğunu düşünüyor. Bu yeterince sert. Ama bu biraz

Ailesi mi? Beni kendi çocuklarından biri gibi görürlerdi. Ailelerimiz bu şekilde bir aradaydı. Beni gerçekten böyle düşünürler miydi? Küçümseyerek mi? Beni seçmesinin kötü bir seçim olduğunu mu? *Bunu hak ediyor muyum?*

Kucağına sürünüyorum, başımı göğsüne yaslıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Senden asla benimle ailen arasında bir seçim yapmanı istemem," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum. Sadece . . . Nasıl hissettiğimi biliyorum ve bu şimdiye kadar hissettiğim en korkutucu, en gerçek şey ve bunaltıcı. Tüm bunları senden saklarsam mesafemi koruyabileceğimi, *her şeyi* biraz daha az hissettirebileceğimi düşündüm ama yapamam. Bu benim, Brexton. Siğillerim ve her şeyimle."

Yüzümü kaldırıyorum ki beni görebilsin, duyabilsin. "Ben de sana aşık oldum, Drew Bowman. Sanırım hayatım boyunca sana aşık oldum. Ancak şimdi fark ediyorum ki çıktığım herkesi senin büyüyünce olacağını düşündüğüm adamla kıyaslamışım. Meğer o adam hayal ettiğimden çok daha inanılmazmış."

BÖLÜM KIRK YEDİ

DREW

"GİTMEM GEREK," diye fısıldıyor BREXTON, onu sıkıca kendime doğru tutarken. "Hayır," diye inliyorum.

"Evet. Küçük Bayan Charley birazdan kalkacak ve Drew Amca'nın arkadaşı Brexton'ın neden onun yatağında uyuduğunu merak edecek." Kıkırdıyor ve bu ses beni zaten olduğumdan daha da sertleştiriyor. "Unutma, kızlarla erkeklerin birlikte yatıya kalmamaları gerekir."

Ama haklı olduğu bir nokta var. Görmezden gelmek istediğim bir nokta ama yine de iyi bir nokta. İç çekiyorum. "Henüz gitme. Dışarısı hâlâ karanlık. Sadece beş dakika daha?"

Bana sokuldu, eli göğsümde. "Tamam, ama komik işler yapmak yok."

"Söz ver," diye mırıldanıyorum başının tepesine doğru, parmağım elindeki harflerin izini sürerken.

Ne yaptığımı anlaması birkaç saniyesini alıyor. Harfleri anlamaya çalışması.

"ILYB?" diyor, burnunu kırıştırarak ve gözlerini en sevimli şekilde kısarak bana bakıyor. Ama anladığı anda anlıyorum. Dört kelimeyi. Yüz ifadesi yumuşuyor ve o muhteşem dudaklarına bir gülümseme yayılıyor.

"Seni seviyorum Brexton," diyorum, dün gece ona duygularımı itiraf ettiğim için şaşırmıştım ama şimdi bunu ona tekrar söylerken daha rahatım.

"Al bakalım, Ginnie Huber," diye şaka yapıyor. "Senin iki harfine karşılık benim dört harfim var."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

BREXTON

KAHVEM GÜÇLÜ VE sabah havası sonbaharın ilk gerçek izlerini taşıyor. Yaz bu yıl New York'ta uzun bir süre kaldı ve binamın çatısında dizlerimi göğsüme çekmiş otururken mevsimlerin değişmeye başlamasına fazlasıyla hazırım.

Bu çatı katı.

Başımı sallayarak gülümsüyorum ve Drew ile neredeyse iki hafta önce burada nasıl seviştiğimizi düşünüyorum.

Evet, seviştik.

Olan buydu. Çünkü henüz sözler söylenmemiştii ama kalplerimiz çoktan karar vermişti.

Gerçeküstü

hissettiriyor.

Mükemmel

hissettiriyor.

Yine de neden diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum?

Bir yudum alıyorum ve aklımı kurcalayan tek şeyi tartışırken güçlü sıvının dilimi haşlamasına izin veriyorum: Drew'u ailemden saklıyorum.

Ben bir adama aşığım. Beni seven bir adama ve bunu Jules dışında kimseye söylememiş ya da konuşmamış olmam, bizi çiftçi pazarında gördüğü için, tamamen saçmalık.

Ama sen neden yapmıyorsun, Brex? Neden bazı şeyleri bu kadar gizli tutma ihtiyacı hissediyorsun?

Drew'un haklı olabileceğinden korktuğun için mi? Gary Bowman'a olanlarda babamın parmağı olabileceğinden mi? Eğer durum buysa, bu hayatınız boyunca baş tacı ettiğiniz adama farklı bir ışık tutacaktır. *Ona daha farklı bakmanı sağlar.*

Bu düşünce beni sersemletiyor.

Sonra bu fikri hemen reddediyorum, ama zaten orada, aydınlanma devam ediyor.

Bu yüzden mi bir şey söylemekte tereddüt ediyorum? Gerçekten söylediğinden daha fazlasını bildiğini mi düşünüyorum? Bu bir olasılık mı?

Drew kesinlikle öyle düşünüyor. Bunu açıkça söylememiş olabilir, ama orada, dile getirilmemiş ve aramızda asılı duruyor.

Koltuğuma geri yaslanıyorum, gözlerim önümde uzanan şehri inceliyor ama hiçbir şeye odaklanmıyor. Söyleyecek söz bulamıyorum.

Çünkü ilk defa Drew'un nasıl hissettiğini tamamen anlıyorum. Aramızda bir çatlak var ve bununla yüzleşmediğimiz için ikimiz de hatalıyız.

soru, bunu nasıl iyileştireceğimiz? Geçmişimiz hem şimdi hem de gelecekte çatışmalara neden oluyorsa geçmişte kalabileceğinden emin değilim.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

DREW

3 yıl önce

BURADA OLMAMALIYDIM.

Bu gece yeterince viski içtim, düşünmek için çok fazla zamanım oldu ve burada olmamalıydim.

Yine de kapıyı iterek açıyorum ve ailemin evine giriyorum. Aydınlık, havadar ve bu lanet olası mezara her adım attığımda hissettiğim ağırlığa lanet olası bir saçmalık.

"Drew." Orada dikildiğimi gören babamın kafası sarsıldı.

"İşte günün adamı," diyorum. Okuma gözlüğünü burnunun ucuna dayamış, kucığında iPad'ile oturduğu aile odasına girerken sallanmam umurunda bile değil.

"Drew?"

Başımı sallarken kıkırdıyorum ve "Bugün ne yaptığımı biliyor musun?" diye soruyorum. Kaşlarını kaldırıyor. "Görünüşe göre içmişsin."

"Bingo." Parmaklarımı şıklattım. "Başka ne yaptım biliyor musun?" "Bunun için zamanım yok-"

"Takas edildiğim takımın, oyun kurucu olarak oynadığım takımın Super Bowl'u kazanmasını izledim." Kelimeler sanki onları çıkarmak için kırık cam çiğniyormuşum gibi geliyor.

"Olur böyle şeyler." Sesi ölçülü.

"Ben olmalıydim."

iPad'ini yanındaki masaya koyuyor ve iç geçiriyor. "çok insan olabilirdi."

"Hayır, baba. Ben. Siktiğimin beni," diye bağırıyorum. "Ama değildi. Nedenini bilmek ister misin? Sana üç tahmin vereyim."

Ama konuşmuyor. Yüzündeki o sinirli ifadeyle bana başka tek kelime etmiyor. *Bunu aşmam* gerektiğini söylüyor. Sanki yedi yıldır nedenini açıklamadan *bunu atlatmaya* çalışıyormuşum gibi hissediyorum.

"Hepsi benim hiçbir ilgim olmayan ama beni tüm yetişkin hayatım boyunca etkileyen bir şey yüzünden."

"Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Hayır. Aslında yapmadık. Orada durdun. Bıraktığını söyledin. Bir daha asla konuşulmayacağını söyledin. Bil bakalım ne oldu? Bunu konuşmak için buradayım *baba*." Odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyorum, ellerim onu yakalayıp lanet olası cevabı ağzından almak için kaşınıyor. "Bunu sen mi yaptın? Her gün oturduğun ve hepimizi yargıladığın o mükemmel tahttan kaydın ve gerçekten yaptın mı? Çünkü tek kelime etmeden çekip gitmen öyle olduğunu gösteriyor. Yapmış gibi davranıyorsun-"

"Bu kadar yeter," diye gürlüyor.

"Hiçbir zaman yeterli olmadı. Enkaz halindeki Maggie için değil. İpe bağlı bir kukla gibi senin yanında duran annem için de. Gerçeği biliyor mu ki? Ve bu eve her girdiğimde ters ters baktığın benim için de değil. Neden? Çünkü terk ettiğin bir hayali gerçekleştirmeye çalıştığım gerçeğiyle başa çıkamıyorsun."

"Sen asla ben olamazsın," diye bağırarak beni geriye savurdu. Ona bakakalıyorum, sözleri karşısında tamamen afallamış durumdayım.

Yaraland

ım.

Ezilmiş.

Ayıldım.

Bunu düşünürken gözlerimi kırıştıtırıyorum ve az önce söylediği şeyin ne olduğunu yüzündeki ifadeden anlıyorum. Öfke. İnançsızlık. Farkındalık.

"Kastettiğim bu değildi, Drew." Oturduğu yerden kalktı ama ben çoktan kapıya doğru yönelmiştim. "Drew. Yanlış çıktı. Bu-"

"Sakin bana dokunma," diye bağırıyorum, kolumu onun elinden çekip yumruğumu havaya kaldırarak ve hiç tereddüt etmeden etrafımda dönerken. İçimde daha önce hiç bilmediğim bir öfke dolaşıyor. Bana yabancı olan zayıflatıcı bir his öfkenin hemen arkasından geliyor.

"Drew. Lütfen." Gözlerinde yaşlar var, sanki buz adam çözülmüş gibi.

Ama sadece
pişmanlıktan. Sadece
korkudan.

"Umarım hiçbir zaman benim gibi olmazsın," diyor ama artık çok geç. Kelimeleri çoktan söylemişti.

"Endişelenecek bir şey yok."

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çarptığımda beni takip etmiyor.

Nefes alamayıp kaldırımda iki büküm olana kadar caddenin ortasında koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Seni ediyorlar, Drew.

Benimle ilgili hiçbir şey bulamamış olsalar da, masum olsam da, Tigers artık kadrolarında benim gibi bir isim istemiyordu. Döndüğü her yerde suçlamalara maruz kalan birini.

Kaplanlar Super Bowl'u kazandı. Ne inanılmaz bir maç!

Spikerlerin açıklamaları bir alay gibiydi. Bana neyi kaçırdığımı söylüyorlardı. Asla sahip olamayacağım şeyleri.

Florida seni kabul ettiği için mutlu olmalısın.

Ailemden bu kadar uzaktayken nasıl mutlu olabilirim?

Sen asla ben olamazsın.

Her hafta lanet olası yedek kulübesinde oturmaya mahkum edildiğim yer.

Tek başına.

Yapayalnız.

Onun yüzünden.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DREW

Hayal kırıklığı içimi kemirirken kafamı omuzlarıma yaslıyorum. Kenarda sıkışıp kalmış lanet bir oyun daha.

Hobbs'un deneyimsizliğinin yüksek sesle haykırıldığı bir başka lanet oyun.

Peki ne için? Raptors'ın ona ödediği o büyük kontratla parasını boşa harcamadığından emin olması için.

O tam bir fiyasko. Serçe parmağında çoğu oyun kurucudan daha fazla yetenek var, bu yüzden bu engeli aşması gerekiyor. Zihinsel oyunu bok gibi zayıf. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama kaidemden düşürüldüğümde bile denemeye devam ettim.

Georgia seyircisi, pası üçüncü kez boşa gittiğinde kükrüyor. Tanrıya şükür Georgia da aynı derecede kötü oynuyor. Hâlâ şansımızın olmasının tek sebebi onların da bizim kadar hata yapmış olması.

Hobbs ilk başarısız olunca tribünler alkıştan yıkılıyor. Zafer kadar yakın ki tadını alabiliyorlar.

Ve bu midemi bulandırıyor.

Oyuna sırtımı dönüyorum, bir saniye daha izleyemiyorum. "Hey, Bowman?"

Lonnie'nin sesini duyunca döndüm. "Senin oyunların değil," diyorum, son zamanlarda her maçta bana yönelttiği soruyu yanıtlayarak. "Ben Hobbs. Bu-"

"sen varsın."

Sözlerine iki kere baktım. "Yine mi geldin?"

Onu doğru mu duydum?

"Beş dakikamız kaldı. Bunu başarabileceğini mi sanıyorsun? Kıçınızdan bir gol çıkarmanın bir yolunu bulabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Kaskımı takıp yerine oturturken sırtışıma cevabım oluyor.

Sonraki dakika bir bulanıklık içinde geçiyor. Hobbs bir top kaybında topu kaybetti. Sahadan koşarak çıkarken şaşkınlık ve rahatlama karışımı bir ifadeyle bana bakıyor.

kaskımı gördüğünde koordinatörle konuşuyor.

Sonra beklerim.

Savunmamız çizgiyi koruyor ve Georgia'nın ilerlemesini engelliyor. Topu elimize sıkıştırıyorlar.

Gösteri zamanı.

Sahaya koşarak girdiğimde duyabildiğim tek şey kulaklarımda atan nabzım. Tezahürat yapan taraftarları değil. Toplanma yerinde tartışan çocuklar değil. Sadece nabzım ve bunu yapabileceğime olan güvenim. Tüm o geceler boyunca stadyumun yanındaki karanlık sahada fazladan zaman harcamanın karşılığını şimdi alacağım. *Bunun için çalıştım. Bu benim gücüm. Ben lanet olası QBI'im.*

İşi hallet, Bowman.

"İki dakikamız kaldı. Sayı yapmak için bolca vaktimiz var," diyorum toplanma yerinde bana bakan çocuklara oyunu okumadan önce.

"Kapıdan çıkar çıkmaz mı?" diye soruyor planım hakkında.

Başımı sallayarak ve sırtarak, "Kapıdan çıkar çıkmaz," diyorum.

Top hazır.

Ritim bağılıyor.

Top ellerime geldi.

Nix'in sahaya inmesine yetecek kadar zaman kazanmak çizginin dayanmasını umarak cebe doğru dans ediyorum.

Hadi. Hadi, hadi. Hadi, hadi.

Sağ taraftaki ilk kırılmayı bir Falcon'un ilerlemesiyle görüyorum. Yan hakemim tarafından aşağı çekilirken sağa doğru birkaç adım atıyorum.

Oraya git. Oraya git. Oraya git.

Sağ tarafta bir gedik daha. Ama bu sefer uzaklaşmıyorum. Bu sefer geri çekiliyorum ve uçmasına izin veriyorum.

Top havada süzülüyor ve bir an sonra vuruluyorum, havaya fırlatılıyorum ve homurdanarak yere düşüyorum. Yan hakem üstümde ama başım kenar çizgisine dönük olduğu için tüm yedek kulübesinin kutlamasını görüyorum.

Kollar yukarı. Yumruklar havaya. Yukarı aşağı zıplarken parmakları beni gösteriyor.

Koşan sırtım ve Hail Mary'm son bölgeye girerken.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Buraya gelmesini beklerken heyecandan titriyorum.

O anı tekrar tekrar yaşarken gururum göğsümde patlıyor. Drew'un beklenmedik bir şekilde Hobbs'un yerine geçmesi. Boş dairemdeki destek tezahüratlarımın televizyon ekranına yansması. Hail Mary. Sahanın kırk metre aşağısındaki muhteşem spiral. Nix topu yakaladığında kalabalığın kükremesi. Raptors'ın bu sayede kazanması.

O zamandan beri kafam iyi.

Ve sadece Raptors'ın galibiyeti için değil. Drew için. Sahaya çıkıp bir fark yaratması egosuna büyük bir destek olmalı. Gururuna. Takımdaki statüsüne. Ve tüm bunlar umarım kendine olan güvenini artırır.

Drew Bowman az önce dünyaya gerçek bir anlaşma olduğunu gösterdi ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Kapıma geldiğinde, o daha kapıyı çalmayı bitirmeden kapıyı açıyorum ve heyecan dolu bir çığlık atarak kendimi kollarına bırakıyorum.

Selamım, bacaklarım beline dolanmış öpücüklerimle ve "bu inanılmazdı" diye tekrar tekrar geliyor.

Kahkaha, övgü ve sevgiyle gelir. Çok fazla sevgi.

Ve kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce kanepeye doğru tökezlediğimizde ona ne kadar olduğunu gösteriyorum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

BREXTON

"GERÇEKTEN GİTMEK ZORUNDA MISIN?" Yatağımda uzandığım yere sürünerek gelip dudaklarıma uzun, tatlı bir öpücük daha kondururken inliyorum.

Sonra yüzünü buruşturuyor, ardından bir küfür savuruyor ve dizlerinin üzerinde doğrulup kıkırdıyor. "Maçta böyle bir darbe almanın nasıl bir his olduğunu unutmuşum." Göğüs kafesinin hemen altında bir çürüğün olduğu yere bakıyor.

"Zavallı bebeğim. İzin ver öpeyim ve her şey daha iyi olsun," diye mırıldanıyorum ve aynen öyle yapıyorum. Ama sonra ağzımın aşağıya kaymasına izin veriyorum, ta ki o bir elini saçlarımda yumruk yapıp başımı geriye çekene kadar, böylece ağzım ulaşmaya çalıştığım yere ulaşamıyor.

"Adil oynamıyorsun." Gülümsemesi yıkıcı. Sabahın parlak ışığında yatağımda oturmuş, benim onun hakkında hissettiklerimi aynen bana yansıtan gözlerle bana bakarken, onunla ilgili her şey gerçekten de öyle.

Baş döndürücü. Harika bir şey. Bu şimdiye kadarki en iyi şey ve dudaklarımda gezinen sırıtış da bunu söylüyor.

"Asla." Kot pantolonunun bel bandının hemen üstüne bir öpücük daha konduruyorum. "Ve bu daha sonrası için bir söz."

"Daha sonra?" Eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Ama bir öpücük olarak başlayan bu öpücük, ellerimin ensesindeki saçların arasından geçmesi ve öpücüğü derinleştirmemle son buluyor.

"Henüz gitmene hazır değilim," diyorum ve sonra dudaklarımı tekrar onunkilere değdiriyorum.

"Filmler," diyor kararlı bir şekilde başını sallayarak ve parmakları yorganın altına doğru kayarken bir inilti çıkararak yorganını geri çekiyor. "Gidip film izlemem gerekiyor."

"Kulağa sıkıcı geliyor."

Bana gülümsememe neden olan acı dolu bir bakış atıyor. Yatağımdan ayrılmasının benim için olduğu kadar onun için de zor olmasına seviniyorum.

"Özellikle senin burada olduğunu bildiğimde çok sıkıcı oluyor." Yataktan kalkıyor, tişörtünü alıyor ve giyiyor. "Sıcak ve davetkâr-"

"Ve ıslak ve istekli." Benim gülümsemem nazlı, onun inlemesi ise pişmanlık dolu.

"Zalimsin." Gülüyor.

"Ve sen inanılmazsın." Hareketinin ortasında duruyor ve gözlerinde duygu birikirken bana bakıyor. "İnanılmazsın. Bunu bilmen gerek. Sadece sahada değil, Drew, gerçek hayatta da. Dengelediğin her şey, yapmaya çalıştığın ve olmaya çalıştığın her şey, tek kelimeyle inanılmazsın."

Ve söylediklerimin her kelimesinde ciddiym, çünkü bu sabah yatağında uzanmış onu uyurken izlerken, omuzlarındaki dünyanın ağırlığını düşünmeden edemedim. Görev ve dürüstlük ve kendi kariyeri ve tüm bunları nasıl dengelediğini, böylece kimsenin zorlukları bilmemesini - çünkü onları çok iyi gizliyor.

"Teşekkür ederim," diyor en yumuşak gülümsemesiyle ve beni duyduğunu söylüyor. Birçok katmanının altındaki gerçek adamı gördüğümü bildiğini ve bu yüzden onu daha çok sevdiğimi.

Yataktan kalkışımı izliyor, gözleri çıplak tenimde geziniyor, sanki dün gece ve daha önce zevk aldığı tüm muhteşem yolları hatırlıyormuş gibi.

Bakışlarını tutuyorum ve en son bıraktığında el koyduğum eski bir V yaka tişörtü kaydırırken sadece bir anlığına kesiyorum.

"Bu gece o zaman?" Ben soruyorum.

"Sadece bu şekilde bekleyeceğine söz verirsen. Gömleğimi ve başka hiçbir şeyi."

"Dün geceki iç çamaşırını beğenmedin mi?"

Sırıtsı şimşek hızında. "Bir daha düşündüm de ..."

Onu evimin oturma alanına kadar takip ederken gülüyoruz, ellerimiz birbirine bağlı ve dudaklarıma bir veda öpücüğü daha konduruyor.

"Sonra görüşürüz-" Ama cümlesini asla bitirmiyor çünkü kapımı açtığında babam kapıyı çalmak üzere orada duruyor.

Drew'un yüzünü göremiyorum ama babamın yüz ifadesindeki sarsıntı ve yavaş şok titreşimini görebiliyorum.

"Drew," diyor babam selamlayarak. Yakalanma korkusuyla kalbim yerinden fırlıyor ve nabzım hızla atmaya başlıyor.

Drew geri çekilip önce bana sonra da babama baktı. "Efendim." Tek söylediği bu ve ardından başını sallıyor. Ama gözleri kocaman, teni solgun ve şu anda aklından geçen milyonlarca şeyi ancak hayal edebiliyorum.

"Bir şeyi bölmek istememiştin," diyor babam orada dururken, bir erkek tişörtü giydiğimi ve başka bir şey giymediğimi fark ettiğinde yanakları birden ısınıyor. Ve burada benimle olan kişi Drew.

"Sen yapmadın-o yapmadı-o sadece gidiyordu ..." Başımı sallıyorum ve utancımın biraz ölüyorum ama Drew. Ona baktığımda dehşete düşmüş görünüyor. Şu anda benden ne istediğinden tam olarak emin değilim. Bunu ortadan kaldırmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Kafa karışıklığı, uyumsuzluğu, rahatsızlığı.

"Dün geceki maçı izledim." Babam sanki bu anın geçmesine izin veremezmiş gibi daireme giriyor. "Uzun zamandır gördüğüm en iyi oyunlardan biriydi. Rodgers'ın Lions'a karşı oynadığı maçla aynı yerde duruyor" diyor, Green Bay Packers'ın oyun kurucusuna ve 2015'te maçı kazandıran meşhur Hail Mary'sine atıfta bulunarak.

"Teşekkür ederim, ama bundan şüpheliyim." Drew orada öylece durup babama bakıyor. Sanki bir hayalet görüyor gibiydi.

"Hayır, inanılmaz bir oyundu. Kendinle gurur duymalısın."

"Gitmem gerek. Oyun incelemesi." Bana bakıyor ve ben de bunu olabildiğince normal göstermeye çalışarak gülümsüyorum - oysa hiç de öyle değil.

"Tamam. Seni sonra ararım,"
diyorum. "Efendim," diyor
Drew.

"Drew?" diyor babam ve Drew'un duraksamasına neden oluyor. Konuşmuyor, sadece babamın bakışlarıyla karşılaşılıyor. Kaybolmuş küçük bir çocuk gibi görünüyor ve keşke aklından geçenleri ondan uzaklaştırmak için bir şeyler yapabilseydim. Tek yapabildiğim öylece durup çırpınısını izlemek. "Bunca yıl sonra seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi."

Drew bir süre başını öne eğdikten sonra başıyla onaylıyor ve başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından kapatıyor.

Bu inanılmaz garipliğin etrafından nasıl dolaşacağımı düşünürken babam ve ben ikimiz de kapalı kapıya bakıyoruz. Yalanlarım ve babamın bunu öğrenmesi, babama benim yerimde bir erkekle yakalanmanın tuhaflığından bahsetmiyorum bile. Kaç yaşında olursanız olun, bu her zaman utanç vericidir.

Endişeli ve ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı içinde, saçlarımı dağınık bir topuz haline getirip kahve yapmaya başladım.

"Sen de ister misin?" Sanki az önce olanların hiçbiri olmamış gibi soruyorum. "Tabii. Evet." İçini çekti ve tezgahımın üzerine oturdu.
bar taburesi. "*Tanrım*."

"Umarım bu son kısım, dairemde bir erkek olduğu için değildir.
Ben yetişkin bir kadını-

"Bu son kısmı, sabahki toplantımızı kaçırdığın, telefonuna cevap vermediğin ve senin için endişelendiğim için söyledim.

Daha önce bunu hiç yapmadığın için gelip iyi olduğundan emin olmak istedim."

Başımı eğiyorum ve fincana süzülen kahveye bakıyorum. Bu benim için bir ilk. Kendimi Drew'a o kadar kaptırmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. "Özür dilerim. Seni endişelendirmek istememiştim. Ben-"

"Meşgul," bitirdi. "Ben de öyle gördüm."

İlk kahve fincanını göz göze gelmeden ona uzatıyorum ve her şeyi nasıl açıklayacağımı düşünürken fincanımın dolmasını bekliyorum.

"Benden kaçmanın nedeni bu mu?" diye soruyor sonunda, sessizliği bozarak.

"Senden kaçmıyordum." "Hayır mı?"

Gözleriyle ilk kez karşılaşıyorum ve beni hemen çarpan suçluluk duygusundan nefret ediyorum. "Hayır."

"Çünkü ofiste benimle yalnız olmadığından emin olmak için elinden geleni yaptın. Her zaman yaptığımız gibi öğle yemeğinde konferans salonunda konuşmadık. Aslında, son zamanlarda pek ortalıkta görünmüyorsun."

"Dediğim gibi, meşguldüm."

, bahaneme inanmadığını ve dürüst olmak gerekirse benim de inanmayacağımı söyleyen alçak bir gümbürtü.

"Sana kızacağımı mı sandın?" diye soruyor.

"Hayır." Sözcük çok hızlı çıktı ve omuz silkip kahveme uzun uzun baktıktan sonra "Bilmiyorum" dedim.

"Hayatımda yaptığım tüm hataları bir başkasının kızlarımdan birine karşı kullanması utanç verici ve korkunç derecede adaletsiz olur." Gözlerim onunkileri buldu. Merhamet, yargısızlık ve incinmişlik görüyorlar. "Benim de benzer bir şey yapacağımı düşünmenizden nefret ederim."

Başımı sallıyorum ve gözlerimin yaşla dolmasından nefret ediyorum. "Senin de bunun bir parçası olduğunu ya da babasının başına gelenlerden senin sorumlu olduğunu düşünüyor."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama edildi."

"Ve onunla olan ilişkini sakladın çünkü eğer ben hatalıysam üzüleceğimden korkuyorsun." Sanki benim düşünce tarzımı anlamaya çalışıyormuş gibi bir ifade kullandı.

"Bir şey yapmadığını biliyorum. Asla yapmazdın."

"Ama yine de sorguladın."

Yanaklarım utançtan kızarıırken cevap vermiyorum, sadece bakışlarını karşılıyorum.

"Gary Bowman benim en yakın arkadaşım. Kardeşim gibiydi. Sana söyleyebileceğim tek şey, Brex, bir zamanlar tanıdığım adamın karakterini bildiğimdir. Ailesini her şeyiyle sevdiğini ve sporunu da bir o kadar sevdiğini biliyorum. Maçı sattığından şüphelenildiği haberi çıktığında herkes gibi ben de şok oldum. Annen ve ben buna inanamadık. İnanamadık. Ama tek kelime etmeden çekip gittiğinde, doğru olmasından korktum. Her ne yaptıysa, bunu haklı çıkaracak bir nedeni olmalıydı."

Alt dudağımı çiğniyorum. "O zaman Drew neden senin de bir şekilde işin içinde olduğunu düşünüyor?"

"Belki de Gary için suçu benim üzerime atmak daha kolaydı. Oğluyla kurabileceği ilişkiyi kurtarmak için, çünkü bu her şeyden daha önemliydi."

"Bu seni çileden çıkarmıyor mu?" Ben soruyorum.

"Sadece tahmin yürütüyorum tatlım, ama ebeveynlikten öğrendiğim bir şey varsa o da şudur: Çocuk sahibi olmadan önce, şunu ya da bunu asla yapmayacağına dair bir yandan yemin edip bir yandan yemin ediyorsun ... ama belirsiz bir geleceğe bakarken ve çocuklarının iyiliği için endişelenirken, onları bir şekilde kaybedeceğinden endişelenirken - keder, öfke, ne olursa olsun - bazen düşünmeden bir şeyler yapar ya da söylersin. O anda tek düşünebildiğiniz o kişiyi de kaybetmemek oluyor."

Gözlerinde bu duyguyu anlayabileceğini söyleyen bir hüznün var. Annemiz öldükten sonra her birimiz keder aşamalarından geçtik. İçinde bulunduğumuz keder evresinde hiçbir zaman aynı sayfada olmadık. Babamız ailemizin dağılmasını engellemeye çalışırken, kendini her gün farklı yangınları söndüren bir itfaiyeci gibi hissetmiş olmalı. Bize yardım etmek için her şeyi yaparken aynı zamanda kendi kaybını da işliyordu.

Sözleri beni çok etkiledi. Çocukken bize nasıl bakıldığını hiç düşünmezdim ama şimdi bir yetişkin olarak bunun ne kadar yorucu olduğunu tahmin edebiliyorum.

Babama kalbimde büyük bir sevgiyle bakıyorum ve Drew'in onu gördüğüm inanılmaz adam olarak görebilmesini diliyorum.

"Onunla konuşabilir misin baba? Tüm bunları ona açıklayabilir misin? Yani-"

"Hayır." Yumuşak gülümsemesi ve nazik sesiyle beni durduruyor. "Bir baba ile oğul arasındaki ilişkiye müdahale etmek bana düşmez."

"Ama bu yanlış. Bu-"

"Ben kimim ki Drew'a anlatayım, tatlım? Ben eski bir anıdan başka bir şey değilim. Gerçeği öğrenecekse bunu kendi yapmalı, yoksa asla öğrenemeyecek."

gerçekten inanıyorum."

Kahve fincanımı yere bırakıp parmaklarımı gözlerime bastırıyorum. Drew ve ben birbirimizi istediğimiz kadar sevebiliriz ama bu uçurum asla iyileşmeyecek diye endişeleniyorum.

"Beni George Gölü'ne götürdü. El izlerimizi görmek için. *Annemin el izlerini.*" Bunu ona neden anlatma ihtiyacı hissettiğimden emin değilim ama onunla paylaşınca kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bunu Dekker, Lennox ve Chase ile paylaşmak için yanıp tutuşuyordum ama fotoğrafları nasıl elde ettiğimi *nasıl* açıklayabilirdim ki?

İçimi kemiriyor. Tüm
bu gizlilik.

Gülümsemesi buğulanan gözlerine ulaşıyor. "çok severdi.
Orada bir aile olarak yaşadığımız anılar." Ve

Drew onları tekrar bana verdi.

Zihnim tek bir düşünceye takılıp kalıyor ve onu
bırakamıyorum. "Onu seviyorum, baba."

"Biliyorum."

"Nasıl?"

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamamanıza neden olacak kadar önemli biri,
ben de öyle biliyorum."

Gülümseme sırası bende. Bunu babamdan saklamakla ne kadar hata
ettiğimi fark etme sırası bende. "Şimdi ne ? Bu şey bir şekilde hep aramızda
kalacak."

"Bir yolunu ."

"Bu yardımcı olmuyor." Gülüyorum.

"Eğer aşk kolay olsaydı herkes onun içinde olurdu. Ama değil ve herkes
değil."

"Bu da yardımcı olmadı."

Oturduğu yerden kalkıp benim durduğum yere doğru yürürken
gülümsemesi derinleşiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Eğer Drew
bir zamanlar tanıdığım çocuk gibiyse -zeki, düşünceli, meraklı- bunu
çözecektir."

"Ama ya beni seçmezse?" Sesim kesiliyor ve yüz ifadesi düşüyor.

"Birinin sizinle ailesi arasında seçim yapmak zorunda kalmasını asla
istememezsiniz. Bu asla işe yaramaz. Her zaman kızgınlık ve acı devam eder."
Beni tekrar küçük bir kız gibi hissettiren ve tüm cevapların onda olduğunu
düşündüren o ayı gibi sarılmalarından birine doğru çekti. "Seni *seçmek*
zorunda. "Seni seçmek zorunda.

seninle olmak istiyorum. Bazen işlerin sarpa saracağını biliyorum ama hayat böyle bir şey."

"Ya yapmazsa?"

"Sen ve Drew arasında çocukluğunuzdan beri bir bağ var. Birbirinizin cümlelerini tamamladınız, birbirinizi kızdırdınız, birbirinize bakmadığınız zamanlarda fark edilmeyi umarak birbirinize baktınız. Yoluna devam et. Tutunacak hiçbir şeyin kalmadığını hissettiğinde sabırlı ol, tatlım."

Parmak eklemleriyle kapı pervazına vuruyor, sanki Drew kapıyı açtığında inemediği yeri tamamlıyormuş gibi. Bunun beni neden etkilediğinden emin değilim ama etkiliyor.

Buraya öfkeyle, kaşlarını çatarak ve Drew'u ilk gördüğünde ona hiç de nazik davranmayarak gelebilirdi. Onu endişelendirdiğim için beni azarlayabilirdi.

Ama yapmadı.

Aksine, geçmişten gelen öfkeyi barındırmak yerine durumu şimdiki zamanda değerlendirdi. Drew'a saygılı davrandı, hatta oyununu övdü, eminim ki koruyucu babanın her parçası sorular sormak ve cevaplar talep etmek isterken.

Bana aşık bir kız evlat gibi davrandı, hor görülmüş bir en iyi arkadaş gibi değil.

Ve şimdi, nihayet, bunu ailemden sakladığım için duyduğum suçluluk duygusu hafifledi. Sanki omuzlarımdan bir yük kalktı.

Drew ile çocukluğunuzdan beri bir bağınız var.

Doğru söylüyor. Haklıydık. Bunu şimdi görüyorum ve fark ediyorum. Bununla birlikte, *bu* zorluğu aşabilecek miyiz?

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

DREW

FİLM İNCELEMESİ BİR NEDENDEN DOLAYI ERTELENDİ ve bunun için şükürler olsun, çünkü zaten geç kalacaktım.

Az önce olanlardan sonra orada oturup konsantre olabilmemin imkanı yok.

Bunun yerine, ailemin evinin karşısındaki caddede kamyonetimde oturmuş burada ne halt ettiğimi anlamaya çalışıyorum.

Bowman ailesini mahveden canavar olduğuna inandığım bir adamla yüz yüze geldim. Hikayemizdeki kötü adam. Kenyon Kincade.

Yine de, kendimi inandırdığım adama ve unutmuş gibi görüldüğüm her şeye hiç benzemiyordu. Kızlarını bir sonraki nefesinden daha çok seven nazik bir adamdı ve ister istemez katıldığınız bir kahkahası vardı.

Onu görmek . . . Tanrım, onu görmek anıların ve onlarla birlikte gelen duyguların gelgit dalgasına neden oldu. Brexton'ı ilk gördüğüm zamankinden daha fazla, çünkü Kenyon ... Kenyon istikrarlı olandı. Herkesin dinlediği ve tavsiye almak için gittiği dört ebeveynden yetişkin olanıydı.

Bu yüzden mi onun canavar olabileceğine inanmak bu kadar kolaydı? Hatalı olanın?

Eve bakarken ellerim direksiyonu kavırıyor. Detaylar.

Gözlerimi sıkıyor ve babamın Kenyon'ın yaptığını söylediği şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Tüm o karmaşık detayları. Zihnim bulanıklaşıyor. Çünkü tüm bu durumla ilgili her şey böyle değil mi? Bulanık. Açıklanamayan. Lanet olası bir karmaşa.

Kenyon masum mu? Az önce kız arkadaşımın evinde tanıştığım nazik gözlü ve sıcak gülümsemeli adam suçsuz mu?

"Sen yaptın, değil mi?" Babamın en eski arkadaşına bakarken öfke ve inançsızlık içimde dönüp duruyor ve beni pençeliyor. Gözleri kocaman ve ağzı açık.

Şok oldu.

Burada ona saçmalıklarını söylediğim için şok oldum.

"Drew?" Babamın en eski arkadaşı Kincade Spor Yönetimi'nin lobisinde ilerliyor. "Oğlum? Yardımcı olabilir miyim? Ne konuşuyorsun?"

"Sakın bana oğlum deme," diye bağıryorum, ellerim yumruk olmuş ve dişlerim sıkılmış. "Hadi konferans odasına gidelim, böylece özel olarak konuşabiliriz."

"Neden? Tüm bu insanlar ailemi nasıl mahvettiğini duymasın diye mi? Bunu nasıl yaptın ve benim gibi davrandın?"

"Lanet olsun, Drew," diye bağıryor ve açık konferans odası kapısına doğru itip arkamdan çarpıyor. Kolumu kavradığı yerden çekiyorum ve yumruğumu savurmamak için kendimi zor tutuyorum. Tüm bu lanet öfkeyi dindirmek için bir şey yapmamak, herhangi bir şey yapmamak.

"Neden konuşmamı istemiyorsun, ha, Kincade? Neden -"

"Kendini rezil etmemek için, işte bu ."

"Ben mi?" diye gülüyorum ve olmam gereken adama ters ters bakıyorum. güvenilebiliyorum. Hayatım boyunca onun gözlerine bakmakta zorlandım. "Ben mi? Bunu bize yapan sensin. Sen-"

"Drew, üzgün olduğunu anlıyorum. Dünyanın alt üst olduğunu biliyorum ama burada durup sana kötü davranmayacağım."

"Ama o sendin. Asıl utanması gereken sensin. Babamı mahveden sensin. Hepimizi mahvettin."

Düşüncelerimden sıyrılıyorum çünkü eğer o hatalı değilse geriye tek bir açıklama kalıyor.

Bu babam demek oluyor.

Karşımızda defalarca durup bize bunun doğru olmadığını söyleyen adam. yok.

.

Bunu ailemize yapmazdı. Maggs'e. Anneme. Anneme.

Ben.

Bu fikri reddediyorum. Buna inandığım değil, sadece tek seçenek bu olduğu için.

Şu anda halledebileceğim bir açıklama.

En yüksek seviyelerden en düşük seviyelere. Dün gecedен bugüne.
Seç.
Seç.
Karar
ver.
Hadi, Drew.
Ama yapmak istemiyorum.
Yapamam.
Onun yerine telefonumu aldım, rehberimde gezindim ve gönder
tuşuna bastım. "N'aber dostum?"
"Tişörtleri yukarı kaldırabilir misin, Steve? Biraz çalışmam lazım."
"Bugün antrenman günü değil. Dinlenme günü. Film incelemesi sonra. E-
postayı almadın mı?"
"Biliyorum. . Sadece ihtiyacım var ..." *Sadece ihtiyacım var.*
Hayatım boyunca sahip olduğum tek teselli. Çimlerin üzerinde
ayaklarımın sesi. Elimin ve topun kulağımın yanından geçerken çıkardığı ısıklık.
Hayatımda bir şeylerin kontrolünü elimde tuttuğum hissi.
Futbol.
Birdenbire oyunun babamın günahı olmasından korkmaya
başladım. Benim kurtarıcım oldu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

BREXTON

Stadyum boşken çok büyük görünüyor.

Ben ve şu anda merdivenlerinden inip çıkan adam dışında boş. Kalbimin sahibi olan adam.

Saha seviyesinden alt locaya, oradan da üst locaya birbiri ardına tırmanıyor. Sanki bu tek egzersiz seansında dünyanın sorunlarını çözmeye kararlıymış gibi, hız kesmeden birbiri ardına adım atıyor.

Ama bunu yaparak hiçbir şeyi çözemeyeceğini biliyorum. Belki kafasını sakinleştirir. Biraz öfke ve kafa karışıklığını azaltır. Neyin gelmeye çalıştığını sadece hayal edebiliyorum. Bunca zaman sonra babamı tekrar görmek. Ailesi bir Kincade ile çıktığı için onu evlatlıktan reddedebilecekken nasıl birlikte olabileceğimizi . Raptors hakkında endişelenmek ve daha fazla oynama süresi alıp alamayacağını düşünmek. Ya da belki de ailesi bir Kincade ile çıkmasından nefret ederken nasıl birlikte olabileceğimizi düşünmek?

Onu ne kadar süre izlediğimden emin değilim ama izlediğim süre içinde dünyanın yükünün omuzlarında olduğunu söyleyebilirim. Keşke bunu bir şekilde hafifletebilseydim.

Ama babam haklıydı - bu Drew'in kendi başına çözmesi gereken bir şey.

Ve bu beni çok korkutuyor. Tek umudum, ufukta olduğunu tahmin ettiğim patlamanın tozu dumanı dağıldığında hala burada duruyor olmak.

Drew beni gördüğü anda anlıyorum. Yukarı çıkarken bir sonraki basamağa takılıyor ama kendini tutuyor ve sanki takılmamış gibi devam ediyor.

Ben de yerime oturdum ve benden daha fazla kaçamayana kadar zikzaklı sıraları bitirmesini bekledim ve tam yoluna girdim.

"Mesajlarıma cevap vermiyorsun," diyorum önümde yavaşlayarak durduğunda. Soyunma odalarına giden tünele girmek için sahaya girmesi gereken kapıya kıcımlı dayamış duruyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinden bir duygu seli akıyor. "Meşguldüm."

"Yıkılana kadar koşmak hiçbir şeyi çözmeyecek."

"Sanki ne olacağına dair en ufak bir fikrin varmış gibi, ha?" Arkamdaki kapıdan geçmek yerine sağ tarafımdaki parmaklıkların üzerinden atlayıp sahaya çıktı.

"Affedersiniz?" Peşinden koşarken, bu yoruma biraz şaşırdığımı söyledim.

"Beni duydun."

"Kaçmak ve saklanmak hiçbir şeyi düzeltmeyecek, Drew."

"Neden lanet ailene geri dönüp beni biraz yalnız bırakmıyorsun?"

"Ciddi misin?" Arkasından bağıryorum. "Bunu bana mı çevireceksin? Beni mi suçlayacaksın? Hepsi babamı gördüğün için mi? Sadece çıkmaya devam edeceğimizi ve bunun hiç olmayacağını mı düşündün?"

"Sessiz olur musun?" diye bağıryor ve arkasını dönüp omuzlarımın üzerinden bakıyor.

"Burada başka kimse yok. Yaşlı Barry'yi tatlı dille ikna ettim," diyorum bekçiye, "çıkarken kapıları kilitlemeden önce beni içeri aldı."

"Ne istiyorsun Brexton?" diye soruyor, omuzları çöküyor, derin bir nefes alırken başı bir an için geriye kayıyor.

"Sen söyle."

"Bu da ne demek şimdi?" diye bağıryor ve bana doğru birkaç adım atıyor, omuzları dik, boynundaki tendonlar gergin.

"Bu sabah aramızdaki ilişkinin nasıl gittiğini düşünersek, oldukça açıklayıcı. Mesajlarıma cevap vermediğin gerçeğini de eklersek, söylenecek çok şey olduğunu düşünüyorum."

"Şu anda bunu yapmak istemiyorum."

"Neden olmasın, Drew? Hadi hepsini dışarı çıkaralım. Bana bağır. Bağır bana. Aklında ne olduğunu söyle çünkü tahmin etmekten, endişelenmekten ve merak etmekten çok sıkıldım. Sonunda bunu senin ağzından duymak güzel olurdu." Onu yemliyorum, çünkü kavgaya hazırım. Bunun bir süredir içimde biriktiğini hissediyorum. Her ne kadar harika olsak da, aramızda sürekli bir gerilim var - kontrol edemediğimiz bir geçmiş, aramızdaki tüm iyi şeylerin üçüncü bir tarafı.

Ve eğer ben böyle hissediyorsam, neye inanacağına karar vermek zorunda kalan kişinin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

"Aklımda ne var? Aklımda ne olduğu kimsenin umurunda değil. Tek umursadıkları, artık neye inanacağımı bilemediğim zamanlarda onlara inanmam."

"Sanırım biliyorsun."

"Yapma!" diye bağılıyor, bir şey duymak istemeyen küçük bir çocuk gibi. "Mükemmel ailenin yanında durup beni yargılarken bana neye inanacağımı söylemeye cüret etme."

"Böyle mi düşünüyorsun? Seni yargıladığımı mı?" Ellerimi başımın üstünde birleştiriyorum ve geri dönmeden önce ondan uzaklaşıyorum. Bana bakıyor, kaybolmuş ama kararlı. "Seni yargıladığım falan yok Drew, ama burada kayboldum. Tek istediğim ne düşündüğünü bilmek. Nasıl hissettiğini. Bir adama aşıkmişim gibi hissetmekten vazgeçmek istiyorum ama diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum. Kesinlikle ya ben ya da hissettiklerim bir dizi yalan olacak ve sen kesinlikle beni seçmeyeceksin." Sesim kırılıyor ve istemediğim halde ilk gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

"Brex." İsmim, birbirine bağlı dört harfin içinde pek çok duygu barındıran istifa etmiş bir hece. "Ne bilmek istiyorsun? Bugün babanı görmenin beni mahvettiğini mi? Öyle olduğu için kendimi aptal gibi hissediyorum. Oradan ayrıldığımda kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı çünkü on yılı aşkın süredir suçlunun o olduğu ima ediliyordu. Ve lanet olsun Brexton, gözlerimin içine baktığı o anda, bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordum." Tünelin bir ucundan diğerine adım atıyor ve yemin ederim şu anda bir şeye yumruk atabilse atardı. "İdolünüz olan kişi tarafından size yalan söylendiğini fark etmek nasıl bir duygu biliyor musunuz? Yutması, hatta yüzleşmesi kolay bir şey değil."

"Çok özür dilerim."

Bir adım öne çıkıp koluna dokunmaya çalıştığımda "Yapma!" diye bağılıyor. Bir damla gözyaşı süzülürken gözlerini sıkıca kapatıyor. Duygularını dizginlemeye çalışırken yavaşça iniş kalbimi kırıyor.

"Beni uzaklaştırma," diye yalvarıyorum.

"Yapma-" "Kapa çeneni, olur mu? Sadece . . ."

Ve sonra hissettiğim ama anlamadığım bir coşkuyla bana çarpıyor.

Elleri yüzümde ve dili benimkiyle buluşmak istiyor. Beni kaldırıyor, böylece bacaklarımı beline dolayabiliyorum ve beni antrenör odasına taşıyor. Beni yere bırakıyor, ellerimizle altlarımızı indirecek kadar uzun bir süre, böylece beni eğitmenlerin masasına kaldırdığı anda çıplak ve bağlanmaya hazırız.

Öfke tutkuya dönüşür. Savunmasızlık şehvete.

İçime girdiğinde hiçbir kelime yok. Yumuşak mırıltılar yok. Tatlı sözler yok. Ben verirken ve o alırken sadece gırtlaktan gelen iniltilerimiz var.

Birleşmemizin nazik bir yanı yok. Agresif ve baskın. Tamamen bencilce ve umurumda değil. Acı çekiyor ve şu anda ihtiyacı olan şey buysa, ben buradayım.

Özellikle de bunu onun için düzeltecek kelimelerim olmadığında.

Ben de ona içinde kaybolması için bedenimi veriyorum. Dudaklarıyla boğması için ona inlemelerimi veriyorum. Sırtında çizik izleri ve omzunda diş izleri bırakıyorum ki zevkle keskin kontrastı hissedebilsin ve bu anın gerçek olduğunu bilsin.

Gerçek olduğumu.

Başını boynumun kıvrımına gömüp elleriyle kıkımını tutarken, Drew Bowman sert, hızlı ve hiçbir uyarıda bulunmadan boşalıyor.

Elleri kasılıyor, vücudu geriliyor ve boğuk çığlığı dudaklarının boynumla buluştuğu yerde boğuluyor. Ama aldığı zevkin son zerresi de tükendiğinde ve nefesi hâlâ kesik kesik kesildiğinde bile kıpırdamıyor.

Biraz ihtiyacı var.

İkimizin de var.

Ellerimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. Tüm bunları bana itiraf etmenin ondan aldığını bildiğim gururunun bir kısmını geri kazanmasına izin veriyorum. Hareketlerimle onu, ona olan sevgimle çevrelendiğimi hissetmeye teşvik ediyorum.

Ona kızamıyorum. Elbette incitici şeyler söyledi ama ben onun yerinde olsaydım ... babam hayatımı değiştirecek bir konuda bana bu kadar uzun süre yalan söyleseydi, yıkılırdım. İncinirdim. Bana aksini söylemeye çalışan herkese ve her şeye saldırırdım. Bunun onu ne kadar etkilediğini hayal bile edemiyorum.

Onun güvenli alanı olmak istiyorum. Her şeyden teselliye ihtiyacı olduğunda başvurabileceği yer. Belirsizlik ona sahip olduğunda onu tutacak kollar. Onu her şeyden çok sevecek bir kalp.

"Bazen eskiye dönmek istiyorum," diye mırıldanıyor. "Senin Bratty Brex, benim de Dreadful Drew olduğum ve her şeyin normal olduğu zamanlara."

Başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum. "Ama o zaman aramızda bulduğumuz şey yerine şişe çevirme cesaretinden gelen tek bir öpücük olurdu."

Arkasına yaslanıyor ve bana öyle bir netlikle bakıyor ki bu işi çözebileceğimizi hissediyorum. Ve ilerleyip beni öptüğünde, o kadar unutulmaz ve yavaş ki nefesimi alıyor.

Bittiğinde, alnını benimkine yaslayıp başparmaklarını çenemin üzerinde ileri geri gezdirirken gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Bunu . Söz veriyorum."

Yumuşak bir gülümsemeyle sözlerini desteklemek için başımı sallıyorum. "Mildred haklıydı." "Ne?" Kafası ırkıldı.

"Nefret sikişleri en iyisidir."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Ben buna tam olarak nefret sikişi demezdim. Kimse nefretle ilgili bir şey söylemedi."

"Nefret kısmına en çok bu kadar yaklaştığımızdan emin olalım, tamam mı?" Burnumun ucuna bir öpücük konduruyor. "Anlaştık."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

BREXTON

"DEKKER, SANIRIM yine o mide bulandırıcı derecede tatlı erkeğinden çiçek almışsın," diye sesleniyor Chase ofisten, gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, resepsiyondan muhteşem bir anemon aranjmanı getirirken.

"Gerçekten mi?" Dekker hoppa bir genç kız gibi ayağa fırlayıp çiçekleri Chase'den alırken sorar. Ancak onları yere bırakıp aranjmanın içine gömülü zarfa baktıktan sonra yüksek sesle güler.

"Hunter'ın sana ne yapmak istediğini yazdığını duymak istemiyorum. Ya da" -Chase Dekker'ı durdurmak için parmağını kaldırdı- "bunları hak etmek için ona ne yaptığını."

"Eğer benim olsalardı, deli gibi kıskanabilmen için sana mutlaka söyledim, ama onlar benim için değil." Dekker devam ederken Chase ve ben birbirimize bakıyoruz. "Brex'e ne yaptığını ve kime yaptığını sormanız gerekecek, çünkü bu kart ona gönderilmiş."

Kız kardeşlerimin ve çalışanlarımızın ofisindeki tüm gözler bana bakıyor gibi hissediyorum. "Benim için mi?" diye soruyorum.

"Senin için." Ben masanın üzerindeki bukete doğru yürürken Dekker iki parmağıyla kartı sallıyor.

Elimi uzattım. "Kartı alabilir miyim lütfen?"

"Sadece bize kimden olduklarını söylerseniz." Chase birleşik bir cephe oluşturmak için yanına yaklaşırken kaşlarını çatıyor.

"Kartı açmazsam sana tam olarak söyleyemem, değil mi?" Kartı parmaklarının arasından alıp birkaç adım uzaklaşıyorum, böylece onların meraklı bakışları olmadan açabileceğim.

Ve açtığımda, başımın dönmesine ve dudaklarımda oluşan sırtıtaşa engel olamıyorum.

Şişeyi birlikte çevirmek istediğim tek kişi sensin. ILYB.

-DD

Dreadful Drew harika bir haftayı bitirmenin mükemmel yolunu biliyor.

ILYB. Çok şey anlatan ve çok şey ifade eden dört harf.

Sanki beş gün boyunca her sabah onun yanında yatağa sarılıp uyanmak yetmiyormuş gibi. Şimdi de bu.

Geri dönüp yüzümü çiçeklere gömdüğümde ve kocaman bir nefes aldığım da Dekker şarkı söyler gibi bir sesle "Bekliyoruz," diyor.

"Kimden gelmişler?" Chase omzumun üzerinden karta bakarak ekliyor. "ILYB MI?"

"ILYB?" Dekker önce bana, sonra tekrar Chase'e bakıyor. "Oh. Oh." Tekrar bana bakıyor. "*Seni seviyorum, Brexton?*"

Vazoyu alıp masama doğru ilerlerken, ağızlarının bir karış açık kaldığını fark ederek, "Evet, erkek arkadaşından," diyorum. "Drew Bowman."

Onların şaşkın bakışları arasında topuklarımın üzerinde döndüğümde, odanın karşısındaki babamla göz göze geliyorum ve bana göz kırptığında gülümsüyorum.

Soru yağmuru başlamadan önce sadece saniyelerim olduğunu biliyorum, bu yüzden onlar başlamadan önce ofisime iyi bir başlangıç yapıyorum.

Ama öyle bir şans yok. Kapımdan içeri girip önce benimle konuşmak için birbirleriyle kavga ederken Sindirella'nın kötü üvey kardeşlerine benziyorlar.

"Drew? Drew mu? O Drew mu?" Dekker yüzünde kuşkulu bir ifadeyle sorar.

Chase benim yerime cevap veriyor: "Tek Dreadful Drew o," diyor. "Bu nasıl oldu? Bu nasıl mümkün olabilir? Yani-"

"Dekker'ın demek istediği lanet olsun, Drew'la mı çıkıyorsun?" Chase devam ediyor.

Dekker başını sallayarak, "Ben de tam olarak bunu kastetmiştim," diyor, "ancak benim yorumumda çok daha fazla küfür olurdu."

"Doğru. çok daha fazla küfür ediyor," diyor Chase.

"İşiniz bitti mi?" diye sordum. "Çünkü bu konuşmanın bir parçası olmama bile gerek olmadığı açıkken neden buraya daldığınızı merak ediyorum."

"Lennox," diyor Chase. "Lennox'a söylemeliyiz. Haberi var mı?" diye soruyor, dönüp bana bakarak.

"Tabii ki bilmiyor," diyor Dekker. "Eğer o biliyor ve biz bilmiyorsak, bize söylemediği için kışına tekmeyi basmamız gerekir."

İkisi de gülüyor ve sonra kiminle çıktığını öğrenmenin heyecanına o kadar kapıldıklarını ve konuşmama izin vermediklerini fark ettiklerinde gülüşleri yavaşça kayboluyor.

"Bu ciddi bir mesele, değil mi?" Dekker bana soruyor.

"Onu seviyorum." Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek tüylerimi diken diken ediyor.

"Aman Tanrım," diyor Chase dramatik bir şekilde önümdeki koltuğa otururken. "Seni daha önce aşık olduğundan bu kadar emin görmemiştim. Emin misin, emin misin?" Sanki uzaylılar tarafından kaçırıldığımı söylemişim gibi soruyor.

"Kesinlikle emin," diyor Dekker.

"Peki sen nereden biliyorsun?" Chase ona sorar.

Dekker gözlerinde yaşlar ve sesinde huşu ile bana dönüyor. "Çünkü bildiğiniz zaman, bilirsiniz ... ve Brexton burada, biliyor."

BÖLÜM ELLİ ALTI

DREW

DARBELİYORUM.

Hücum hattı birçok oyunda üçüncü kez parçalanırken yapabileceğim tek şey bu. 49ers bugün bizim numaramızı biliyor ve bunu gösteriyor.

Topu atabiliyorum ve iki takım tarafından da yakalanmayacağını görebiliyorum - yere düşmeden milisaniyeler önce. Bir gümbürtü ve hırıltıyla yere düşüyorum ve sonra bir başkası da yığına eklenince yüzümü buruşturuyorum.

Bana beş dakika daha verildi. Hobbs darbe üstüne darbe aldıktan sonra başka neler yapabileceğimi göstermek için beş değerli dakika.

Ama bir bok yapamayacağım.

Hücumumuz her lanet oyunda olmaz.

Ve süre bitip oyun sona erdiğinde, savunmamızın ve onların boktan kapsama alanlarının onlara verdiği yedi sayıya karşılık tahtaya sıfır sayı koymaktan başka çok az şey başarmış oluyorum.

Sahadan çıkarken tribünlere doğru bakıyorum, içimdeki çocuk hala bakıyor, hala babamın orada oturup benimle gurur duymasını umuyor.

Bunu düşündüğüm için aptalım. Bunu umduğum için. Geçen haftaki olaylardan sonra bunu düşündüğüm için bile.

Yine de bir kez olsun benimle gurur duymasını istiyorum. Bir kez olsun kendini ve insanların onun hakkında ne düşündüğünü ön planda tutmamasını ve ister yedek kulübesinde oturuyor ister sahaya çıkma ihtimalim olsun, onu orada görmenin benim için ne anlama geleceğini düşünmesini istiyorum.

"Dışarısı tam bir mezbahaydı, değil mi dostum? Lanet olası takım bugün berbattı."

Hobbs'a bakıp başımı sallıyorum. Haklıydı. Sonuna kadar haklı ama bu, kışlarına tekme yemiş, kırgın ve kızgın bir takıma söylenecek bir şey değil. Onları böyle yönetemezsin.

"Olur böyle şeyler. Şimdi soyunma odasına gideceğiz ve Koç konuştuktan sonra söz alacaksınız. Onlara

Sıkı mücadele ettik ve başarısız olduk ama sorun değil çünkü bir sonraki maçtan önce hatalarımızı düzeltmek için altı günümüz var."

"Ama sıkı savaşımadılar. Onlar-"

"Sen onların liderisin. Git ve onlara pozitiflikle liderlik et."

Gözlerimiz ne dediğimi anladığını anlamama yetecek kadar uzun süre buluştuğunda Hobbs adımlarında bir an duraksıyor.

Asıl soru şu: Sahaya çıkacak mı, yoksa mı? "Hey, Bowman."

Tünele girdiğimizde isminin sesiyle duruyorum ve Raptors kıyafetleri giymiş, ellerinde biralarıyla korkuluklardan sarkan birkaç adama bakıyorum.

"Beş dakikan vardı ve performans gösteremedin. Tüm kariyerin boyunca ikinci planda kalmana şaşmamalı."

"Eğer buna kariyer diyebiliyorsa," diye alay ediyor diğeri.

"Evet, ezik. Babanın yaptığını okuduğum gibi çek git."

"Siktir git."

Onlara fırsat vermeden doğru yürümeye devam ediyorum. Ama sözleri aklımdan çıkmıyor.

Beni yiyip bitiriyorlar.

Ekip toplantımız ve sonrasındaki basın gezisi boyunca.

Brex'e mesaj atıp bu gece onun evine gelemeyeceğimi söylediğimde.

Tüm eve dönüş boyunca.

Arabamı garaj yoluna park edip Brexton'ı verandamda bacaklarını uzatmış ve ayak bileklerini diğerrinin üzerine çaprazlamış bir şekilde otururken bulduğumda bile.

Kamyonetimden indim, onu gördüğüme kızdım mı yoksa sevindim mi emin değilim. "Burada ne var?" Garaj yolundan verandaya kadar olan kısa mesafeyi geçerken sordum.

Elinde altılı bira paketi ve bir paket paket yiyecek tutuyor. "Yemek yemen gerekiyor, değil mi?" Kendini yukarı itip başını yana eğerek bana bakarken gülümsemesi yumuşak.

"Korkarım bu gece pek arkadaş olamayacağım. Aklımda çok şey var."

"Hey," diyor. "Kazanmayı kutladığımız kadar kaybetmeyi de kutlarız."

"Deli misin sen?" Gülüyorum.

"Senin için, evet." Parmak uçlarına basmadan ve beni öpmeden önce bana bir kez daha gülümsüyor.

"Bu çok saçma."

"Belki." Omuz silkiyor. "Ve belki de tam da doktorun istediği şeydir."

Veranda ışığının altında duran ona bakıyorum ve kendim için üzülmemeye rağmen gülümsüyorum.

Bunu nasıl hak ettim? Onu hak etmek mi?

"Beni içeri alacak mısın?" diye soruyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

Pizza kutusunu ve diğer eşyaların olduğu çantayı ondan alıp ön kapının kilidini açarken kıkırdıyor ve başımı sallıyorum.

"Sen gerçekten bir şeysin," diyorum, o kapıyı arkamızdan kapatırken mutfığa doğru yürüyorum.

"Hey Drew, bu aklını oyundan uzaklaştırmana yardımcı olur mu?" diye sorarak beni arkamı dönmeye teşvik ediyor.

Ve bunu yaptığında, oyun ve onunla ilgili düşünceler tamamen yok oluyor. Brexton, elbisesi ayak bileklerinin etrafında toplanmış ve üzerinde siyah bir sabahlıktan başka bir şey yokken fuayemde duruyor.

Pizzayı nereye düştüğünü görmeden bırakıyorum ve odayı geçip ona doğru gidiyorum. "Bence bu çok iyi bir başlangıç olabilir."

* * *

"Kaybettiğimizde başıma gelen buysa ..." Parmağı göğsümdeki eksik çizgileri izlerken bir ıslık çalıyorum.

"Komik." Çenemin alt tarafına bir öpücük konduruyor ve ben de gözlerimi kapatıp bunun içime işlemesine izin veriyorum.

Onun burada olması.

Onu burada isteyen benim.

Çünkü her ne kadar bu gece yalnız kalmak istesem de, her ne kadar o pisliklerin söyledikleri yüzünden düşüncelerime gömülmek istesem de, Brexton'ın ortaya çıkması bana yanıldığımı göstermekten başka bir işe yaramadı.

Dudaklarını dudaklarıma bastırması istediğim şeydi. Kazansam da kaybetsem de yanımda olduğunu bilmek ihtiyacım olan şeydi. Neye ihtiyacım olduğunu bilmesi, beni nasıl seveceğini bilmesi aklımı başımdan alıyor.

Beni onaylıyor.

Bana inanıyor.

Her zaman olduğu gibi.

İç çamaşırları ve inanılmaz seks de işin tuzu biberi oldu.

"Kaybetmenizde hiçbir dahlinizin olmadığı bir maç için neden bu kadar üzgün olduğunuzu bana söylemek ister misiniz?" diye soruyor. "49ers iyi bir takım ve bu gece senin sayılarını aldılar. Adil ve eşit. Bazen böyle şeyler olur."

Cevap vermiyorum.

"Bana bir şey söylemiyorsun."

"Maçtan sonra bazı pislikler vardı. Aynı bok, farklı gün."

"Ne demek aynı bok, farklı gün?" diye soruyor, bana bakabilmek için dirseğine dayanarak. Bu tartışmayı yapmak yerine onun muhteşem çıplak vücuduna bakmayı tercih ederim.

"Söylediğim şey. Kalabalıkta her zaman bir pislik oluyor, her zaman beni bir şekilde babamla ilişkilendiren bir yorum ya da bunun gibi bir şey."

"cehenneme," diyor çok net bir şekilde.

"Keşke bu kadar kolay olsaydı."

"Neden olmasın? Diğer tüm eleştirileri bir tuz tanesi ile ele alabilirsin, buna da aynı şekilde davran."

"Eskiden yapabiliyordum, ama bu sefer olan biten her şeyle birlikte, sanırım eve biraz daha yakın oldu."

Bu yüzden mi oldu? Çünkü yıllarca babamın NFL tarafından haksızlığa uğradığını düşündüm ve bir kez olsun yanlış yapanın o olduğunu mu düşünüyorum?

"Bir noktada kendi iyiliğin için bu konuyu babanla konuşmak zorunda kalacaksın. Gerçeği bilmeye hakkın var çünkü bu seni her gün etkiliyor. Bunu öğrendikten sonra bir sonraki adıma karar verebilirsin."

O haklı.

Öyle olduğunu biliyorum.

Ama elimi ensesine koyup dudaklarını tekrar tadabilmek için onu kendime çekmek çok daha kolay.

Böylece kendimi onun içinde kaybedebilirim.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

BREXTON

"TEBRIKLER." MARK WHITTIER'İN ELİNİ SIKIYORUM. "Artık bir Los Angeles Charger."

"Bok yok mu?" Sırtışı kulaktan kulağa yayılıyor. "Bok yok." Sırtını sıvazlıyorum.

"Koç bana küçük toplantı odalarına gelmem gerektiğini söyledi ve ben de biraz korktum. Her şeyden sonra beni böyle keseceklerini düşündüm ..." Bir nefes verdi ve başını salladı. "Los Angeles mı? Gerçekten mi?"

"Sözleşme yaklaşık yirmi dakika önce gönderildi. Bir uğrayıp yüz yüze söyleyeyim dedim."

Bir elini yüzünde gezdiriyor. Yıllardır memleketine dönmeye çalışan karısı için "Shonda çıldırarak," diyor.

"O zaman sezonu sağlıklı ve güçlü bir bitirdiğinizden emin olalım, böylece ilkbaharda başladığınızda sizi durduracak hiçbir şey kalmayacak."

Başını sallıyor, her şeyi yüzündeki ifade paha biçilemez. "Teşekkür . Gerçekten. Teşekkürler Brexton."

Gülümsüyorum, onu ve ailesini çok mutlu ettiğimi bilmek beni fazlasıyla memnun ediyor. Ve böyle günler, minnettar sporcular, bu işi çok değerli kılıyor.

"Söyledikleri gibi olduğundan emin olmak için her gözden ve ardından elektronik olarak imzalamanız için size göndereceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Bana dönmeden önce kapıya doğru birkaç adım attı. "Tekrar teşekkür ederim."

Gülümsüyorum ve birkaç şey göndermek için dizüstü bilgisayarına dönmeden önce onun uzaklaşmasını izliyorum.

"Yani ona Chargers'la anlaşma ayarlayabildin ama bana ayarlayamadın mı?" Tabii ki.

Hobbs.

Arkamdan Justin'in sesi geliyor. Mark'ın herkese söyleyeceğini düşünmeliydim ama bu kadar çabuk değil.

"Kulak misafiri oldum," diyor küçük dolap benzeri alana girerken.

Kıçımı masaya yaslayıp yüzümü ona döndüğümde ağır bir iç çekiyorum. "Bunu konuşmuştuk Justin. Sana hiçbir şey için söz veremeyeceğimi söylemiştim, özellikle de senin için pazarlık yapma yetkim yokken."

"Yani benimle kafa mı buluyordun?"

"Hiç de değil. Onlarla yaptığım görüşmelere seni de dahil ettim. Saldırılarını nasıl daha güçlü hale getirebilecekleri konusunda önerilerde bulundum. Onlara sana ihtiyaçları olduğunu söyledim."

"Tahminimce yeterince ikna edici olamadın." Bir adım daha yaklaşırken omuzlarını dikleştiriyor.

"Ve tahminimce son zamanlarda kendi davanıza yardımcı olmak için sahada tam olarak parlamadınız."

"Oh, yani bu mudur? Erkek arkadaşınla birlikte New York'ta gün batımına doğru yol alabilesiniz diye bana vurmak mı?"

"Erkek arkadaşım mı?" Gülüyorum.

"Bowman'ın sana karşı bir şeyler hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye alay ediyor ve umarım hissettiğim kadar şaşırmış görünmüyorumdur.

Ama çabuk toparlanıyorum. İsteyeceğim son şey Drew'un hiç yeri yokken bu konuşmaya dahil olması.

"Eğer durum böyle olsaydı Hobbs - Drew'in iyiliği için ima ettiğin gibi seni mahvediyor olsaydım - o zaman senin buradan defolup gitmeni isterdim, böylece o da oyun kurucu olabilirdi." Ona doğru bir adım atıyorum ve parmağımla onu işaret ediyorum. "Seni oraya getirmek için elimden gelen her şeyi yapardım ama ben öyle oynamam."

"Elbette biliyorsun," diyor, kişisel alanıma girerken sesi alçalıyor. Beklenmedik bir öfke yayıyor. "Ve benim için böyle oynamadığına göre, sanırım bana borçlusun."

"Sana borçlu muyum?" Alay ediyorum, ama bir adım daha yaklaştığında, bizi soktuğu pozisyondan hoşlanmıyorum - üzerimde yükseliyor. Özellikle de bu kadar yakinken.

Genelde onları uzak tutabildiğim zamanlarda kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Saçmalık.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim ama sana o zaman söylediğim şeyin aynısını söyleyeceğim. Finn'le konuş. Ona California'yı istediğini söyle. Senin için çalışmasını sağla, çünkü bunun boşuna bir egzersiz olduğunu düşünmeye başlıyorum. Ben bile

KSM ile anlaşmak gibi bir niyetin yoktu. Sadece o büyük egonun beslenmesine ihtiyacın var. Herkesin seni memnun etmek için kafası kesilmiş tavuklar gibi koşturduğunu hissetmeye ihtiyacın var."

"Beni memnun edebileceğin bir yol biliyorum," diye mırıldanıyor ve yemin ederim, eğer bana dokunmak için elini uzatırsa, dizim doğrudan kasıklarına girecek.

Hiç tereddüt etmeden.

"Adımına dikkat et, Hobbs," diye uyarıyorum.

"Bu konuda ne yapacaksın? Ha? Çünkü şu anda her şeyi çok daha iyi hale getirecek yaklaşık on şey düşünebilirim."

"Brexton'dan on adım kadar uzaklaşman gibi."

Başım kapı aralığından gelen sese doğru dönüyor. Finn'in orada dikildiğini, kollarını kavuşturduğunu ve yüz ifadesinde öfke olduğunu görünce şok oldum.

Finn Justin'e Finn'in dediğini yapana kadar ters ters bakınca tuttuğumu fark etmediğim bir nefes veriyorum.

"Finn." Yutkunarak nefes alıyorum.

"Git üstünü değiştir," diye emrediyor Finn Justin'e. "Ve sakın gitmeye kalkma. Seninle konuşacaklarımız var."

Justin orada durup Finn'den bana ve sonra tekrar menajerine bakıyor. "Göründüğü gibi değil."

"Tam olarak ne olduğunu bilecek kadar duydum." Finn kaşlarını kaldırıyor ve kapıya doğru işaret ediyor.

Sinirli bir iç çekişle Justin başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

O gittiğinde Finn de ben de bir an ne olduğunu düşündük.

"Bunu söylemekten mutlu olacağımı hiç düşünmezdim ama seni görmek güzel Finn."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Bana bundan fazlasını veremez miydin?"

"Hayır," diye takılıyorum ama sonra farkına varınca yüzümdeki ifade düşüyor. Kariyerim boyunca erkeklerle uğraştım ve ilk kez böyle bir şey olduğunu söylemekten gurur duyuyorum. Bu şekilde kalmasını istiyorum. "Her zaman zararsız bir pislik olduğunu düşünürdüm ama şimdi onun da kendini beğenmiş bir pislik olduğunu biliyorum."

"Öyle." Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

"Müvekkiliniz Los Angeles'a takas için bizi birbirimize düşürmeye çalışıyordu."

"Ve sen de yemi yuttun mu?" diye soruyor.

"Tabii ki yaptım. Eğer senden birini çalma ve kulende uyuduğun yatakların arasına bir bezelye daha ekleme şansım varsa, elbette kabul ederim."

"İnanılır gibi değil." Ama kıkırdıyor.

Özür dilemeden omuz silkiyorum. "Ama en başından beri ona bunun zor bir ihtimal olduğunu söyledim. Menajeriyle konuşması gerektiğini, çünkü gerçekten yapabileceğim bir şey olmadığını söyledim."

"Peki tam olarak ne yaptınız?"

"Chargers'ın genel müdürüne bazı ipuçları verdim. Hobbs'un orada oynamak istediğini söyledim ama yapabileceğim başka bir şey yoktu. Anlıyor musun?" Elimi ona uzatırken sordum.

"O da ne?"

"Bayrağı sana devrediyorum. O senin müşterin. O küçük gösteriden sonra benim için cazibesi azaldı."

"Yok artık."

"Yalan söyledim,"
diyorum iç çekerek. "Uh-
oh."

"Onu senden çalmaya çalıştığım için kendimi biraz kötü hissediyorum. Yani az önce beni kurtardın."

"Hayır. Siz Kincade'lerin kurtarılmaya ihtiyacı yoktur. Dizinin onun sikiyle birleşmeye hazır olduğunu gördüm. Gayet iyi yapardın."

Kıkırdıyorum ve ona bakıyorum. "Teşekkürler, Finn."

Başını sallıyor. "Teselli olacaksa, Las Vegas Raiders'ın onunla ilgilendiğini söylemeye geliyordum. Kaliforniya değil ama bir sonraki eyalet."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum, kendini beğenmiş hıyarın istediğini elde edeceği için üzülüyorum -Batı Yakası'na doğru bir takas- ama bunun Kaliforniya olmamasına seviniyorum.

Ne kadar küçük olsun zaferi alacağım.

"Raiders mı? Bu onun için iyi bir seçim."

"Öyle."

Bir süre Finn'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. Onun iyi adam olmaması gerekiyordu. Nefret etmek istediğim kişi o. Küçük kız kardeşimin onu inciten eski erkek arkadaşı ve düşmanımız olarak görmekten hoşlandığım rakip bir ajan.

Şu anda gülümsediğim ve burada olduğu için şükrettiğim bir adam olmaması gerekiyordu.

"Hey? Hobbs'un Raiders'la şartlarını görüşürken ona maaşında bir *kesinti* yapabilir misin? Bence bir pislik olduğu ve rakip bir menajere giderek sizi kazıklamaya çalıştığı için ödüllendirilmeyi hak etmiyor."

Finn bana yarı alaycı bir sırıtış attı. "*Seni mi kastediyorsun?*"

"Bazılarını kazanırsınız. Bazılarını kaybedersin. Ve bu sefer sana kaybettiğim için mutluyum. O tamamen senin sorunun."

Benimle birlikte gülüyor. "Maaş kesintisi konusunda elimden geleni yapacağım. Yine de garantisi yok. Eğer teselli olacaksa, onu terletmek için görüşmeleri mümkün olduğunca uzatacağım."

Çantam omzumda, onun önünde duruyorum. "Biliyor musun? Ne de o kadar da kötü değilsin."

"Şşş." Göz kırpıyor. "Sırrın ortaya çıkmasına izin verme."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

BREXTON

?

Ben: Philly'de. Neden?

Bugün başlıyorum.

Ben: Ciddi misin? AMAN TANRIM!

Lonnie az önce söyledi.

Ben: Nasıl? Ne zaman? Neden? Senin için çok heyecanlıyım. Hobbs'a ne oldu?

Karma.

Başımı sallıyorum, o alaycı ses tonuyla söylediğini duyabildiğim bu yorum karşısında gülümsemem genişliyor. Justin'in yaptığı ve Finn'in beni numarayı ona anlattığımda yüzünün aldığı şekli hâlâ gözümün önünde canlandırabiliyorum. Kızgın olduğunu söylemek hafif kalır, ama bu konuda harekete geçmeyeceğine dair bana söz vermesini istedim. Takım arkadaşıyla yumruk yumruğa kavga etmek gibi saçma sapan bir hareketle verdiği onca emeği tehlikeye atmayacağına dair

-Sonunda ilerleme kaydedip süre almaya başladığında.

. Sonunda.

Ancak ona beni savunmamasının onu daha az erkek yapmadığını, kendi başımın çaresine bakabileceğime güvendiği için daha çok erkek yaptığını söyledikten sonra.

Ve şimdi, bakın ne oldu.

Tanrı'ya şükür, dinledi ve bu fırsatı tehlikeye atmadı.

Mesaja bakıyorum ve sonra da girmek üzere olduğum stadyuma bakıyorum. Altı müşterimin oynamak üzere olduğu ve onları sahada göremeyeceğimi bir an bile düşünmeden bildiğim stadyuma.

Maçın tek bir bölümünde bile. Onun sözlerini duyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Raptors'a ve dünyaya kim olduğunu ve neler yapabileceğini kanıtlaması için bir şans daha.

Alt dudağımı ısırđım. Erkek arkadaşımlın oyununu izlemek için birkaç müşteriye ekmenin profesyonelce görünmediğini biliyorum ama yine de bu habersiz bir ziyaretti. Müşterilerimin durumu kötü değil ve benim de planlanmış bir toplantım yok.

Bazı şeyler işten daha önemlidir ve o şey de eminim sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir süre sonra ilk kez bir oyuna başlamaktır.

Elbette trafik acımasız olacak ama devre arasına kadar orada olabileceğimden oldukça eminim.

Nerede olmam gerektiğini biliyorum.

Kalbimin zaten nerede olduğunu biliyorum.

Yola çıkıyorum.

Oraya gitmek için her şeyi yaparım. Orada olmak için.

Onu neşelendirmek için.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

DREW

BIKTIM.

Çok heyecanlıyım.

Toplanma yerinde durduğum yerden stadyumun diğer ucundaki büyük ekrana bakıyorum ve bu işi başaracağımızı biliyorum.

Kazandık.

Ve play-off'larda bir yer.

Panthers bütün gün bizimle başa baş mücadele etti. Biz sayı alıyoruz, onlar sayı alıyor. Biz top kaybı yapıyoruz, onlar top kaybı yapıyor.

Lanet bir tahterevalli gibi.

Görünüşe göre bu maçı en son kim gol atarsa o kazanacak. Ve zaman tükeniyor.

Kenardaki Lonnie'ye bakıp başımı sallıyorum, dakikalar önce söylediği sözler aklıma geliyor.

"Ne düşünüyorsun?" Kollarını kavuşturmuş, yanımda duran Lonnie'ye soruyorum, kalp krizi geçirmeyi bekleyen o adam bir süre daha uzakta duruyor.

"Bizi yıprattıklarını düşünüyorum. Oyunlarımızı biliyorlar. Donnell'in numarasını aldılar," diyor hücum yan oyuncularımın biri için. Çok yakında onları durduramayacak. "Eğer bu olursa, o lanet topu sıkı tutsan iyi olur, çünkü sana vurduğunda lanet bir tanka dönüşüyor."

"Bana vurmayacak."

Grandy, Panthers'ın oyun kurucusunu arka alanda düşürdüğünde kalabalık patladığında "Komik," diye mırıldanıyor. "Ama bu biraz yardımcı oldu."

"Ee? Oyun planı nedir?" diye sordum. "Bunu çözeceğine güveniyorum."

"Ne?" Kafamı ona doğru savurarak soruyorum ve topu almak için sahaya koşan özel takımımızdan uzaklaşıyorum.

"Bu işi sana bırakıyorum. Oyunları biliyorsun. Onların saha pozisyonlarını iyi okuyorsunuz. Birkaç kez ne yapacağımızı anladılar ve artık değiştirmek için çok geç, bu yüzden işi sana bırakıyorum."

Eğer bu, yeteneklerime olan güvenin en büyük göstergesi değilse, nedir bilmiyorum. Ona, beni defalarca reddeden ama şimdi bana güvendiğini söyleyen adama bakıyorum ve bunu tam olarak kavramam bir saniye sürüyor.

"Gösteri zamanı Bowman," diyor Lonnie ve özel takımlar sahadan çıkarken kıcıma şaplak atıyor.

"Bir dakikamız kaldı. O bir dakika içinde çok şey olabilir," diyorum adamlarımın her birinin gözlerine bakarak.

"Sayı yapmamız lazım dostum. Arka alanda bizi öldürüyorlar," diyor Muncy, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle.

"Biliyorum. Görüyorum." Fulton'ın gözlerini buldum ve "Teksas On Beş" dedim.

Gözleri parlıyor. Çocuklar gülümsemeye başlayınca "Hadi canım?" diye sorar. Panthers'ın bir koşu beklediğini biliyorlar. Tüm gece boyunca böyle davrandık ve artık kararları kulübedekiler değil de ben verdiğime göre, bildiklerime göre oynayacağım. Güvendiğim şeylere. *İçgüdülerime ve koluma.*

"canım," diyorum.

Gülümsemesi yayılır. "Anlaşıldı."

"Hadi yapalım şunu, çocuklar!" Bağıriyorum ve sonra "Mola" diyorum.

Saate bir göz atıp futbol tanrılarına dua ederek el çırpıyoruz.

Bu benim şansım.

Bir oyuna güçlü başlayıp bitirebileceğimin kanıtı. Başlangıç pozisyonuna layık olduğumu.

"Texas Fifteen. Teksas Onbeşlisi. Hut. Hut. Hut."

Cebime geri döndüm. Fulton önümde koşuyor, ben de topu ona veriyorum. Sağa doğru koşuyor ve tüm saha değişip onu takip ederken koşuyu satıyor. Fulton bir çalımdan yan pasla topu bana verirken hücum hattı duruyor. Muncy'nin bomboş olduğu sahaya bakmak için bir milisaniyem var.

Hücum hattı kırıldı. Ben geri çekilip topu Muncy'ye doğru on beş metre uçururken elli beş numara üzerime doğru geliyor.

Stadyum etrafımızda patlarken onu yakalıyor ve kollarının arasına alıyor.

Ama işi bitmedi.

Dönüyor ve neredeyse tamamen açık olan sahada tam bir depar atarak koşuyor ve son bölgeye giriyor.

Kollarım hakemlerin gol uyaacak şekilde havaya kalkıyor ve stadyumdaki uğultu kulakları sağır ediyor.

Kucaklaşmalar ve kıça vurmalar oluyor ve Lonnie'ye bakıyorum ve onun geniş sırtışını ve Pop Warner benzeri oyundan dolayı başını sallayışını yakalıyorum.

Ama işe yaradı.

İşe yaradı.

Oyun saatini yavaş yavaş tüketirken tek düşündüğüm bu. Otuz beş saniye kaldı ve oyun saati yirmi saniye diyor.

Basit bir diz işi görür.

Ekstra sayıya ihtiyacımız yok. Sadece diz çöküp maç saatinin geri kalanının sıfıra doğru ilerlemesine izin vermeliyiz.

Ve yapıyoruz.

Stussy topu ellerime vurduğunda ve ben diz çöktüğümde, stadyum kulakları sağır eden bir gürültüye boğuluyor.

Biz kazandık.

Kazandık ve başından sonuna kadar dümende ben vardım. Bu takımı ben yönetirken.

Gözyaşları tehdit ediyor. Son yedi yılın üzerimde yarattığı zihinsel yorgunluk ve tahribat bir ton tuğla gibi üzerime çöküyor. Süre bittiğinde bile, bir elimde futbol topu, dirseğim dizimde ve başım elimde oturup her şeyi içime çekiyorum.

Takım arkadaşlarım beni tebrik etmek için sırtıma vurmaya devam ettiklerinde, sonunda onlara ve sonra tribünlere doğru bakıyorum. Ben çocukken babamın oturup izlediği yere doğru. Orada olmayacağını biliyorum, çünkü bir daha asla stadyuma adım atmayacak ama yine de eski, mantıksız bir alışkanlıkla bakıyorum.

Ve Brexton'ın tam da onun olması gereken yerde, onun haberi olmadan durduğunu görünce irkiliyorum. Kocaman sırtıyor ve göz göze geldiğimizde heyecanla ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

O anda aklımda ona sarılmaktan başka bir şey yok. Ne bana rehberlik etmek için bekleyen Raptors'ın halkla ilişkiler sorumlusu, ne canlı yayında konuşmak için medya, ne de bir oyunu yeniden yaşamak için bekleyen takım arkadaşlarım.

Sadece o.

Sadece yıllar önce aşık olduğum kız, sanki nerede olacağını biliyormuş gibi kenarda beni bekliyor.

Brexton'a ulaşana kadar "Hemen döneceğim", "bir saniye" ve "önce bunu yapmalıyım" diyerek insanları itiyorum. Korkulukların basamaklarına tırmanırken ciyaklıyor ve doğru yüksekliğe geldiğimde kendini kollarıma bırakıyor.

Kameraları, medyayı ya da hayranları hiç düşünmüyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda tek düşünebildiğim onun burada olduğu.

Bana inandığını.

Ve ben şanslı bir orospu çocuğuyum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

DREW

"Sabah ağrın olacak." Brexton omzunun üzerinden bana bakıyor, mutfak tezgahındaki kaselere yemek koyuyor. "Bugün biraz darbe aldın."

Vücudum ağrıyor ve fırlayan omzumun tekrar buzlanması gerekiyor. "Biraz bira ve bunun uyuşturmayacağı hiçbir şey yok," diyorum dudaklarımı onunkilere yavaş ve tatlı bir öpücükle bastırırken.

Dudaklarım tekrar onunkileri bulurken ellerimi kışına doğru kaydırıyorum. Duşumdan kalma sabun kokuyor ve tam herkes gelmeden önce tezgâhta hızlı bir sevişme düşüncesiyle öpücüğe ellerimi savuşturuyor. "Uh-uh-uh. Çocukları kutlama için davet eden sendin, Bu yüzden bunları daha sonra konuşuruz." Ama sözlerinin tam tersine, elini gömleğimin önünde yumruk yaptı ve bir öpücük daha için beni kendine doğru çekti. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi?" Orada yüzen duygulara odaklanmakla meşgul olduğum için zar zor görebildiğim gülümsemesiyle gözleri parlıyor. "Bugünü hak eden, bunu hak eden biri varsa o da sensin, Dreadful Drew."

Dili dudaklarıma değiyor ve bir süreliğine kontrolü ele almasına izin vermek hiç de zor olmuyor. Uzun zamandır ilk kez dünyamda her şeyin mükemmel olduğunu hissetmek çok saçma geliyor.

"Benimle böyle alay etmeye devam edersen," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, "arkamdaki bu tezgâha koyacağım tek şey sen olacaksın."

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor ve vücudunu benimkine karşı oynatıyor. "Söz mü?"

"Tanrım, kadın," diye yemin ediyorum öpüşmeyi kesip ondan ve onun muhteşem dikkat dağıtıcı şeylerinden uzaklaşırken. Bir kahkaha krizine girmeden önce çok tatlı bir surat ifadesiyle bana bakıyor.

"Misafirleri bununla karşılayın," diyor kot pantolonuma yaslanan sikimi göstererek, "ve bunun bambaşka bir parti olduğunu düşünecekler."

"Komik."

"Biliyorum." Göz kırıyor ve arkamdaki tezgâha işaret ediyor. "Şuradaki kaseyi benim için alır mısın?"

Kapı çalıyor ve ikimiz de birbirimize bakıp gülüyoruz.

"Şuna bakar mısın?" diyor. "Beklememiz iyi oldu. Yedi demiştin, değil mi?"

Saat altıyı gösteriyor. "Şerefsizlerden birinin bugün kafasına çok sert darbe aldığına ve saati söyleyemediğine şüphe yok. Ben bakarım."

"Oraya varmadan önce bu durumu halledecek misin?" diye soruyor, kasıklarımı işaret ederek.

"Her zaman komedyen," diyorum. Bana sevimsiz bir sırıtiş atıyor ve ben kapıya doğru yönelirken elini bulaşık havlusuna siliyor. Takım birinin kapının arkasında olduğunu düşünmek beni normale döndürdüğü için hiçbir şeyle ilgilenmeme gerek yok.

Ne inanılmaz bir gün.

Kapıyı açıp "Saat altı demiştin, seni pislik" dediğimde sırıtişım hâlâ geniş ve alaycılığım açık ve net. Ama hemen arkasından orada duranın kim olduğunu gördüğümde çifte şaşkınlık yaşıyorum.

"Anne? Baba? Burada ne yapıyorsun?"

Beni tebrik etmeye mi geldiler? Buraya kadar maçı izlediklerini ve benimle gurur duyduklarını söylemek için mi geldiler?

Ama babam bana öylece bakınca bu düşünce kısa sürdü, çenesi sıkılmıştı ve gözlerinde inançsızlık vardı.

Annem onun koluna yapışırken "Kadın kimdi?" diye soruyor.

"Kadın mı?" Ve sonra kafama dank etti. Basın. Kameralar. Brexton'ı öpmem.

"Charley televizyonu işaret etti ve Brexton olduğunu söyledi." Bana daha önce hiç görmediğim bir korkuyla bakıyor. Bu kadar korktuğu şeyin ne olduğunu merak etmeme neden olan bir korku. Kızına ve hatta belki de tüm bu olanlardan sorumlu tuttuğu adama sorular sormamdan mı endişeleniyor? Ailemi resmettiği bu dünyanın yıkılacağından mı endişeleniyor?

"Neden?" Omuz silkiyorum, her özelliğini inceliyorum, haklı olup olmadığını bilmem için beni hayal kırıklığına uğratmasını umup ummadığımdan emin değilim.

"Bir *Kincade*. Deli misin sen?"

"Eminim babası 'Bir *Bowman*. Deli misin sen? *Ama demedi*." Onlardan bir tepki almak için alay eder gibi konuştum.

"O adamdan bize bahsetme," diyor annem, sesi soğuk, gözleri öfke dolu, şaşkınlıkla bana bakarken.

Tek yapabildiğim ellerimi ceplerime sokup kıkırdamak, bir yandan da şaşkınlıkla ikisine bakmak. Eğer babamın hikâyesinden daha önce şüphe duyduysam, ikisi şimdi bunu benim için sağlamlaştırdı.

Bu düşünce neden aklımdan geçiyor bilmiyorum ama orada ve bir türlü gitmiyor. Kıcımlı yırttığım bir şey için beni tebrik etmek için şehrin öbür ucundan gelmediler. Yalanlarının bozulmadığından emin olmak için geldiler ve dürüst olmak gerekirse hangisine daha çok üzülmem gerektiğinden emin değilim.

"Burada işimiz bitti mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Drew." Vücudu titremeye başlayan babamın dudaklarından benim ismim bir uyarı olarak dökülüyor ve annemin hızlı nefes alışına bakılırsa o da benim gibi fark etmiş. "Bu ailenin bize yaptığı *onca şeyden* sonra mı? *Nasıl yapabildin?*"

Bu benim ikilemim değil miydi? Sağlığına zarar vermeden onunla nasıl yüzleşebilirim? İdolüme bakıp ona artık inanmadığımı nasıl söylerim? Üzerinde stres yaptığım şey bu değil miydi?

Ve şimdi o an geldi. Lastikler yola çıkmak üzere. Ona baktığımda dünyadaki tüm sevgiyi ama aynı zamanda büyük bir ihaneti hissediyorum.

Çok fazla kayıp var.

Hiçbir anlam ifade etmeyen ama yine de gerçekleşen on yıllık yersiz suçlama. Ben bir adım geri çekilirken, "Cevap ver evlat," diyor.

"Sanırım bana cevap borcu olan kişi sensin," diyorum sessizce.

"Drew? Kim o?" Brexton arkamdan soruyor. Babamın gözlerindeki genişleme onu omzumun üzerinden gördüğünü gösteriyor. Boynundaki tendonlar geriliyor ve tüm ifadesi donuyor.

Ona uzun ve sert bakar. Onu inceler. Onu tanır.

Ve sonra daralmış gözleri ve yüzüne kazınmış çizgilerle bana bakıyor, sanki ona ihanet eden benmişim gibi. Sanki onu inciten benmişim gibi. Elleri titrerken ağzı sıkı bir çizgi halinde. Annem kararlılıkla ona sarılıyor, sanki kolunu yeterince sıkarsa bu durum ortadan kalkacakmış gibi.

"Ne yaptın sen?" diye soruyor annem, sesi zor duyuluyor ama suçlama orada.

"Hiçbir şey anne. Kesinlikle hiçbir şey, ama hayatımı babamın etrafımızda ördüğü yalan ağının altından çıkarmaya çalışıyorum."

Babamın çenesi titriyor ve gözleri o kadar çok duyguyla doluyor ki kaçacak mı yoksa kalıp savaşıacak mı bilmiyorum.

Umalım da beni futboldan daha çok sevsin. Umalım da benim için savaşıyor.

"Bunu senin için yaptım." Babamın sesi sadece bir fısıltıdan ibaret ve Brexton'ın duymasını istemediği için mi yoksa duygularına yenik düştüğü için mi böyle konuştuğundan emin değilim.

"Benim için mi? Hayatında bir gün bile kendinden bir şeyi umursamadın, bu yüzden bunu bana çevirmeye cüret etme. Sakın orada durup dindar gibi davranmaya kalkma. Hayatlarımızı altüst ettin çünkü savunduğun şey için savaşamayacak ya da hatalı olduğunu kabul edemeyecek kadar zayıftın."

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Birbirlerine bu kadar benzeyen ama birbirleriyle tamamen zıt olan bir baba ve oğlu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Gözlerimi Gary'den alamıyorum. Eskiden şakalaştığım, sahilde top oynadığım ve amcam olarak gördüğüm adam. Artık yaşlandı. Yıllar ona iyi davranmadı, ama bunun hastalıktan mı yoksa her şeyin stresinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Dikkatimi çeken şey yüzündeki ifade. Rahatlamış ve bunu öfkeyle mi maskeliyor yoksa gerçekten görüldüğü kadar kızgın mı anlayamıyorum.

Her ikisi de sevdiğim adam için sonuçları bakımından yürek parçalayıcı.

Sonra Brenda var.

Gary'nin koluna sanki tek ve aynı kişiymişler gibi yapışıyor ve bu biraz acınası, biraz da annem hayatta olsaydı ebeveynlerimin nasıl olacağını hayal edebileceğim bir şey.

Drew bir an için bana bakıyor ve gözlerindeki yoğunluğun şu anda onunla ilgili her şeyi yansıttığını fark ediyorum. Meydan okuma. Öfke. Kafa karışıklığı.

Kendimi tamamen yersiz ve rahatsız hissediyorum ve gitsem mi kalsam mı diye mücadele ediyorum. Bunun yerine, kurşunla ağırlaştırılmış gibi hissettiren ayaklarımla olduğum yerde duruyorum.

Gary, Drew'a "Gitmesi gerekiyor," diyor, sanki hitap etmeye katlanamadığı bir çocukmuşum gibi.

Bana bakmadan ya da burada olmak isteyip istemediğimi sormadan "Kalıyor," diye kestirip atıyor.

Bilmiyorum.

Hiç de değil.

Gary bir şekilde suçu babamın üzerine atmış olsa da, benim burada olmam işleri daha da karmaşık hale getirecek.

"Bu özel bir mesele evlat. Ailemiz arasında konuşulmalı."

Drew'un onun sözleriyle gerildiğini görüyorum ve güvensizlik dolu kahkahasını duyuyorum. "Burası benim evim. Benimle dalga mı geçiyorsun? Buraya gelip bana emir veremezsin. Hayatım boyunca senin kurallarınla yaşadım ve artık yeter. Bıktım onlardan. Artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Yapma bunu," diye mırıldanıyor annesi.

"Ne yapacağım anne?" Ellerin havaya kaldırıyor. "Yıllar önce yapmamız gereken ama değerli barışımızı çok korktuğumuz şeyi mi?"

Gary, "Sakın bu aileye utanç getirmeye cüret etme," diye uyarıyor.

"Evet, doğru. Unutmuşum. Bana oynamamamı söylediğin halde futbol oynayarak seni utandırdım. Bowman ismi için yeterince iyi olmayarak seni utandırdım. Ve düşmana aşık olarak seni rezil ettim. Bu doğru," diye gürliyor Drew'un sesi. "Onu seviyorum, lanet olsun ve bunu kabul etmeyi seçmezseniz ikiniz de cehenneme gidebilirsiniz."

Evde şaşkın bir sessizlik var. Boğucu ve boğucu bir sessizlik. Ağır çekimde kafa kafaya çarpışmak üzere olan iki arabayı izliyormuşum ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir çılgılık yokmuş gibi hissettiriyor.

Burada olmamalıyım. Bu onların arasında ve benim varlığım işleri daha da kötüleştirecek.

Çantamı almak için tezgâha doğru yürüyorum ve çantamı alıyorum, bundan uzaklaşmak istiyorum ve Drew'un ailem söz konusu olduğunda beni incitmekten korkmadan ne söylemesi gerekiyorsa söylemekte özgür olmasını istiyorum.

"Brex?" Drew odaya geri döndüğümde anahtarlarımın şingirtisini duyduktan sonra soruyor.

"Ben sadece ... sizin bunu çözmeniz gerekiyor. O haklı," diyorum ve Drew yüzünü buruşturuyor. "Şu anda burada olmamalıyım."

Ağzını açıp kapatıyor. Gözlerinden akan yaşlar kalbimi parçalıyor. Ama ön kapıdan çıkıp Brenda ve Gary'nin yanından geçme cesaretini gösterdiğimde konuşmuyor ya da beni durdurmaya çalışmıyor. Gözlerine bakıyorum ama tek kelime etmiyorum. Ortalık o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez.

Fırtına öncesi sessizlik.

Ne yazık ki içimden bir ses ayrıldığım anda gök gürültüsünün sağır edici olacağını söylüyor.

Ama ben geçerken kimse bir şey söylemiyor. Kimse beni durdurmuyor. Ve küçük bir parçam Drew'un bile yapmadığı bir rahatlama soluğu alıyor. Oradan kaçıyorum.

Evden çıkan tek ses ayakkabılarımın tıkırtısıydı.

Arabamın kapısını açıp motoru çalıştırırken ellerim titriyor. Caddede ilerlerken neden gözyaşlarımın tehdit ettiğinden emin değilim ama öyle.

Bir parçam Drew'in başına geleceklerden korkuyor. Ailenle kavga etmek hiç eğlenceli değildir. Diğer yanımda ise bunun Drew'u son görüşüm olmasından korkuyor.

Evet, ailesine ne dediğini duydum ama ailenin çekiciliği yeni bir aşkın çekiciliğinden çok daha güçlüdür.

Sonra da hissettiğim için kendimi bencil hissediyorum.

Drew'in buna her şeyden çok kendisi için ihtiyacı varken beni ve bizi düşündüğün için. Cevaplar. Kapanışa. Yeni bir başlangıç.

Ben sürerim. Buraya. Oraya. Onun mahallesine komşu banliyöde her yere, ondan bir mesaj ya da telefon gelmesini umarak, isteyerek, arzulararak.

Onun iyi olduğunu bilmek için her şeyi yaparım. İyi olduğumuzu bilmek için her şeyi yaparım.

Şüphesiz tartışmaları şimdiye kadar bitmiştir. Ama saatlerce araba kullandıktan sonra eve vardığımda, bir adım atmaya ve onu kendim aramaya karar verdim.

Cevap vermiyor.

Ona mesaj atıyorum.

Cevap vermiyor.

Ve o bencil duygu geri dönmeye başlar. Ne olduğunu bilmek isteyen. Bir kez daha çirkin yalanlara inanmaktan korkan.

Ufukta bir kalp kırıklığı olabileceği konusunda beni uyaran.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

DREW

Viski şişesi boş.

Telefonumun uyarı sesi kanepede yüzüstü duruyor. Evim zifiri karanlık.

Ama düşüncelerim durmuyor.

Çekip gittiler. Brexton gittikten dakikalar sonra cevap istediğimde kapıdan çıkıp gittiler.

"O bir Kincade." Babamın sesi alçak, ifadesi kıpırtısız, Brexton'ın stop lambaları caddede hâlâ parıldıyor.

"Neden onunla birlikte olduğum düşüncesinin seni neden paniğe sürüklediğini konuşmuyoruz baba? Neden şu anda bu lanet olası oyunun ortaya çıkmasından ne kadar korktuğun hakkında konuşmuyoruz?"

"Babası ailemizi mahvetti," diyor babam sesinde sessiz bir çelikle.

"Öyle diyorsun ama bir şey biliyor musun?" Soruyorum ve şakağımı kaşıyormuş gibi yapıyorum. "Bu hiç mantıklı değil. Komisyon olarak tonla para kazandığı büyük bir müşterisini neden yaksın ki? Neden bizim için bir aile gibi olan arkadaşlarımıza zarar versin? Bunu ancak bir korkak yapar ve hatırladığım kadarıyla Kenyon Kincade korkak biri değildi."

Ama öyle olduğunu görmeye başlıyorum.

Tohumu ben ekerim. Yemi. Tepkisini bekliyorum. Ayağa kalkıp savaştacak mı yoksa bir korkak gibi arkasını mı dönecek görmem gerek.

İki tamamen farklı tepki. Tamamen farklı iki gerçek.

Olanlar hakkında yalan söyledi. İliklerime kadar biliyorum. Belki de hep biliyordum ama kendime itiraf edemeyecek kadar korkak biriydim. Belki de babamın her zaman olmasını istediğim adam olduğu umuduna tutunmam gerekiyordu.

"Seçiminizi yaptınız o zaman," diyor babam.

"Hayır. Seçimi sen yapıyorsun. Ben değil."

Babamın gözleri benimkilerle buluşuyor ve yemin ederim ki gözlerinde yıkıma benzer bir şey var ama bu kısa sürüyor ve sert bir sarsıntıyla silinip gidiyor. Annemin yüzü düşüyor ve ben uzanıp ona destek olmak istiyorum ama karşılaşacağım tepkiden korkuyorum.

Annem ona sakinleşmesi için mırıldanırken ve benden uzaklaşması için ona yol gösterirken duygular boğazımda düğümleniyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum karanlığa, yalnızlığa, olaylar kafamda tekrar tekrar canlanırken.

Brexton'ın peşinden gitmeliydim.

Ailemi ve onların cevapsızlığını geride bırakmalı ve hatırlayabildiğim kadarıyla doğru, gerçek ve dürüst olan tek kişinin peşinden koşmalıyım.

Lanet Brexton.

Benim kurtarıcım. Sondaj tahtam. En iyi arkadaşım.

Ama peşinden gitmedim. Şimdi kendimi onu savunmak için yeterince çaba göstermeyen bir pislik ve hasta babasını bırakıp bir oğul gibi hissediyorum.

En son kavga ettiğimizde, bir yıldan fazla konuşmadık. Lanet olası bir yıldan fazla.

Ya aynısı şimdi de olursa? Çünkü bu sefer boyun eğmeyeceğim. Cevaplarım olmadıkça eğilmeyeceğim. Bu kadarını hak ediyorum.

Ama ya vermezse?

O zamana kadar hastalık onu mahvetmiş olacak mı? Çok geç olmadan babamın bıraktığı zamanı kaybedecek miyim?

Ama cevap vermedi... sadece ultimatoma verdi.

Brexton ve Kincade'leri suçlamak dışında tek kelime etmedi.

Sanırım yalanı sürdürmek, çitleri onarmaktan daha önemli.

Peki bu bana nasıl hissettirmeli? Yaptığı her ne boksasın için benden daha önemli olduğunu mu?

Ben de viski içtim. O kadar çok viski içtim ki saymayı unuttum ama şişe boş olarak ayağımın dibinde yerde duruyor.

Ve öfke vardı. Mutfak tezgahına bir tokat atıldı ve kutlama için yapılan tüm hazırlıklar yere uçtu. Tabaklar kırıldı, yiyecekler uçtu.

Sonra ön kapı çalındı, takım arkadaşlarım geldi ve sonra muhtemelen neler olduğunu merak ederek ayrıldılar. Hâlâ her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için mesaj atıyorum.

Peki ya şimdi? Şimdi bir erkek olarak kendimi anlamaya çalışıyorum. Babamın büyüüne kapılmakla ne kadar saf olduğumu. Ailesi yerine bir oyunu seçecek kadar bencil bir adamı ne kadar kolay memnun etmeye çalıştım.

Bunu o yaptı. Bize. Ailemize. Ona.

Kenyon değildi ve kesinlikle başka biri de değildi. Bu oydu ve hangi zayıflığına yenik düştüyse oydu.

Ve daha da kötüsü? Burada oturuyorum, karanlıkta zil zurna sarhoşum ve onun için nasıl üzülebileceğimi merak ediyorum. Bu gecenin sağlığını etkilemesinden endişeleniyorum. Hala bugün oynadığım oyun için benimle gurur duyup duymadığını bilmek istiyorum. Ailemi kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorum.

Bu beni ne tür bir adam yapar? Korkak mı? Karakter yoksunu mu? Omurgasız mı?

Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve başımı kanepenin arkasına yaslıyorum.

Brexton'ınki gibi bir aşka layık olabilmem için , cevap bulmam gereken şeyler var.

Bundan daha iyisini hak ediyor. Benden daha iyisini. Çok daha iyisini.

Ben onunla ve ailesiyle sonsuza dek anlaşmazlık içinde olmaya mahkum bir Montague'dan başka bir şey değilken o beyaz şövalyeyi hak ediyor.

Kendine çeki düzen ver Bowman.

uyu. Kafanı . Sonra ne düşün. Cevap basit.

En azından öyle olmalı.

Ne kadar süre oturup tavana baktığımı ya da bu geceyi kafamda kaç kez tekrarladığımı bilmiyorum ama telefonum bir kez daha çaldığında nihayet açıyorum.

Mesaj üstüne mesaj ekranımı dolduruyor. Takım arkadaşlarım bu gece partide neler olduğunu merak ediyor.

Brexton'dan. O

endişeli. Ben

de

endişeliyim.

Ama mesajını açtım ve cevap verdim.

: Kafamdaki saçmalıkları çözmek için biraz zamana ihtiyacım var.

Brexton: Tamam. Bana ihtiyacın olursa buradayım.

Başka bir şey yazmalıyım. Bir *teşekkür*. *Buraya gel. Sana ihtiyacım var. Seni seviyorum.*

Ama yapmadım. Bunun yerine telefonumu olduğu yere fırlatıp gözlerimi kapatıyorum.

Umarım bu gece ona daha fazla destek olmadığım için beni hâlâ sevebilir. Peşinden koşmadım.

Sevdiğim tek şey için yeterince mücadele etmedim.

Bu beni de onun gibi yapmıyor mu?

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

BREXTON

ÜÇ GÜN.

O evden çıktığımdan beri, ilişkimizin ölüm fermanı gibi gelen o mesajı aldığımdan beri üç lanet gün geçti ve o zamandan beri tek bir kelime bile etmedim.

Antrenmana gittiğini biliyorum ama başka bir şey yok.

Her şeyi kavga ederek mi hallettiler ve Drew sonuç ne olursa olsun yas mı tutuyor? Gary ailemin suçlu olduğu gerçeğini tekrar ortaya koydu ve Drew o tavşan deliğine geri düştü ve bana ilişkimizin bittiğini söylemekten korkuyor mu?

"Fazla düşünmeyi bırak," diyor Lennox kulağıma. "Düşünmüyorum."

"Bu tamamen saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Mesajına cevap vermek zorunda değildi ama verdi. Aslında, kendini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu açıkça belirtti. Ben buna ilerleme derim. Çoğu kişinin yaptığı gibi iletişim söz konusu olduğunda çenesini kapatmak yerine neler olduğunu size bildiren bir erkek olduğunu söyleyebilirim. Zor olduğunu biliyorum ama buna sıkı sıkıya tutunmalısınız."

"Belki de."

"Belki de hayır. Bu bir gerçek." Kıkırdıyor. "Eğer bir şeyleri bitirmek isteseydi cevap vermezdi. Seni başından savardı ve hepsi bu kadar olurdu. Bunun yerine zaman istedi, merhamet istedi ve sen de bunu ona veriyorsun. Bana sorarsanız mükemmel bir alış-veriş gibi görünüyor."

"Burada karanlıkta oturuyor olmam dışında."

"Doğru, ama aynı zamanda şu anda onun sana ihtiyaç duyduğu kişi oluyorsun. Ve bu her ilişkideki en önemli şeylerden biridir. İkiniz de farklı zamanlarda eğilip bükülmek zorunda kaldınız. Her zaman hoşunuza gitmeyebilir ama bu doğru."

"Tabii ki, çünkü Rush'ı bulduğuna göre artık bir ilişki uzmanısın."

"Hiç de değil, ama ilerledikçe öğreniyorum. Bir an için bile beni neden aradığınızı bilmediğimi düşünmeyin. Çünkü bilmek zorunda değilsin."

yüz yüze görüşelim ki ben haklı olduğumda, yüzünü kurtarabilesin."

"Her neyse," diyorum ama söylediklerinde bir nebze de olsa doğruluk payı olduğunu biliyorum. Şu anda İngiltere'de yaşadığı için tavsiye almak istediğim kişi o, çünkü bu daha kolay. "Rush'la aranız hâlâ iyi mi?" diye soruyorum.

"Muhteşem bir şekilde," diyor. "Ve şeytandan bahsetmişken, diğer odadan beni çağırıyor. İyi misin?"

"Evet. Teşekkür."

"Haklı olduğum kanıtlandığında bana teşekkür edebilirsin." "Komik."

"Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Telefon görüşmesi bittiğinde kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama yine de onun için endişeleniyorum. Hala onu özleyorum.

İncelemem gereken milyonlarca sözleşme var -çünkü kalbim durup sevdiğim adamı beklemek istediğinde bile hayat devam ediyor- ama zihinsel olarak tükenmiş durumdayım. Bu yüzden saat erken olmasına rağmen dizüstü bilgisayarımı kapatıp yatağa giriyorum.

Ama uyku gelmiyor.

Pencereden dışarı, şehrin parlak ışıkları arasından parlamaya çalışan yıldızlara ve karanlıkta çılgınca koşan düşüncelerime bakıyordum.

"Git buradan, Bratty Brex. Arkadaş istemiyorum. Canım konuşmak istemiyor," diyor Drew.

Bu yolculukta bunu kaç kez duyduğumu anlatamam. Dreadful Drew, Moody Drew'a dönüştü, her zaman yalnız kalmak istiyor ve bundan incinmemeye çalışsam da hala inciniyorum.

Daha önce bana eşlik etmekten hiç rahatsız olmamıştı. Aslında, canı konuşmak istemediğinde sessizce oturmakla yetinirdi.

Ama bu yolculukta değil.

Ve her zamankinden daha fazla acıtıyor.

Eminim Ginnie Huber burada olsaydı ona git demezdi. "Sorun nedir?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? O zaman neden bu kadar?"

"Huysuz değilim, sadece ... şeyler var."

"Ne tür şeyler gibi?" Kalbinin kırıldığını hayal ederek soruyorum. Araya girip onu bundan nasıl kurtarabileceğimi.

"İşte bu yüzden istiyorum. Sürekli soru soruyorsun." "Evet, sen de huysuzlanmaya devam ediyorsun."

"Sadece bir şeyler dedim, tamam mı? Anlamadığın şeyler."

"Humph." Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum. "Belki ben de seninle konuşmak istemiyordumdur, Korkunç Drew. Belki de sadece yıldızlara bakmak için buradayım ve gitmesi gereken kişi sensin."

"Buraya ilk ben geldim." "Yani?"

Bana bakıp gözlerini deviriyor ama yanına oturduğumda itiraz etmiyor. "Annem yıldızlara bakmayı sever." Yukarıdaki yıldızlarla dolu gökyüzünü gösteriyorum. "Düşünmeye ihtiyacın olduğunda yıldızlara bakmaktan daha iyi bir şey olmadığını söyler."

"Neden?" diye soruyor ve bana bakıyor. Yanına sırt üstü uzanıyorum ve kollarımı başımın arkasına koyuyorum.

"Çünkü gökyüzü ve yıldızları size bu koca dünyada tek bir sorununuzun bile çok küçük olduğunu hatırlatır. Size yalnız olmadığınızı hissettirir."

"Öyle mi?" "Bu bir gerçek."

"Bir Anne gerçeği," diyor homurdanarak ama nasıl yalan söylediğimi kopyalıyor. "Ve şimdi bir dilek tutman gerekiyor."

"Bir dilek mi? Ne için? Bugün benim doğum günüm değil."

"Doğum günün olmak zorunda değil." İç çekiyorum. "Şu kocaman gökyüzüne bakıyorsun. Aynı gökyüzüne bakan başka birinin -bir yerlerde- senin sorununun cevabına sahip olmadığını nasıl bilmezsın? Öyleyse bir dilek tutun. Belki onu duyarlar ve sana yardım ederler."

"Başka bir anne gerçeği mi?" Beni dürtüyor. "Hayır. Bir Brexton gerçeği."

Yüksek sesle gülüyor ama ailemiz bizi içeri çağırana kadar bir saatten fazla yanımda kalıyor.

"Hey Brex?" diye soruyor ayağa kalktığı anda, beni yukarı çekerken orantısız bir sırıtma sunuyor.

Kalbim göğsümde çırpınıyor. "Öyle mi?"

"Teşekkürler. Belki de yıldızlara biriyle bakmak yalnız olmaktan daha iyidir."

Aklıma bir fikir geldi. Akıllıca olduğundan emin olmadığım bir fikir ama ondan daha fazla uzak kalamam. Telefonumu aldım ve ona mesaj attım.

Yıldızlara bakıp sessiz dilek tuttuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Şu anda yıldızlara bakıyorum, Drew. Dilek tutuyorum. Bana katılmak istersen, beni arayabilirsin. Konuşmak zorunda değiliz ama yıldızlara biriyle bakmak yalnız olmaktan daha güzel.

Gönder tuşuna anda kendimi aptal gibi hissediyorum. Muhtemelen o geceyi hatırlamıyordur bile. Muhtemelen hatırlamıyor-

Telefonum çaldığında ve ekranda onun adı görüldüğünde irkiliyorum. Aramayı cevapladığımda "Buradayım," diyorum.

"Buradayım."

"Biliyorum."

Birlikte yıldızlara bakarken söylediği tek şey bu, bu gece daha az yalnız hissediyorum.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DREW

"İÇERİ GİREBİLİR MİYİM?"

Kapımın önünde duran anneme bakıyorum ve gerçekten hayır demek istediğimden nefret ediyorum. Son ihtiyacım olan şey kafam nihayet rahatlamışken daha fazla saçmalık.

"gereken bir ekip toplantısı var," diye yalan söylüyorum.

"Hayır, unutmuyorsun. Bir NFL eşiyle konuştuğunu unutuyorsun. Toplantılar sabahları yapılır. Ondan sonra antrenmanlar. Pazartesi günleri film incelemesi. Benimle konuşmak istememeni anlıyorum evlat, ama görmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var," diyor ayaklarının dibindeki kutuyu işaret ederek.

"Anne." Bu kelime bir yalvarış. "Bunu tekrar yapamam. Bana cevap vermeyecekse bunu yapamam. Sence bu kadarını hak etmiyor muyum? Sen, Maggs ve Charley bunu hak etmiyor musunuz?"

"Lütfen?" diye soruyor gözlerinde yaşlarla.

Kapıyı açıyorum ve o içeri girene kadar bakışlarını üzerimde tutuyorum. Kutuyu taşıyıp iki kanepenin arasında duran sehpanın üzerine koyarken sessizlik içinde hareket ediyoruz.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Geçen gece bir sürü şey söylendi."

"Daha çok *söylenmemiş* pek çok şey gibi," diye itiraz ediyorum, bu kez onun yakasını bırakmak istemiyorum. Tüm bu olanlara göz yumdu, bu yüzden ona olan kızgınlığım da çok güçlü.

Ona bir şans vermeme söyleyen bir bakışla bana bakıyor. İç çekiyorum ve zaten sinirli bir şekilde arkama yaslanıyorum.

"Babana hayatında bir gün bile kimseyi önemsemediğini söylemişsin."

"Bu doğru."

"Sen onun gururu ve neşesisin, Drew. Bunu nasıl söylersin?"

"Nasıl?" Alay ettim. "Çünkü spordan uzaklaştığında beni de birlikte geride bıraktı. Tek bir maçıma bile gelmedi. O

hiç olumlu bir şey söylemedi. Çoğu baba oğlunun kendi izinden gitmesinden heyecan duyardı. Benimki bunun için bana kızdı ve asla onun mirasına layık olamayacağımı söyledi."

"Tam tersine, oğlum. Babam senin parlama zamanın olsun diye uzak duruyordu. Eğer orada olsaydı, bu sadece onun dikkatini çekerti. Bencilce davranıp ışığı senden almamak için uzak duruyordu."

"Bunlar sadece kelimeler anne. Bir bok ifade etmiyorlar çünkü o orada değilken bile fısıltılar ve yorumlar devam ediyordu. Her lanet oyunda. Sence de yanımda olsaydı daha kolay olmaz mıydı? Tüm bunlarla yüzleşmem için beni yalnız bırakması bencillik değil miydi? Bir maça gelmek ya da benimle gurur duyduğunu söylemek onun için çok mu zordu? Yoksa uğruna savaşamayacak kadar korkak olduğu bir oyunu oynadığım için mi bana bu kadar kızgındı?" Başımı sallıyorum.

Kutuyu masaya doğru itiyor. "Aç şunu."

"Neden? O kutunun içinde her ne varsa, berbat durumdaki ailemizi çözmeyecek."

"Aç şu lanet kutuyu, Drew, ve zorluk çıkarmayı bırak."

Kutunun kapağını kaldırdığımda bir sürü klasör ya da belki de karalama defteri buluyorum. Rastgele birini seçip çekerken anneme bakıyorum.

"Aç şunu," diye ısrar ediyor.

Ve bunu yaptığımda, bir maç sırasındaki görüntümle karşılaşıyorum. Gazete kesiğinin siyah beyaz fotoğrafı çok net hatırladığım bir fotoğraf. Üniversitedeyken bir konferans şampiyonluğunu tırnaklarımızla kazıyarak kaybetmiştik.

Ama o ilk makaleyi ne kadar net hatırlıyorsam, sayfaları çevirdiğimde onun arkasında hatırlamadığım düzinelerce makale olduğunu görüyorum. Benden bahseden küçük kıvrıntılar. Bir sayfaya yapıştırılmış oyun istatistiklerinin kareleri. Hareket halinde soluk bir resim. Bir üniversite takımının broşürü.

Her biri tarihimi anlatan sayfalara bakıyorum. Her sayfa, asla hatırlayamayacağım bir anı belgeliyor.

"O önemsemi, Drew. Kariyerinin her adımını takip etti. En yüksekleri. En düşükleri. Arada kalışlarını. Bunlar onun kanıtı. Ve o klasörde bulduğunuz şey, bunun gibi düzinelerce daha var."

Gözyaşlarımı saklamaya zahmet etmiyorum. Bu küçük bir çocuğun dileği ve benim her zaman istediğim şekilde cevaplandı.

Onu aradım. Sahaya çıktığım her maçta onu aradım, peki neden beni takip ettiğini söylemedi? Neden beni

mesaj, e-posta göndermiş, telefonu açmış, benimle gurur duyduğunu belirten herhangi bir şey yapmış olabilir mi?

Benimle gurur duyuyor.

Önemsediğinin gözle görülür kanıtı önümde duruyor ama şimdi bununla ne yapmam gerekiyor? Gecikmiş bir doğum günü kartı gibi; almak güzel ama birinin büyük günü unuttuğunu hatırlatıyor.

"Bunu söylemek daha kolay olmaz mıydı?" Makaledeki kelimeler bulanıklaşana kadar bakarken soruyorum.

"Bu sözleri söylemiş olsaydı onlara inanır mıydınız? Yoksa yokluğunu meşrulaştırmaya çalıştığınızı mı düşünürdünüz?"

"Bilmiyorum ama yine de babamdan oyun kurucu olabileceğimi düşündüğünü duymaya ihtiyacım vardı. Yeteneğim olduğuna inanmadığım için kenarda bekledim."

"Sadece kendini düşündüğünü biliyorum ve neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum, ama her hikayenin iki tarafı olduğunu da bilmen gerektiğini düşündüm, Drew. Konu sen olduğunda, bu onun tarafı. Onun kanıtı. Çoğu gün onu ayakta tutan sendin." Oturduğu yerden kalktı ve masanın etrafında dolaşarak başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdiye kadar bunlardan haberin olmadığı için üzgünüm."

"Anne?" Tüm bunları kabullenmekte zorlanarak soruyorum.

"Bir ebeveyn olarak tek yapmak istediğiniz çocuklarınızı her şeyden korumaktır. Ve bazen çok geç olana kadar onları korumanın onlara zarar verdiğini göremiyorsunuz."

"Tamam. Tamam. Ama neden bana cevap vermiyor? *Bize cevaplar?* Hayatımızın neden böyle bir kaosa sürüklendiğine dair bir açıklamayı hak etmiyor muyum?"

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarında acı tatlı bir gülümseme beliriyor. "Az önce açıkladım," diyor usulca, dönüp kutuyu geride bırakarak evimden çıkmadan önce.

Bir ebeveyn olarak tek yapmak istediğiniz çocuklarınızı her şeyden korumaktır. Ve bazen, onları korumanın onlara zarar verdiğini çok geç olana kadar göremezsiniz.

Bu da ne demek oluyor?

Ve her şeyi çözdüğünü düşünen bir adam, şimdi bir kez daha çelişkiye düşmüştür.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Drew'un sesli mesajına "HEY, BENİM," diyorum. "Biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu biliyorum ama senden asla benimle ailen arasında bir seçim yapmanı istemeyeceğimi bilmeni istedim. Bunun yapman gereken bir seçim olduğunu hissetmeni istemiyorum. Seni seviyorum, Drew. *Delicesine*. Ve eğer mutlu olman için gereken buysa bizden uzaklaşabilirim." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama bunu onun için yapacağımı biliyorum. "Ve acı çekmenden nefret ediyorum. Keşke size yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey olsaydı, ancak bunun kendi başınıza çözmeniz veya yüzleşmeniz gereken bir şey olduğunu anlıyorum. Ne zaman konuşmaya hazır olursan ben burada olacağım.

... her neyse."

Tüm bunları söylemeli miydim yoksa söylememeli miydim arasında gidip gelirken bir süre telefonuma bakıyorum ama artık çok geç, çünkü söylenmişti. Geri alamayacağım için aramayı sonlandırıyorum.

Ama bu onunla konuşmama olayı beni öldürüyor. Kendimden ve birlikte ne kadar güçlü olduğumuzdan şüphe etmeme neden oluyor.

Düşünmeye devam ettiğim tek şey, kelimelerin konuşamadığı yerde sessizliğin konuştuğunu biliyorum, ama Drew'in sessizliğinin ne söylediğini duymakta zorlanıyorum.

Huzursuz ve dalgın bir şekilde ofisimin kapısına doğru yürüyorum ve sonra geri dönüyorum, yapmam gereken şeyi çoktan unutmuşum.

Kendine bir hayat bul.

Drew'dan haber alın.

Drew ile görüşün.

Üçünden herhangi biri yeterli olacaktır. "Hey? İyi misin?"

Babamın sesiyle irkiliyorum ve başımı kaldırdığımda onu ofisin karşısında durmuş beni incelerken buluyorum.

Ne zamandır orada? Beni

telefonda duydu mu?

Kimse neler olduğunu anlamasın diye umutsuzca cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyorum. En azından ben neler olduğunu öğrenene kadar.

"Brex?"

"Ben iyiyim. Özür dilerim, dalmışım." Başımı sallıyorum ve gözlerime ulaşmadığını fark ettiğinden emin olduğum bir gülümseme veriyorum.

"Flatley mi?" diye soruyor, şu anda Chicago Bulls'taki takım arkadaşlarıyla sorun çıkaran ve yönetimin onu kontrol etmemi istediği NBA oyuncum hakkında. "Eğer bu senin için çok , Dekker ya da Chase'i senin için gönderebilirim. Gidebilirim bile. Çok meşgul olduğunu biliyorum ve-"

"Gerek yok. Ben iyiyim. Yarın sabah için uçuş rezervasyonumu yaptırdım bile. Oraya gidiyorum ve ertesi gün aynı civarda ihmal ettiğim bazı müşterilerle birkaç toplantı ayarladım. Sadece hızlı bir yolculuk. Pazar öğleden sonra döneceğim."

"Emin misin? Senin yerini alabilirim." Bana bir kez daha bakıyor ve bu sefer gülümsememle daha inandırıcı olmaya çalışıyorum.

"Yüzde yüz. Beni bilirsin, meşgul olmayı severim." Ofisimin kapı pervazına derin bir nefes alıyorum. *Bu senin baban, Brex. Kayıtsızmış gibi görünmene gerek olmadığını biliyorsun.* "Çok yoruldum sanırım. Hobbs'u transfer edemediğim için kendimi kötü hissediyorum ama onu Chargers'a transfer etmiş olsaydım bile, yaptığı o saçmalıklar yüzünden yine de onunla sözleşme imzalamazdım."

"Katılıyorum. Kendini kötü hissetmene gerek yok tatlım."

"Ama yapıyorum ve bu yüzden yoruldum, bunu telafi etmek için başka yeni müşteriler bulmaya çalışıyorum. Sonra Flatley ile olan bu saçmalık, ve ben sadece hayal kırıklığına uğradım. Hepsi bu. Hayal kırıklığına uğradım ve yoruldum."

Konuşmayı bırakın. Fazla açıklama yapmayı bırak. Bir şeylerin yanlış gittiğini kesinlikle anlayacaktır.

"Hobbs gibi bir pislik olmadan da hayatta kalırız. Bunu sana söylemiştim. Peki ya Drew? O da mı iyi?" diye soruyor ve dudaklarını büzüyor.

"Evet. Tabii ki." Sıkı bir gülümseme sunuyorum, gözlerini kısıyor ve ardından başını sallıyor.

"İyi bir öğle yemeğim var." Öğle yemeği çantasını kaldırıyor. "Her zamanki gibi fazla doldurmuşum. Benimle paylaşmak ister misin? Eski günlerdeki gibi konferans salonunda birlikte öğle yemeği yiyebiliriz?" Gülümsemesi yumuşak, gözleri bilgili. Bir şeye üzülüğümü görebiliyor.

Ama sormuyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Çok isterim. Teşekkür ederim."

Onu takip etmeden önce cep telefonumu masamın üzerine atıyorum. Drew'un sesli mesajıma cevap vermeyeceğinden ya da verse bile cevabının kabul etmeye hazır olmadığım bir şey olabileceğinden korktuğum için mi bıraktığımdan emin değilim.

Ama bırakıyorum.

Çünkü şu anda kararsız olmakta bir sorun yok. Biraz kaybolmuş hissetmekte sorun yok. En azından bu duyguları yaşarken mümkün olan en iyi yerdeyim.

Babamın

yanında.

Benim kayam.

Ve gerçekten iyi öğle yemekleri hazırlamasının zararı yok.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

DREW

Sahada onun yanından geçerken LONNIE, "BU HAFTA DAĞILMIŞSIN," diyor. "Sen her hafta antrenmanlarda gördüğüm Bowman değilsin. Sevgilinden mi ayrıldın? Sevişmeye mi ihtiyacın var? Ne oldu?"

Elimde kaskımla durup yüzümü ona döndüm, kafamdaki tüm bu saçmalıkların sahadaki oyunumu etkilediğinden habersizdim. Bunu yeterince iyi sakladığımı sanıyordum.

"Ben iyiyim. Her şey ," diyorum.

"Emin misin?" Panosunu kolunun altına sıkıştırıyor ve bana doğru birkaç adım atıyor.

Başımı salladım. "Eminim."

"Güzel, çünkü yarın sahada netliğe ihtiyacım var, Drew. Odaklanabileceğini ve playofflar için bize ev sahibi avantajı sağlayabileceğini bilmem gerekiyor."

Ona bakıyorum. Bunu doğru duymuş olmamın imkânı yok. "Geçen maç bana bunun bir kerelik bir şey olduğunu söylediğini sanıyordum. Hobbs'un omzu ağrıyordu ve
."

"Evet, şey. Belki de sana aksini söylersem kendi kafana çok fazla takılmanı istemedim." Göz kırıyor ve gülüyor. "Ama Neil ve Koç'la konuştum ve Steelers'a karşı bize liderlik edecek en uygun oyun kurucunun sen olduğunu düşünüyoruz. Maça sen başlıyorsun, o yüzden kafanı toparlamak ve zihinsel oyununu güçlendirmek için ne gerekiyorsa yap."

"Evet, efendim." Orada durup ona

bakıyorum. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mıydı?" diye soruyor.

"Hayır." Rahatlamış bir nefes üflüyorum. "Sadece her şeyi içine çekiyorsun, hepsi bu."

Lonnie omzuma vurdu ve sıktı. "Zirveye giden yolda savaşmakla ilgili söylenecek bir şey var. Ben her zaman zirveyi daha çok takdir eden adamlar bulmuşumdur."

Çekip gidiyor ve beni stadyumda ayakta bırakıyor, bir elim kalçamda, bir elim kaskımı tutuyor ve ilk kez bir yere ait olduğumu hissediyorum

Raptors ile.

Gurur beni bütünüyle
yutuyor. Ben yaptım.

Çok uzun zamanımı aldı ama buraya geri döndüm. Bowman soyadıyla bile
kendimi ve yeteneğimi kanıtladım.

"Brexton," diye fısıldıyorum.

Onu aramam lazım. Ona söylemeliyim. Onu görmeliyim. Şu anda burada
durmamın sebeplerinden biri kesinlikle o.

. . *dik tutmak ve zihinsel oyununuzu güçlü kılmak için ne yapmanız
gerekliyorsa yapın.*

Önce yapmam gereken başka bir şey var.

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

DREW

"DREW?" MAGGIE kapıyı açtığında beni kapısının önünde görünce yüzü aydınlanıyor.

"Merhaba." Gülümsemem çekingen ama gerçek. "İyi görünüyorsun."

Ve de. Yüzüne renk ve yanaklarının çukurları aldığı kilolarla dolmuş.

"Her geçen gün daha iyiye gidiyorum." Geri adım atıyor ve dairesinin içini işaret ediyor. "İçeri gelmek ister misiniz? Biraz dağınık ama-"

"Sadece bir saniye."

"Eğer kullanıp kullanmadığımı kontrol etmeye geldiyseniz, kullanmıyorum."

"Bu yüzden burada değilim," diyorum ve evine bir göz atıyorum. Perdeler arkaya çekilince aydınlık ve güneşli, oysa buraya son geldiğimde daha çok bir mezar gibi hissetmiştim. Köşede yarısı bitmiş boyama sayfalarının ve birkaç yapı taşının üst üste dizildiği plastik bir çocuk masası var.

"Wayne'le birlikte. Yani, Charley'i arıyorsan. Henüz ona sahip olamadım. Şimdilik sadece ziyaret ediyor," diye açıklıyor.

Ona dün onunla birkaç saat geçirdiğimi, beni topraklamak için onun masumiyetine ihtiyaç duyduğumu söyleyecek yüreğim yok.

Bulduğumdan tam olarak emin değilim ama Charley'nin tatlı gülümsemesi ve göbek kıkırdamaları kesinlikle yardımcı oldu.

"Ben de onun için burada değilim." Mutfığa yürüyorum ve içinde yiyecek olduğundan emin olmak için alışkanlıkla buzdolabını açıyorum. Folyo yok. Bükülmüş kaşık yok. Çakmak yok.

Bakmaktan nefret ama bakıyorum. "Neye ihtiyacın var?"

Dönüp kız kardeşime bakıyorum ve omuz silkiyorum. "Tam olarak emin değilim." Gözleri daralırken gülüşü endişeli.

"Drew?"

"Neden?" Tek bir kelime ama çok şey soruyor.

"Neden ne?"

"Bu neden senin başına geldi? Yani, babam yüzünden mi? Eğer onun skandalı hiç yaşanmamış olsaydı, sence bu yola girer miydin?"

"Seni takip etmiyorum." Bir adım daha yaklaşıyor, gözlerini endişe kaplıyor.

"Ben aşığım Maggs. Brexton Kincade'e aşığım." Dudakları şok içinde bir O harfi oluşturuyor ve kaşları kalkıyor. "Ve-"

"Annem ve babam biliyor mu?"

"Evet," diyorum ve geçen gece neler olduğunu anlatıyorum. Dinlerken eliyle açık ağzını kapatıyor. Ailelerimizin evime gitmesi. Kavga. Ültimat. Brexton'ın peşinden koşmadan gitmesine izin vermem.

"Peki bana ne soruyorsun?" diye fısıldıyor ve ben de o kadar kırılgan bir durumdayken buraya gelip onu dahil ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Bu aptalca. Boş ."

"Biliyorsunuz, iyileşme sürecinde kendinize pek çok zor soru sormanız gerekiyor. Gerçek anlamda temiz bir sayfa açmadan önce başkalarına ve kendinize söylediğiniz tüm yalanları telafi etmeniz gerekir."

"Ya özür dilediğin insanlar bunu kabul etmezse?" diye sordum.

"Bu onların kabul etmesiyle ilgili değil, sizin sebep olduğunuz incinmeyi ve verdiğiniz zararı kabul etmenizle ilgili. Bu senin bunu kabullenmenle ilgili. Bununla ne yapacaklarsa yapsınlar."

Kalçalarımı mutfak tezgâhına dayayıp ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarken dudaklarımı büküyorum. "Sanırım babam yaptı."

"Tamam." Kelimeyi uzatıyor.

"Ve bunca yıl ona inandığım için kendime kızıyorum, çünkü söylemediği şeyleri gerçekten dinleseydim, belki de bunu yıllar önce durdurabilirdim. Ailemizin acısı. Bağımlılıkla olan savaşlarınız. Kariyerimdeki durgunluk-"

"Bağımlılığım için benden başka kimse suçlanamaz, Drew." Tam önümde duracak şekilde ilerliyor. "Elbette, dünyamız boka sardığında kendimi kaybetmişim ve bir şeye ihtiyacım vardı, ama bu yüzde yüz benim suçum. Annemin değil. Babamın değil. Senin de değil. *Benim yüzümden.* Anlamak biraz zamanımı aldı ama rehabilitasyon mantralarından biri şudur: *Bana değiştiremeyeceğim şeyleri kabul edecek dinginliği, değiştirebileceğim şeyleri değiştirecek cesareti ve aradaki farkı bilecek bilgeliği bahşet.*" Duraklıyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes alıyor. Gözlerini açtığında şöyle diyor: "O ilk darbeyi

Bobby Bufford bana teklif etti. Eğer *babamı* suçlarsam, iyileşmem için ona da kredi vermem gerekir ve ben bunu yapmayı reddediyorum. Bunu tek başıma yapıyorum ve tüm övgüyü hak ediyorum."

"Biliyorsun." Gülümsemem genişledi. Onunla şu andan daha fazla gurur duyamazdım. "Tüm övgüyü hak ediyorsun."

" zaman git yap, Drew."

"Ne?"

"Babamla yüzleş, ilk ve son kez."

"Bunu yapacağımı nereden biliyorsun?"

Elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkarken gülümsemesi yumuşak. Kız kardeşimin parlak ve bulutsuz gözlerine bakmak zorunda kalıyorum ki bu çok hoşuma gidiyor. "Çünkü sen her zaman bana göz kulak oldun. Ve şu anda buradasın çünkü cevaplar talep ettiğinde ortaya çıkacak sonuçlarla -ailemizin bir araya gelmesi ya da muhtemelen dağılması- başa çıkabilecek kadar dengeli olamayacağımından korkuyorsun. Tekrar kötüleşmemi istemiyorsun."

Başımı sallıyorum. Cevap olarak ekleyebileceğim tek şey bu, çünkü buraya gelme sebebim bu değil mi? İyi olduğundan emin olmak için? Verdiğim karara katıldığını bilmek için mi?

"İkimiz de öyleydik, Drew. Birlikte ve ayrı. Yaşamayı hak ettiğin bir hayatın var. Cevaplarını al. Onlara ihtiyacın var. Ve sonra git ve o hayatı yaşa. Git ve Brexton'ı sev. Git ve bu gölgenin altından çık."

Kollarımı ona sarıp sımsıkı tuttuğumda, önce buraya gelmekte haklı olduğumu anladım. Söylediği her ne olursa olsun babamla yüzleşme kararımı değiştirmeyecekti ama az önce olduğu gibi kararımdan daha emin olmamı sağlamasını da beklemiyordum.

"Seni seviyorum, Maggs."

* * *

"Drew," diyor annem kapıyı açtığında, gözleri kocaman ve sesinin tonu yüksek. "Seni görmeyi beklemiyordum. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme. Babamla konuşmam gerek. *Tek başıma.*"

"Evet. Tamam. Emin misin?" Muhtemelen söylemeye geldiğim şeyden korktuğu için sinirleri dans ediyor.

"Evet. Bu yıllar önce yapmam gereken bir şeydi."

Annem gözyaşları buğulanarak bana bakıyor ve hafifçe başını sallıyor. O anlıyor.

"Çalışma odasında."

Evin arka tarafına doğru yola çıkmadan önce birkaç saniye daha bakışlarını üzerimde tutuyorum. Babamın ofisine ulaştığımda, duvarları kaplayan her şeyin konuşmamızın yasak olduğu bir sporla ilgili olması beni şaşırtıyor. Kitaplıklar ve duvarlarda resimler, hatıra eşyaları ve cam kutulardaki maç topları sıralanıyor ve babam tüm bunların ortasında masasında oturuyor.

"Baba?"

İrkilir ve hemen ayağa kalkmaya başlar, şaşkınlığı yüz ifadesine yansırken savunması çoktan yükselmiştir.

"Drew."

Odaya girip kapıyı arkamdan kapatırken "Oturun," diyorum. Gözlerinde milyonlarca soru var ama tek kelime etmiyor. Bunun yerine sadece temkinli bir ifadeyle bana bakıyor. Ölçülü bir nefes alıyorum ve sonra söylemeye geldiğim şeyi söylüyorum. "Bunu sen mi yaptın?" Sesim sakın ve acımasız.

"Bunu zaten konuşmuştuk."

"Hayır. Bize çenemizi kapatmamızı söyledin ve biz de kapattık, ama sessizliğinin bizi parçaladığını görmüyor musun baba? Bu yüzden senden bir kez daha gerçeği isteyeceğim. Ve eğer vermeyi reddettiğin için bu kapıdan çıkıp gidersem, bir daha geri döndüğümü görmeyi planlama."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ölümcül hastalığı olan bir adama verilen korkunç bir tehdit. Ama artık bunu yapamam. Onun için yaşamaya ve öyle değilmişim gibi davranmaya devam edemem. Geçen gün annemin sözleri üzerine düşündüm ve bizi nasıl koruduğunu anlamıyorum. Hiç mantıklı gelmiyor.

Ama bilmem gerek.

Kafamı lazım. "Oğlum, ben-"

"Yarın ben başlıyorum. Geçen seferki gibi Hobbs sakat olduğu için değil, bunu hak ettiğim için. En son başladığımdan bu yana yedi yıl geçti. Şimdi gerçeği bilmem gerek. Bunu bana borçlusun." Hayal kırıklığı ve yıllarca bilmemekten dolayı yumruklarımı sıkıyorum. "Sahaya çıkıp soyadımızı temizlemek için oynamak yerine kendim için oynayabilmem gerekiyor."

"Senden bunu yapmanı hiç istemedim." Sesi o kadar soğuk, o kadar soğukkanlı ki, tek yapmak istediğim onu sarsarak biraz olsun duygulanmasını sağlamak.

Ama yine de, bu gerçekten bir Şey ?

"Buna gerek yoktu. Sen benim babamsın. Sen benim idolümdün. Ve hayatımda ne yapmış olursam olayım, senin yaptıkların her Şeyi gölgede bırakıyor. Burada bir Şansım var -sahada ve saha dışında hayallerime ulaşmak için- ve her ikisinde de başarılı olabilmemin tek yolu gerçeği bilmem... Bu yüzden sana tekrar soracağım, *bunu sen mi yaptın?*" Parmağımı her kelimeye vururken sesimi öfke kaplıyor.

"Küçük başladı. Beyzbol ya da kolej futbolu üzerine birkaç bahis."

Sikeyim.

"Komik olan Şu ki, ne kadar çok kazanırsanız o kadar çok bahis oynarsınız. Başkası için çok büyük bir meblağ olan Şey senin için önemsiz bir para." İç geçiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, elleri önünde kenetlenmeye çalışırken titriyor. Gözlerimi onlardan alamıyorum.

"Gittikçe daha fazla bahis oynamaya başladım, bir maçın sonucunu ve haklı olup olmadığımı görmeyi beklerken aldığım keyfi sevmeye başladım. Futbol oynarken ulaşılabilir her zirveye ulaşmıştım ve büyük bahisler oynamak, Super Bowl'u kazanmaya en yakın bulabildiğim duyguydu."

"Bağımlıydın."

"O zaman fark etmemiştim ama evet, bağımlıydım." "Annem biliyor muydu?"

"Ondan sakladım. Ya da en azından sakladığımı sandım. Ama yalanlar tükenmeden önce böyle bir Şeyi ancak bu kadar uzun süre saklayabilirsiniz."

"Yani oyunu sen attın." Kelimeleri söylerken sesim kırılıyor.

Keşke yanılıyor olsaydım. Keşke buraya gelseydim ve başka bir yanıt alsaydım -herhangi bir Şey- çünkü bunu kabul etmek çok daha kolay olurdu. İşlemesi çok daha kolay olurdu. Yüzümü kurtarmak çok daha kolay olurdu.

"Bitirmeme izin ver. Lütfen?" Ben bir Şey söylemeyince devam etti. "Bahisilerle başım belaya girdi. Keys'e gittiğimizde başladı. Tüm seyahatim boyunca, tüm param ve biraz daha fazlası bahislere giderken, yüksek bir hayat yaşıyormuş gibi davranmaya nasıl devam edebileğimi düşündüm. Ödemem gereken borçlarım vardı. Büyük miktarlar ve kazandığımdan daha fazla para kazanabilecek gibi ."

"Bahisiler mi? Tefeciler ve mafyadan mı bahsediyoruz?"

"Evet. Drew. Bazı çok kötü insanlara borcum vardı, *hem de çok fazla.*"

Yüce İsa.

Karşımdaki adama bakıyorum ve bu kadar güçlü birinin nasıl bu tuzağa düşebildiğini, nasıl bu kadar zayıf olabildiğini merak ediyorum, ama bunu yapan tek kişi o değil.

"Çok zor durumdaydım ve önemli bir bahis daha yapıp kazanabileceğime ve bunun işleri tersine çevireceğine inanıyordum. Ama öyle bir şey olmadı. Ödeme hiç gelmedi ve paralarını geri istediler." Devam etmeden önce bir süre sessiz kalıyor. "Bir gece eve geldiler. Sen sokakta Merriman'ın çocuğuyla top oynuyordun ve garaj yoluna girip beklemeyi bıraktıklarını söylediler. Ya parayı ödeyecektim ya da gururumu ve neşemi elimden alacaklardı." Nefesi kesiliyor ve gözlerini kaçırarak ellerine bakıyor. Titrek bir nefes alırken ellerinin kenetlendiği yere bir damla gözyaşı düşüyor. "Hayatını tehdit ettiklerinde hissettiğim o duyguyu asla unutmayacağım."

Kelimeleri duymak sağır edici.

Anılar silik. Babam garaj yolunda. Üç adam onunla konuşuyordu. Gözlerimi kısarak sokağın aşağısından kim olduklarını anlamaya çalışıyordum. Cip uzaklaştı ve babam bana içeri girmemi söyledi. Sorunun ne olduğunu sordum ama hiçbir şey söylemedi.

"Programınızla ilgili her şeyi bildiklerinden emin olmamı sağladılar. Antrenmanın ne zaman bittiğini. Bir gece önce gittiğin partide öpüştüğün kızın adını. Koşuya çıktığında koştuğun güzergâhı. Lanet olası her şey, Drew," diyor sonunda gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında. "Ve bu beni korkuttu çünkü şaka yapmadıklarını biliyordum."

Ofisine geldiğimden beri ilk kez hareket ediyorum ve karşıdaki sandalyenin kenarına tünüyorum. Gerçekten yenilmiş bir adama bakıyorum. Zar zor tanıdığım birine. *Bu adamda hiç böyle bir şey görmüş müydüm?*

"Onlardan tekrar haber almadan önce birkaç gün tehditlerinin etkisini göstermesine izin verdiler. İşte o zaman bana borcumu nasıl silebileceğimi söylediler."

"Bir oyun at."

"Herhangi bir maç değil, Colts'a karşı bir maç. Genel olarak büyük bir favoriydik ve onlara karşı alacağımız bir galibiyet bizi AFC Şampiyonasına taşıyacaktı." Sanki dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi iç çekiyor. "Uzun vadede Colts'a oynayacaklardı ve puan farkını kazandıklarında onlara olan borcumu faiziyle birlikte geri alacaklardı."

"Neden polise gitmedin? Lig-"

"Çünkü bana bunun sonucunun sen olduğunu söylediler. Polislere söyleseydim, oyunu iptal etmeseydim ... sonuç sen olacaktın, Drew."

Tüylerim diken diken oldu. Bu konuşma hiç beklemediğim bir yöne doğru gitti. Ne yapacağımı şaşırdım, her şeyi anlamaya çalışıyorum.

"Ben de yaptım. Pasları kaçırdım. Pasları düşürdüm. Vücudumdaki her kemik bunu yapmaya karşı isyan etse bile oyunu fırlattım."

"Maç sırasında saha kenarına kusmuştun." Bu anı ağzımdan farkında olmadan çıktı. Yine de hatırlıyorum. Yorumcular onun hasta olup olmadığını ve bu şekilde oynamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorlardı. Sonrasında mazeret uydurduğuna dair spekülasyonlar.

". Midem çok bulanıyordu ama başka seçeneğim yoktu. Ya sen -her şeyim- ya da sevdiğim bir oyun. Kimi seçeceğime dair hiçbir soru işareti yoktu." Başını sallıyor. "Ama safmışım. Oyunu atabileceğimi ve kimsenin bilmeyeceğini düşündüm. Bunu başarabileceğimi düşündüm. Ama haftalar sonra, birisi oyun üzerine büyük bir bahis oynandığını ihbar etti. Kumarbazlar kazançlarıyla birlikte çoktan gitmişlerdi ama ben sahnenin ortasındaiken tehditleri hala devam ediyordu."

Suçlamalar geldikten sonraki ilk günleri hatırlıyorum. Uyuduğumuzu düşündüklerinde annemle babamın yatak odasının kapısının arkasından bağırışlarını. Basın bahçemize kamp kurmuştu. Maggs'e, bana ve her hareketimize aniden yapışmalarını.

"Bunu atlabileceğimi düşündüm. Her şeyin geçeceğini düşündüm. Kenyon bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışıyordu ama ben onu susturdum. Yakından bakarsa gerçeği anlayacağını biliyordum. Beni çok iyi tanıyordu ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmayı hazmedemiyordum. Bu yüzden ona söylemeden ekibimle görüşmeye gittim. Bana NFL'in maç ve benim davranışlarımla ilgili kapsamlı bir soruşturma başlattığını söylediler. NFL'nin bir önceki yıl kazandığımız Super Bowl'u kulübümüzün elinden alabileceğini söylediler. Colts'un sayı olarak yaklaşmasına izin verip vermediğimi sorguluyorlardı çünkü maçın bölüneceğine dair bahis oynuyordum."

"Yaptın mı?"

"Hayır. Bana inanmanızı beklemiyorum ama hayır. İnanmadım. Onlara bunun bir saçmalık olduğunu söyledim. Onlar da kendi teklifleriyle karşılık verdiler. Eğer oyundan çekilsem ve bir daha bu durumdan bahsetmezsem, kontratımın geri kalanını ödeyeceklerdi. Bunu yapmadığıma inandıklarını söylediler ama NFL'in şampiyonluğu elimizden alması ya da diğer tüm maçlarımızı incelemesi riskini göze alamazlardı. Bunun tek seferlik bir teklif olduğunu ve hemen kabul etmem gerektiğini söylediler.

ya da soruşturmayla karşı karşıya kalabilirim." Gözlerinde yine yaşlar birikti. "Anlaşmayı kabul ettim evlat. Beş parasızdım, kariyerimi mahvetmişim ve anlaşmayı kabul edersem ailemi geçindirmenin bir yolunu bulacaktım."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum onun sözlerini kafamda tekrar tekrar canlandırırken gözlerimi kapatıyorum. Bilmediğim şeylerde delikler açmaya çalışıyorum. Ama neden yalan söylesin ki? Neden bunca yıl sonra yalan söylesin?

Ama sonra hatırladım.

"Bunun için Kenyon'ı suçladın. Hatta geçen hafta evimde durup Brexton'ı kovmamı çünkü onun kızı olduğunu söyledin. Bana ultimatoma verdin. Ya o ya sen. Neden verdin? Başkasını suçlayacak kadar zayıf bir adam mısın?"

"Evet." Başını sallıyor ve sonra başını sallıyor. "Sana söylediğim o günü hatırlıyor musun? Sen çok öfkeliydin ve ben de aileme yaptıklarım ve bildiğim her şeyden uzaklaştığım için yıkılmıştım. Bana bağırıydın. Sorguladın, talep ettin ve hayatında ilk kez bana utanmış gibi baktın. Bunu hak etmişim. Ama gözlerindeki o bakışı asla unutmayacağım ve bu yüzden Kenyon'ın hatalı olup olmadığını sorduğunda, korkakça bir çıkış yolu seçtim ve onunla kaçtım. Ve o zamandan beri bu yalanı sattım, korudum, besledim çünkü iyi bir adam olduğuma inanmana ihtiyacım vardı evlat. Tüm bunları yaptıktan sonra bile benden nefret etmediğini bilmem gerekiyordu."

Sandalyeden kalkıyorum, ellerimi enseme birleştiriyorum ve pencerelere doğru yürüyüp camların ardındaki zifiri karanlığa bakıyorum.

"Ama sen başkasını suçladın," diyorum, sesimin tonu yükseliyor. "Bir kez olsun bir şeyi kabullenemedin mi? Bir kerecik olsun kabullenemedin mi?"

Hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Neden birini yaptığını anlıyorum ama diğerini yapmadığını anlamıyorum. Anlık, pervasız bir karar vermesini anlıyorum ama bunu on yıl boyunca sürdürmesini anlayamıyorum.

"Oğlum-"

"Lütfen, şu anda beni *evlat* edinme. Lütfen yapma." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve bir nefes üflüyorum. *Lanet* olsun. Babamın bencilliği yüzünden Kincade'leri kaybettim. Hayatımdaki iki iyi adamı kaybettim ve bunun hayatımın her yönünü nasıl mahvettiğine bir bakın. Hâlâ bunu hak eden bir adama olan saygımı kaybettim. Kenyon da Claire'i kaybetti. Ve Brex'i. . . *Annem, Brex ve kız kardeşleri annelerini kaybettiklerinde yanlarında olmalıydı. Ama önümdeki bu adam yüzünden annemi de kaybetti. Hay sikeyim. Çok bencilce. İşte bu.*

uzlaşamadığım şey. Bu oyunu farklı bir şekilde oynayabilirdi. "Yani tüm bunlar doğru olsa bile-"

"Bu doğru."

"Tüm bunlar doğru olsa bile," diye tekrarlıyorum, "beni neden uzakta tuttuğun hiç mantıklı değil. Eğer tehdit edildiysem, tüm bunları kurtarmak için yaptıysan, neden artık beni sevmediğini hissettim? Neden benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuşsun gibi hissettim?"

Ve bu yılın sorusu değil mi? Çünkü söylediklerinin hepsine inansam bile, neden böyle davrandığını anlamaya kendimi ikna edemiyorum.

"Seni seçtiler çünkü sen benim dünyamdın. Evet, anneni ve Maggs'i kendi tarzlarında seviyorum ama sen benim karbon kopyamdın. Doğru ya da yanlış, Drew, güneş seninle doğar ve seninle batardı. Geri ve bunu belli etmezsem güvende olacağını düşündüm. Benim için hiçbir şeyin önemli olmadığını bileceklerdi ve bu nedenle tehdit edebilecekleri başka bir şey yoktu."

Göğsüm göğüs kemiğimin altında ağrıyor ve başım tüm
Bu.

"Ama borcun ödendi. Hayat devam etti. Bir noktada bu artık geçerli bir mazeret olmaktan çıktı."

"İlk başta, hala izlediklerini, birine gerçeği söylersem bileceklerini bildiren notlar bıraktılar ... ama haklısın. Her gün yaşadığım, birinin benim yüzümden sana zarar vermek istediği korkusu dışında her şey geride kaldı."

"Buna inanmıyorum. İnanamıyorum. Her lanet olası maçı tribünlerde oğullarına tezahürat yapan diğer babalara bakarak, seni orada göreceğim bir gün gelmesi için dua ederek geçirdim. Kim olduğunu saklayan bir şapkayla gölgelerde bile olsan, orada olmanı istedim. Hâlâ da istiyorum." Bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama bu doğru. "Haftalarca gururlandırmaya çalıştım, bana karşı ilgisizlikten başka bir şey hissetmeni sağlamaya çalıştım. Maggie aşırı doz alabilir, çocuk sahibi olabilir ve defalarca çuvallayabilirdi ve sorun olmazdı ama ben senin terk ettiğin bir oyun oynadım ve sen bunun için benden nefret ettin."

"Bunun için senden hiç nefret etmedim, Drew." Başını sallıyor. "Asla. Seninle çok gurur duyuyordum ama benim düştüğüm tuzığa düşmenden korkuyordum. Diğer her açıdan bana çok benzediğin için endişeliydim-"

"Neyi? Senin gibi zayıf olup tüm hayatımı mahvedeceğimi mi?" diye gürlüyor sesim. "Bil bakalım ne oldu, yine de sıçtın batırdın."

Başını sallıyor. Omuzları çökmüş ve duruşu bozguna uğramış. "En çok sevdiğin şey tehdit edilene kadar, benim yerimde olana kadar, çocuklarını kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Bu, her şey söylendiğinde ve yapıldığında nefret edilmek anlamına gelse bile."

"Bence bu, sevdiğiniz şeylere daha sıkı sarılmanızı sağlar."

"Belki de." Başını sallıyor ve uzun zamandır görmediğim bir netlikle gözlerimin içine bakıyor. "Umarım zaman içinde beni affedebilirsin."

Eskiden idolüm olan adama bakıyorum ve onu affedip affedemeyeceğimi ya da yıllarca süren acı ve ihmal hissinin üstesinden gelemeyecek kadar güçlü olup olmadığını merak ediyorum.

Birlikte yaşadığımız sonsuz bilinmezliği, üzerimize örtülen yalanları düşünüyorum ve onlar olmasaydı her şeyin ne kadar farklı olabileceğini merak ediyorum. Maggie ve Charley için. Annem için. Benim için.

"Bilmiyorum." O anda söylediğim en dürüst şey bu ve gözlerimle buluştuğunda gördüğüm üzüntüye dayanamıyorum. Umutlar siliniyor. Gerçeği söylemiş olsa da bunun yeterli olmayabileceğini fark ediyorum.

Annem olmayı sevdiği sosyetenin ziyade saklanıyordu. Maggie yıllar önce şimdiki babasını kaybetti ve tek gereken bir pisliğin ona ilgi göstermesiydi ve onu da kaybettik. *Onun bağımlılığı bir şekilde onunkini besledi mi?* Yoksa eninde sonunda onu da mı kaybedecektik? Benim hikayem de aynı şekilde hayal kırıklığı yarattı.

Şimdiye kadar.

Ama buna izin vermeyi reddediyorum.

Bunu tersine çevirmeliyim.

Bunu tersine çevireceğim.

Ve başka bir şey söylemeden evden çıkıyorum. Duygular ve farkındalıklar dönüyor, dönüyor ve her parçamı ele geçiriyor.

Günün sonunda, haklıydım.

Babamın bencilliği ailemizi yok etti. Hayatlarımızı ... bir noktaya kadar.

Evet, iyi gidiyorum ama bunun onunla hiçbir ilgisi yok, her şey benimle ilgili. Brexton'ı düşünüyorum ve gülümsüyorum.

Geçmişimdeki yanlışları düzeltemem ama ileriye dönük daha iyi kararlar verebilirim.

Olmak istediğim adam olabilirim.

Her şeye rağmen onun hak ettiği adam olabilirim.

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

DREW

BEN SÜRÜYORUM.

Aklımda hiçbir hedef olmadan.

Önceden belirlenmiş bir yön

olmadan. Sadece sürüyorum.

Artık gerçeği bildiğim sonuçları düşünmek . Kafamı boşaltmak için.

Huzursuzluğumu yatıştırmak için.

Hikayesi mantıklı ama aynı zamanda beni çileden çıkarıyor.

Saatler geçiyor. Bir an dakika gibi gelirken diğer an sonsuz gibi geliyor.

Kendimi kumsalda buluyorum ve burada gökyüzündeki yıldızlara bakıp dalgaların kumlara çarpışını dinliyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp cep telefonumu açtım ve aradım. "Drew?"

Her parçam onun sesini duyunca iç çekiyor. Onu çok özlüyorum. Onunla ilgili her şeyi özlüyorum. Bulaşıcı kahkahasını ve saçma sapan tavırlarını. Sessiz tavsiyelerini ve zekice gözlemlerini. Tanrım, onunla ilgili milyonlarca şey sayabilirim ama sonuçta onu özlüyorum. Her şeyini. Tamamen. *Ve bunu düzeltmenin zamanı geldi.*

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

BREXTON

Chicago'daki otel odamda yatağımda doğrulup Drew'in ne istediğini görmek için beklerken kalbim göğsümde çarpıyor.

"Merhaba," diyor
sonunda. "İyi misin?"
"Olacağım."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Gözlerimi kapatıyorum ve bir haftadır ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sahildeyim." Duraksıyor. "Benimle yıldızlara bakmak ister misin?"

Bu basit soru karşısında gülümsemem yavaş ama sabit. "Chicago'da bir oteldeyim," diyorum onun cümlesini tekrarlayarak. "Seninle yıldızları seyretmeyi çok isterim."

Ve telefonda sessizce oturuyoruz, birbirimizin nefes alış verişlerinin sabit ritmi bize eşlik ediyor.

Geçtiğimiz hafta boyunca onun yokluğunda hissettiğim mutlak yalnızlığı düşünüyorum ve basit bir telefon görüşmesinin, sesinin -nefes alışının- bunu nasıl sildiğine hayret ediyorum. Acı çektiğini tahmin edebiliyorum, ancak her ne olduysa, bunu atlatmak istediğinde bana başvurması beni çok heyecanlandırdı.

Yıldızlardan dilek dilemek istediğinde.

Artık yalnız kalmak istemediğinde.

Onunla paylaşınca sessizlik biraz daha az yalnız hissettiriyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Aradan biraz zaman geçtikten sonra usulca sordum. "Sonunda cevapları aldım, Brex. Beni nasıl hissettirdiklerinden emin değilim ama

sonunda cevapları bulduk."

Yastığımı göğsüme bastırırken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Cevapları almak on yılını aldı, bu yüzden onları anlamak da on yılını alabilir," diye fısıldıyorum.

"Bunu sana anlatmam gerek ama sonra. Şu anda sadece bunu istiyorum. Sadece buna ihtiyacım var."

"Buradayım,
Drew." "Seni
özledim."

O bir damla gözyaşı, şu üç kelimeyle daha fazlasına dönüşür. "Ben de seni özledim." Seni seviyorum, ama yine de hep sevdim.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Neredesin?

Ben: Eve dönüş uçağımda. Neden?

Dekker: Wi-Fi satın al.

Ben: WTF?

Güven bana. Lanet Wi-Fi'yi al. Raptors maçını aç.

Kız kardeşimin mesajını okuduğumda nabzım hızlanmaya başladı. Dizüstü bilgisayarımı kapmak ve açmak için çabalıyorum.

Ben: Tamam. Neden?

Dekker: Gördüğünüz anda anlayacaksınız.

Bilgisayarımın açılması ve uçakta internete girmek için boktan daha yavaş olan süreçte gezinmem sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Ama bunu yaptığımda, daha hızlı Wi-Fi için ekstra ücret ödediğimde ve nihayet oyunu izleyebildiğimde, beklentiyle koltuğumda titriyorum.

Savunmaları Steelers'ın dördüncü hücumunu durdurmaya çalışırken skor yediye sıfır Raptors lehine. Başarılı oluyorlar ve Hobbs'un sahada koşmasını bekleyerek ekrana bakıyorum ve Drew'u gördüğümde şaşıyorum.

Başlıyor. *Tekrar.* Aman Tanrım. *Bu çok büyük bir olay.* İki maçta iki başlangıç. Sezon sonrasına giden iki maçta iki başlangıç.

Drew hücum takımının geri kalanıyla birlikte sahaya koşarken gözlerim ekrana yapışmış durumda. Bir an için bir araya toplanıyorlar ve ayrılmadan hemen önce kamera Drew'un sırtına dönüyor.

İşte zaman anladım.

Dekker bana Drew'un başlayacağını söylemiyordu. Bunu görmem gerektiğini söylüyordu.

Tıpkı benim şu anda yaptığım gibi o da geçmişte yaptığı bir konuşmayı hatırlıyordu.

"Sanki o boku kaskıma takacakmışım gibi." Homurdanıyor ve sinirle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Deli gibi aşık olsan bile mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyor ve bıkkın bir iç geçiriyor.

"Birine olan sonsuz aşkını itiraf etmenin tek yolu bu olsaydı, bunu yapmayacağını mı söylüyorsun?"

"Dekker." Onun adı hayal kırıklığına uğramış bir uyarı. "Ee?" diye soruyor.

"Tabii. Evet. Tabii ki. Birine olan sonsuz aşkımı tam da böyle itiraf ederdim. Herkesin görebileceği bir şekilde, çünkü şu anda televizyondaki adama yaptığım gibi, erkeklerin bu konuda benimle dalga geçmesinden özellikle hoşlanırım."

"Ben ciddiym," diye ekliyor Dekker.

"Ben de öyle. Daha da iyisi, sanırım evlenmeyi planladığım kadına bu şekilde evlenme teklif edeceğim. Tüm anı daha tatlı kılmak için saçma sapan jestler gibisi yoktur."

"Ama her zaman asla evlenmeyeceğini söyledin."

"Kesinlikle," diyor kesin bir baş hareketiyle ve kıkırdayarak, dışarı çıkmadan önce uzaktan kumandayı mikrofon düşürür gibi bırakıyor.

Şaşkınlıkla bir nefes alıyorum ve koltuk arkadaşım bana doğru bakınca ağzımı kapatıyorum.

Ama değil.

Nasıl yapabilirim?

Drew'un kaskının arkasında büyük siyah harflerle ILYBK yazısını gördüğümde değil.

Mektuplar, evlenmek istediği bir kadın olmadığı sürece asla kask takmayacağına yemin etti.

"Aman Tanrım." Kulağımda Dekker'ın sesi var ama dinlediğim kalbim.

Deli gibi aşık olduğum adama olan aşkımla dolu olan.
için

Evleneceğim adam. Ne olsa
dilekler gerçek oluyor.

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

BREXTON

Kapı çalındığında kapıma yeterince hızlı gidemiyorum. Kapıyı açtığımda Drew'un orada dikildiğini görüyorum, sırtıyor ama tavırları olabildiğince soğuk.

"Merhaba." Kendimi ona doğru fırlatmamak için her şeyimi ortaya koyarken kelimeyi nefes nefese söylüyorum. "Harika maçtı. Galibiyet için tebrikler."

"Gördün mü?"

"Uçakta ufak tefek şeyler." Başımı yana eğiyorum, karşımdaki adam ve bana hissettirdiği her şey tarafından tamamen tüketiliyorum.

"Sadece ufak tefek mi?"

"Yeterince."

"Huh." Dudaklarımı büzüyor.

"Evde olduğumu nereden bildin?"

Omuz silkiyor. "Çünkü bu bizim olayımız. Bir maçtan sonra buraya geliyorum ya da sen iç çamaşırlarıyla verandamda oturuyorsun ve sen orada olmadığın için . . . işte buradayım."

"Bizim şeyimiz mi?"

"Evet. gibi pek çok şeyimiz var," diyor. "Var mı?"

Başını sallıyor. "Yıldızlara bakıyor, şişeyi döndürüyor, ellerinin baş harflerini yazıyor."

"Oh," diye mırıldandım. "Miğferdeki baş harfler şahsen hoşuma gitmişti ama bunu sadece aptallar yapar."

girip ellerini yanaklarıma götürerek dudaklarını dudaklarıma bastırdığında sırtışı kulaktan kulağa büyüyor ve her parçamı sahiplenene ayak parmaklarımı titreten bir öpücükle dudaklarımı öpüyor. "O zaman bana sap de bebeğim, çünkü tamamen seninim."

"Öyle mi?" Diye soruyorum ve her kelime arasında dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Tamamen." Parmaklarının arkasını yanağımda gezdirirken

Gözleri gözlerimi tutuyor. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok. Miğferime takacağım başka kimsenin baş harfleri yok."

"Üzgünüm, Ginnie Huber." Beni tekrar öptüğünde hâlâ gülümsüyorum. "Sana karşı hiç şans yoktu."

"Hiç kimse yapmadı. Benim için her zaman sen vardın, Dreadful Drew. Yıldızlara birlikte bakmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

"Seni seviyorum, Brexton Kincade. Seni bulmanın, bunun için savaşmanın uzun zaman aldığını biliyorum ama başka türlü olmasını istemezdim."

Ve bu sefer beni öptüğünde, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve evde olduğunu anlıyorum.

Birbirimizin içinde evimizi bulduğumuzu biliyorum.

Çatıdan çılgılık atmak ve köşede garip bir şekilde seksi erkeğin onu fark etmesini bekleyen her genç kıza bazen bunun olduğunu söylemek istiyorum.

Ve kalbi defalarca kırılmış her yetişkin kadına, sadece aşka inanmaları gerektiğini yüksek sesle haykırmak istiyorum.

Çünkü oluyor. Drew ve
bana bak. Gerçekten
oluyor.

EPİLOG 1

DREW

AFFETMEK TUHAFAF BİR ŞEYDİR.

Kolayca vereceğinizi söylediğiniz bir şeydir ama zamanı geldiğinde, dilinize yapışmış ve yutmakta zorlandığınız bir topak fıstık ezmesi gibi gelir. Ama denersiniz, tekrar denersiniz ve sonunda tamamen yutmayı başarırsınız.

Babamla benim aramda da böyle oldu.

Affetmeye çalışıyorum, duygularım bir süre takılı kalıyor, ta ki onun bana tekrar tekrar elini uzattığını fark edene kadar ve sonra tekrar deniyorum.

Hayatımızı kaosa sürükleyen adamı düşünüyorum. Sebebi hakkında yalan söyleyip suçu başkasının üzerine atan adamı... Ona bakıp hala nasıl sevebileceğimi merak ediyorum. Yaptıkları yüzünden bu kadar çok kişi incinmişken nasıl aynı odada bulunabildiğimi merak ediyorum.

Ama sonra zamanın değerli olduğunu fark ettim.

O gittiğinde, daha fazlasını söylememenin, daha fazlasını sevmemenin suçluluğuyla acı çekenin ben olacağımı biliyorum ve bu yüzden üzerinde çalıştığımız için mutluyum. Kızgınlığın alev alev yandığı günler oluyor. Maggs'in hala ayık kalma mücadelesini izlediğim ve bunun sonuçlarını gördüğüm günler ... ama sonra deplasman maçından sonra bana harika bir iş çıkardığımı söyleyen bir mesaj aldığım ya da tribünlere bakıp onu orada gördüğüm ve sadece benim için orada olduğunu bildiğim günler var.

Onun da en az kadar çabaladığını biliyorum.

Bir de bugünkü gibi derin bir nefes alıp kapıyı çaldığım ve kapıyı açan adamın affetmeye istekli olmasını umduğum günler var.

Gerçeği itiraf ettiğim için Kenyon'la aramızda daha güçlü bir bağ oluştu ama hâlâ acı hissediyorum. Son zamanlarda onunla geçirdiğim zaman arttıkça, onunla geçirdiğim ve benden alınan onca yıla daha çok içerliyorum. Ve şimdi, bu adamdan kendisinden istenmemesi gereken bir şeyin ötesine bakmasını istemem gerekiyor. *Babamın henüz onunla konuşmadığı ya da iyileştirmedeği bir ihanet.*

Kapı açıldığında ve Kenyon Kincade karşımda durduğunda nabzım hızlanmaya başlıyor.

"Drew? Bu ne sürpriz. İçeri gel, içeri gel," diyor ve ön kapıdan geri adım atıyor.

"Fazla kalmayacağım."

"İstediğin kadar kalabilirsin." Oturmadan önce bana bir içki ikram etme ve havadan sudan konuşma nezaketini gösteriyor. "Peki, senin için ne yapabilirim evlat?"

"Burada bir tarih olduğunu biliyorum ve size sormaya geldiğim soruyla bunu görmezden geldiğimi herhangi bir şekilde, biçimde veya biçimde düşünmenizi istemiyorum."

"Tarihe tarih denmesinin bir sebebi var. Yaşadığımız, ders aldığımız ve sonra da yolumuza devam ettiğimiz bir şeydir. Ayrıca, bahsettiğin tarihin seninle hiçbir ilgisi yok."

"Biliyorum." Sinirle yutkunuyorum. "Ama Brexton'ın ailesini çok sevdiğini de biliyorum ve ben de yavaş yavaş benimkini onarmaya çalışıyorum."

"Ve?" sorar ve ardından birasından bir yudum alır.

"Ve onu seviyorum. Onunla ilgili her şeyi. Kendisiyle ilgili hoşlanmadığı şeyleri bile seviyorum." Terli avuçlarımı kot pantolonumun baldırlarında gezdiriyorum. "Ve senden onun elini istiyorum."

"Bu doğru mu?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak.

"Evet ve bu soruyu sana ailemle birlikte olmamız gereken zamanlar olabileceğini söylemeden soramam, mesela bir düğün gibi." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Ama seni rahatsız etmemek için geri adım atacaklarını söylediler. Onun benim için doğru kişi olduğunu bildiklerini söylediler ve bu yüzden ne istersen-"

"Drew." Gülümsüyor. "Oğlum. Onu seviyorsun,

değil mi?" "Sanırım hep sevdim."

"O zaman gerisi kendiliğinden

hallolur." "Bu şu mu demek ..."

"Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Onun bu hale gelmesine sen yardım ettin. Sana hakkımı helal ediyorum."

EPILOG 2

BREXTON

"HER YAZI BURADA GEÇİREBİLİR MİYİZ?" Gölden gelen serin esinti saçlarımı gıdıklarken gülerek soruyorum. George Gölü tüm ihtişamıyla önümüzde uzanırken, altımızdaki rıhtım bütün gün üzerine vuran güneşten dolayı hala biraz sıcak, ama gökyüzü karardı.

Buraya son gelişimizden bu yana bir yıl geçti. İnişler, çıkışlar ve mutlak mükemmellikle dolu bir yıl. Şu anda burada birlikte olmak istediğim kişiyle birlikteyim.

Kötü günlerime de en az iyi günlerime katlandığı kadar olumlu bir şekilde katlanan adam. Delicesine seven ve takım arkadaşlarının ona ahmak demesine rağmen kaskında baş harflerimi taşıyan adam. Uydurma ve komik ama yine de harika. Parçalanmış bütünümün diğer yarısı olan sevgilim. Onun zig yaptığı yerde, ben zag yaparım.

"Her yaz mı? Bu isteğimi tartıştığımı duymayacaksın," diyor Drew ve sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni kendine doğru çekiyor. Bacakları benimkileri gölgeliyor ve kolları beni sarıyor. "Aslına bakarsan, gelecek yaz için rezervasyon yaptırdım bile."

"Büyük beyinler, Drew Bowman. Büyük beyinler." Kollarını sıkıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. "Belki gelecek yaz Charley'i de yanımızda getirebiliriz. O zaman her şeyi yapabilecek kadar büyümüş olur. Kürekli bot, kano, tepeden aşağı buz kütlesi kızağı."

"Karnı ağrıyana kadar dondurma yemek," diye ekliyor ve sonra yanağıma, iskeleden daha fazla yeri ısıtan bir öpücük konduruyor. "Bu hoşuna giderdi." Boynumun kenarına bir öpücük daha konduruyor. "Bu hoşuma giderdi."

Burada geçirdiğimiz son yedi günü düşünürken sessizlik içinde oturuyoruz. Güneşin altında dinlenerek ve gölde yelken açarak geçirdiğimiz saatler. Barbeküler ve havai fişekleri izlemek. Gece geç saatlere kadar süren tutku ve sabahın erken saatlerindeki sevişmeler.

Takım arkadaşları bir gece için dışarı çıktılar ve göl kenarındaki bu gri fiçı tahtası evi dolduran kahkahalara katkıda bulundular.

"Buraya nasıl geldik, Bratty Brex?" Drew usulca soruyor. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Bir şişe çevirmece oyunundan on bir yıl sonra buraya nasıl geldik?"

"Çok fazla ısrar. Çok fazla sabır. Ve on beş yaşında bir kızın, *Dreamy Drew*'un kendisini fark edebilmesi için güç sahiplerine şundan ya da bundan vazgeçeceğine dair verdiği bir sürü söz."

"Bir şeylerden vazgeçmek için söz mü verdin?"
diye soruyor. "Elbette verdim."

Bir süre sessiz kaldık. Hala bunun gerçek olduğundan emin olmak için kendimi çimdiklemem gerektiğini hissediyorum. Bu hayatın gerçek olduğundan.

"Haklıydın, biliyorsun." "Ne hakkında?"

"Brexton gerçekleri."

"Ne demek istiyorsun?" Kıkırdıyorum, onu takip etmeye çalışıyorum.

"Yıllar önce bana yıldızlara bakmanın kendini o kadar da yalnız hissetmemeni sağladığını söylemiştin."

"Bunların annemin gerçekleri olduğunu söylediğimizi sanıyordum," diyorum ve sonra annemi düşünerek hafifçe gülümsüyorum.

"Haklısın. Yine de bitirmeme izin vermedin," diye takılıyor. "O gece başka ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Dilek tutma kısmı mı?"

"Mm-hmm. Bir dilek tut kısmı. *Brexton gerçekleri*."

"Hayal meyal hatırlıyorum."

"Bana bir dilek tutmam gerektiğini söyledin, çünkü belki aynı gökyüzüne bakan başka biri bunu duyar ve bana yardım ederdi."

"etkilemeye çalışırken söyleyeceğim bir şeye benziyor."

Çıplak omzuma iffetli bir öpücük konduruyor. "Haklıydın Brex," fısıldıyor tenime karşı.

"Gençken bir kızın bana delicesine aşık olmasını dilerdim. Geçen yıl bir yetişkin olarak, o kızın sen olmasını diledim. Ve şimdi bir dilek daha tutacağım ve bakalım nasıl yanıtlanacak."

"Drew . . ."

"Evlen benimle, Brex." Elimden geldiğince konumumuzu koruyarak onunla yüzleşmek için döndüğümde nefesim kesiliyor. Ay ışığında gözleriyle buluşuyorum ve onlarda istediğim her şeyi görüyorum; sevgi, bağlılık, dostluk ve saygı. "Zor zamanlar geçirdiğimizi biliyorum ve daha da eminim ama hiç kimse

beni daha mutlu etti. Hiç kimse beni daha iyi bir insan olmaya yöneltmedi. Hiç kimse uyumadan önceki son düşüncem ve uyandığımdaki ilk düşüncem olmadı. Karım olma onurunu bana bahşet. Dileğimi sonsuza dek gerçekleştir."

Dudaklarım bir anda Drew'un dudaklarına yapıştı.

Sevdiğim adama bakmak için arkama yaslandığımda gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Birlikte olmayı tercih edeceğim başka biri yok. "Evet." Parmağıma gülünç derecede muhteşem bir yüzük takarken kelimeyi hıçkırarak söylüyorum. "Evet." Dudaklarım tekrar onunkilerle buluştu. "Evet." Ve bir tane daha. "Evet." Ve bir tane daha.

"Seni seviyorum, Bratty Brexton."

"Seni seviyorum Dreadful Drew. Ve bu da *Brexton gerçekleri*."

Ve dudaklarımız tekrar buluştuğunda, öpücüğün içine daldığımızda, ruhlarımız ikimiz için tamamen uygun bir başlangıçta iç çektiğinde, tek düşünebildiğim bunun ne kadar mükemmel bir şekilde *bize* ait olduğu.

İskelede öpüşmek.

George Gölü'nde.

Yıldızların

altında.

Birlikte.

ÇOK YAKINDA

Drew ve Brexton'ın Hard to Score'daki hikâyesini beğendiniz mi? Kincade kardeşlerin geri kalanına ve diğer Zorlu Oyun kitaplarındaki aşklarına aşık olun:

[Başazor-Şimdi Çıkması Çıkın](#)

[Artık Tutunmak Zor](#)

[Kaybetmek 30 Mart 2021Zor](#)

TEŞEKKÜRLER

Çoğu gün beni ayakta tutmaya yardımcı olan mürettebata teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırmalıyım:

Chrisstine-her zaman yaratıcılığımı sorguladığın ve beni daha fazlasını aramaya ittiğin için.

Alison, Stephanie, Marjorie, Michele, Ninfa, Janice, Kara, Julia Griffis ve Chrisstine- her zaman kaçırdığım şeyleri yakalamama yardımcı olan ilk gözlerim oldukları için.

Christy, teknik yardım için gece geç saatlerde gelen mesajlar da dahil olmak üzere her şeyin ustası olduğu için.

VP Pit Crew Yöneticileri-Okuyucu grubumuzun devam etmesine

yardımcı olduğunuz için. Stacey-kelimelerimin sayfada güzel

görünmesini sağladığın için.

Marion -kelimelerimi parlatmak için çünkü ilk aldığında dağınık oluyorlar.

okumak istemeniz için güzel kapaklar tasarladığı için. Valentine PR-

beni görünür kılmaya yardımcı olduğu için.

Ve !! Okuyucularım çünkü siz olmasaydınız, kendimden başka yazacak kimse olmazdı ... ve bu biraz sıkıcı olabilirdi.

-Kristy

YAZAR HAKKINDA

New York Times Çok Satanlar yazarı K. Bromberg, tatlı, duygusal, bolca seksi ve biraz da gerçeğin karışımını içeren çağdaş aşk romanları yazıyor. Nefret etmeyi sevdiğimiz ama sevmekten de kendimizi alamadığımız güçlü kadın kahramanlar ve hasarlı kahramanlar yazmayı seviyor.

Üç çocuk annesi, romanlarını okul koşuları ve futbol antrenmanları arasında, çoğu zaman dizüstü bilgisayar yanında ve zihni çok farklı yönlere dağılmış bir şekilde planlıyor.

İlk kitabını 2013 yılında bir hevesle yayınladığından beri Kristy, kitaplarının bir buçuk milyondan fazla kopyasını yirmi farklı ülkede sattı ve *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal* Bestseller listelerine otuzdan fazla kez girdi. Driven üçlemesi (*Driven*, *Fueled* ve *Crashed*) şu anda yayın platformu Passionflix tarafından filme uyarlanıyor.

Hayal gücü her zaman yüksek olan Kristy, şu anda entrikalar çeviriyor, planlar yapıyor ve son kahramanına bayılıyor. Onun hakkında daha fazla bilgi edinebilir ya da sosyal medya hesaplarından Kristy ile sohbet edebilirsiniz. Yeni çıkan ve çıkacak olan romanlardan haberdar olmanın en kolay yolu [haber bültenine](#) kaydolmak ya da [Bookbub](#)'da onu takip etmektir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

